

ПИТЪР СУОНСЪН МОМИЧЕТО С ЧАСОВНИК ВМЕСТО СЪРЦЕ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

Вече се здрачаваше, но въпреки това, когато зави по изровената алея, той успя да различи жълтата лента, която все още ограждаше имота.

Джордж паркира сааба си, но остави двигателя включен.

Опита да не мисли за последния път, когато беше идвал в тази почти скрита от погледите къща на един затънтен път в Ню Есекс.

Полицейската лента беше опъната в широк кръг от единия до другия край на боровата гора, а входната врата беше облепена на хикс с червено-бели ленти. Изключи двигателя. Климатикът спря да работи и Джордж почти веднага усети душната жегата на късния ден. Слънцето се беше спуснало вече ниско в небето и тежките, провиснали клони на боровете още повече засилваха здрача.

Излезе от колата. Влажният въздух миришеше на море, а в далечината се чуваха чайките. Тъмнокافявата дървена обшивка на къщата се сливаше със заобикалящата я гора. Високите прозорци бяха тъмни също като замърсената фасада.

Промуши се под жълтите ограждения с надписи „Полицейска лента — минаването забранено“ и се отправи към задната част на къщата. Надяваше се да влезе през плъзгащата се стъклена врата на задната веранда с прогнилия дървен под, която водеше направо вътре. В случай че беше заключено, щеше да разбие стъклото с камък. Планът му беше да се промъкне в къщата и да претърси възможно най-бързо за улики, които полицията можеше да е пропуснала.

По стъклата на плъзгащата се врата имаше полицейски лепенки, но беше отключено. Влезе в прохладната къща, очаквайки, че вътре ще го обземе страх. Вместо това усети някакво свръхестествено спокойствие, сякаш сънуваше в будно състояние.

Ще разбере какво търся, когато го намеря.

Ясно беше, че полицаите са претършували имота от край до край. По някои повърхности имаше ивици от прах за отпечатьци. Приборите за дрогиране, които бе видял върху масичката за кафе, бяха

изчезнали. Насочи се към голямата спалня в източната част на къщата. Беше стая, в която никога не бе влизал, и отвори вратата, очаквайки да види безпорядък. Вместо това завари доста подредено пространство — просторна спалня с нисък таван и широко двойно легло, застлано с чаршафи на цветя. Срещу леглото имаше две ниски бюра, всяко със стъклен плот. Под замърсеното стъкло се виждаха избелели снимки от полароид. Рождени дни. Абитуриентски празненства.

Отвори чекмеджетата, но не намери нищо. Имаше стари дрехи, четки за коса, шишета с одеколон още в кутиите си, и всичко това пропито с прашния, лавандулов мирис на препарат против молци.

Покритото с мокет стълбище водеше към долното ниво. Когато мина по площадката до входната врата, той се помъчи да прогони картините, които започнаха да прииждат в ума му. Но се загледа доста дълго в мястото, където беше паднало тялото, където кожата беше придобила цвят, който не приличаше на цвета на кожа.

В долния край на стълбището сви наляво към просторно, измазано мазе без прозорци, което миришеше на мухъл. Натисна електрическите ключове на стената, но токът беше спрял. Обходи мазето със слабия, неясен лъч на малкото фенерче, което бе извадил от задния си джоб. В средата на помещението имаше красива старинна маса за бiliarд с червено вместо зелено сукно и безразборно пръснати по нея топки. В отсрещния ъгъл видя висок бар с няколко столчета и голямо огледало, гравирено с логото на „Тенеси Уиски Джордж Дикел“. Пред огледалото имаше дълга празна лавица, върху която някога вероятно е имало подредени бутилки с алкохол, отдавна пресушени и изхвърлени.

Ще разбера какво търся, когато го намеря.

Върна се горе и огледа и двете по-малки спални, търсейки някакви следи от последните им обитатели, но не откри нищо. Полицайте вероятно бяха направили същото и бяха събрали като доказателствен материал всичко, сторило им се по-съществено, но той трябваше сам да дойде и да види. Убеден беше, че все ще намери нещо. Убеден беше, че тя е оставила нещо.

Откри го в дневната, на един рафт на нивото на очите сред стена от книги. Беше бяла книга с твърди корици, подвързана в полиетиленов калъф, сякаш взета от обществена библиотека, която се открояваше сред останалите книги, повечето технически. Наръчници

за лодки. Пътеводители. Стар комплект детски енциклопедии. Имаше и малко художествена литература, но всичките бяха популярни книжлета с меки корици. Трилъри със сюжети от високите технологии. Майкъл Крайтън. Том Кланси.

Докосна гръбчето на книгата. Заглавието и името на авторката бяха отпечатани с тънък, елегантен червен шрифт. „Ребека“. От Дафни дю Морие.

Беше любимата ѝ книга, единствената ѝ любима книга. Беше му дала един екземпляр в годината, когато се срещнаха. Първата им година в колежа. Беше му чела на глас откъси от нея в своята спалня в студените зимни нощи. Той знаеше наизуст цели пасажки.

Извади книгата и прокара пръст по неравните ръбчета на страниците. Отвори се на страница шеста. Две изречения бяха внимателно оградени с линии. Спомни си как тя си правеше бележки в книгите точно по този начин. Без да ги оцветява. Без да ги подчертава. Само точни очертания около думи, изречения и параграфи.

Джордж не започна веднага да чете отбелязаните думи — книгата не се беше отворила случайно, а заради пъхната между страниците пощенска картичка. Гърбът ѝ беше леко пожълтял. Нямаше написано нищо. Обърна я и погледна цветната снимка на някакви руини на маите, останали недосрутени по някакъв обрасъл с ниски храсти склон на фона на океана. Беше стара картичка, цветът на океана беше прекалено син, а на тревата — прекалено зелен. Обърна я пак. *Развалините на маите в Тулум*, гласеше описанието. *Кинтана Ру. Мексико.*

ГЛАВА 1

В пет часа и пет минути в една петъчна вечер Джордж Фос тръгна от офиса си направо за кръчмата „Джак Кроу“ през лепкавия въздух на обхванатия от гореща вълна Бостън. Последните три работни часа беше прекарал в педантично коригиране на написания отново договор за илюстратор, а после — в нямо съзерцание през прозореца на покритото с мараня синьо небе над града. Не обичаше късното лято, също както други жители на Бостън не обичаха дългите зими в Ню Ингленд. Умърлушените дървеса, пожълтелите паркове и дългите влажни нощи го караха да копнее за свежата есен и нормалния за дишане въздух, от който дрехите му не лепнеха по кожата и той не усещаше умора в костите си.

Извървя възможно най-бавно разстоянието от половин пряка до „Джак Кроу“ с надеждата ризата му да остане сравнително суха. По тесните улички на Бак бей пробягваха коли в стремежа си да избегнат навалищата в града. Повечето от живеещите в този квартал планираха първите си питиета за вечерта по барчетата в Уелфлийт или Едгартън, или дори в Кенибънкпорт, или в някое от крайбрежните градчета на прилично разстояние с кола. На Джордж му беше достатъчно да се отбие и в „Джак Кроу“, където напитките бяха прилични, а климатичната инсталация, поддържана от заселник от френската част на Канада, обикновено сваляше температурата до тази в хладилните камери за месо.

Доволен беше и защото щеше да се види с Айрин. Не я беше виждал повече от две седмици, когато бяха на коктейла, даден от техен общ приятел. Там почти не бяха разговаряли и когато Джордж си тръгна пръв, тя го изгледа доста ядосано, уж на шега. Тогава Джордж се зачуди дали редките им срещи не бяха стигнали до някой от периодичните моменти на криза. Излизаше с Айрин от петнайсет години, след като се беше запознал с нея в списанието, където той все още работеше. Тя беше помощник-редактор, а той работеше в счетоводството. Работата като счетоводител в известно литературно

списание му се струваше перфектната служба за човек с литературни интереси, но без никакъв литературен талант. В момента Джордж беше икономически директор на същия този потъващ кораб, докато Айрин се беше издигнала в редиците на все по-разширяващия се интернет отдел на „Глоуб“.

В продължение на две години бяха съвършената двойка. Но тези две години бяха последвани от тринайсет години все по-редки завръщания, препирни, случайни изневери и все по-заглъхващи очаквания. И макар отдавна да се бяха отказали от идеята, че са обикновена двойка с обикновена съдба, те все още идваха в любимия си бар, все още си споделяха всичко, все още преспиваха заедно от време на време и напук на всичко си бяха останали най-добри приятели. И все пак понякога се налагаше да си изяснят положението, да проведат разговор. А точно тази вечер на Джордж не му беше до това. Не беше свързано с Айрин — в известен смисъл чувствата му към нея не се бяха променили от десетина години. По-скоро имаше нещо общо с това как гледаше на живота като цяло. Джордж наближаваше 40-те и му се струваше, че неговият свят бавно се изцежда от всякакъв цвят. Преминал беше възрастта, когато можеше да очаква, че ще се влюби до безумие и ще създаде семейство или ще превземе света с щурм, или ще му се случи нещо неочаквано, което да го извади от ежедневието му. Никога не би изрекъл тези свои чувства гласно пред някого — в края на краищата имаше солидна работа, живееше в красивия град Бостън и все още притежаваше цялата си коса, но прекарваше повечето дни в неизяснената липса на всякакъв интерес. И макар все още да не се спираше пред погребалните бюра, се чувстваше така, все едно от години не очакваше нищо от бъдещето. Не се интересуваше от нови приятелства, нито от нови връзки. В службата заплатата му растеше, но работният му ентусиазъм бе помръкнал. През изминалите години бе изпитвал гордост и удовлетворение при излизането на всеки месечен брой. Напоследък рядко прочиташе дори и една статия.

Докато приближаваше кръчмата, Джордж се чудеше в какво ли настроение ще завари тази вечер Айрин. Убеден беше, че пак ще слуша за оня разведен редактор в офиса ѝ, който през лятото я бил поканил няколко пъти на среща. Ами ако тя се съгласи и ако връзката се окаже сериозна и Айрин най-накрая престане да се вижда с него?

Опита да разбере какво чувства, но вместо това се зачуди какво щеше да прави с толкова свободно време. Как щеше да го запълни? И с кого щеше да го запълни?

Джордж влезе през матираните стъклени врати на „Джак Кроу“ и се отправи директно към обичайното си сепаре. По-късно осъзна, че сигурно е минал точно край Лиана Дектър, седнала в края на бара. В други, по-прохладни вечери или когато не беше толкова обезкуражен от съдбата си в тоя живот, Джордж можеше и да хвърли поглед на малкото редовни посетители в кварталната си кръчма в петъчната вечер. Имаше дори моменти, когато на Джордж, мернал някоя самотна жена с изваяно тяло и с бледа като мляко кожа, изведнъж му трепваше под лъжичката да не би да е Лиана. Беше прекарал двайсет години в мечти и страхове пред възможността да я срещне отново. Беше я виждал из целия свят — косата ѝ на някоя самолетна стюардеса, съкрушително изкусителното ѝ тяло на плаж в Кейп, гласа ѝ в някоя късна джаз програма. Имаше дори шест месеца, когато беше убеден че Лиана е станала порноизпълнителка на име Джийн Харлът. Стигна и дотам, че проследи действителната изпълнителка, дъщеря на свещеник от Северна Дакота, на име Карли Суенсън.

Джордж се настани в сепарето си, поръча обичайното си питие на сервитьорката Труд и извади сутрешния „Глоуб“ от износената си куриерска чанта. Запазил беше кръстословицата специално за този момент. Щеше да се срещне с Айрин едва след шест. Отпи от питието си и свърши с кръстословицата, като неохотно се прехвърли на sudokuто и дори на рубриката „Разни“, преди да чуе зад гърба си познатите стъпки на Айрин.

— Нека се сменим — каза тя вместо поздрав, имайки предвид местата в сепарето. В „Джак Кроу“ имаше само един телевизор, рядкост в бостънски бар, и Айрин, по-предана и запалена по „Ред Сокс“^[1] от Джордж, държеше да ги гледа.

Джордж излезе от сепарето, целуна Айрин по крайчето на устата (миришеше на „Клиник“^[2] и ментови бонбони) и се настани от другата страна, с изглед към дъбовия бар и големите прозорци. Навън още беше светло, иззад кафеникавите фасади по улицата се подаваше розовеещ отрязък от слънцето. Светлината по стъклото накара Джордж внезапно да забележи самотната жена в края на бара. Тя пиеше чаша червено вино и четеше евтина книжка, и леката тръпка в стомаха на

Джордж му подсказа, че прилича на Лиана. Същата като Лиана. Беше обаче тръпка, изпитвал вече много пъти.

Обърна се към Айрин, която се беше извила към черната дъска зад бара, където бяха описани специалистите за деня и видовете бира. Както винаги, горещината не ѝ действаше, късата ѝ руса коса откриваше челото и се къдреше зад ушите ѝ. Очилата ѝ с форма на котешки очи имаха розови рамки. Такива ли бяха и досега?

След като поръча „Алагаш“, Айрин предостави нови сведения на Джордж за продължаващата сага с разведения редактор. Джордж с облекчение установи, че Айрин започва с бърбив и дружелюбен тон. Историите с редактора бяха предимно смешни случки, въпреки че понякога Джордж откриваше и критични нотки. Този редактор може и да беше закръгленичък, да имаше конска опашка и да обичаше бирата, но поне предлагаше осезаемо бъдеще, състоящо се от нещо повече от коктейли и смях, както и доста нередовен секс, които Джордж предлагаше напоследък.

Той слушаше и отпиваше от питието си, но не отклоняваше очи от жената на бара. Чакаше за жест или някакъв детайл, който да оправдае идеята му, че наистина съзира Лиана Дектър, а не призрак или двойник. Ако това действително беше Лиана, значи се беше променила. Не някак явно, като да беше напълняла или напълно остригала косата си, но променена в добрия смисъл, сякаш най-накрая беше избуяла в някаква рядка красавица, за каквато чертите ѝ винаги бяха подсказвали. Беше загубила онази бебешка закръгленост, с каквато се отличаваше в колежа, скулите ѝ бяха по-изпъкнали, косата ѝ по-тъмноруса, отколкото Джордж си спомняше. Колкото повече се вираше в нея, толкова повече се убеждаваше.

— Знаеш, че не съм от ревнивите — подхвърли Айрин, — но по кого си се заяпал? — Тя изви шия да погледне бързо пълнещия се бар.

— Май бяхме заедно в колежа. Не съм сигурен.

— Ами върви я попитай. Няма да се разсърдя.

— Не, няма. Почти не я познавах — излъга Джордж и заедно с лъжата по врата му като паяк пролази тръпка на вълнение.

Поръчаха си по още едно питие.

— Прилича ми на дребен досадник — отбеляза Джордж.

— Какво?

— Твоят, разведеният.

— А, още ли говориш за него? — Тя се измъкна от сепарето, за да отиде до тоалетната, и това даде възможност на Джордж вече наистина да се втренчи в Лиана. В момента гледката беше наполовина блокирана от двама бизнесмени, които си сваляха саката и разхлабваха вратовръзките, но между движенията им той хубавичко я разгледа. Носеше бяла блуза с яка, а косата ѝ, малко по-къса, отколкото в колежа, се спускаше от едната страна на лицето, а от другата бе прибрана зад ухото. Не носеше бижута, нещо, което Джордж добре си спомняше за нея. Шията ѝ беше непривично светла, а кожата около ключицата ѝ беше зачервена. Беше оставила книжлето си и от време на време оглеждаше бара, сякаш търсеше някого. Джордж изчакваше тя да стане и да тръгне, усещаше, че докато не я види да ходи, няма да е сигурен.

Мислите му като че ли ѝ повлияха и тя стана от високата тапицирана табуретка, а полата ѝ за миг се набра по средата на бедрото. Щом краката ѝ докоснаха пода и тя тръгна по посока на Джордж, вече нямаше никакво съмнение. Със сигурност беше Лиана, която той виждаше за пръв път откакто беше първокурсник в Матър Колидж, преди близо двайсет години. Походката ѝ не можеше да бъде обърквана — това бавно, полюшващо се въртене на хълбоците, главата вдигната високо и назад, сякаш се опитва да гледа над другите. Джордж прикри с едно меню лицето си и се втренчи в безсмислените думи по него. Сърцето му лудо биеше в гърдите. Усети как дланите му се навлажняват, въпреки климата.

Лиана мина точно когато Айрин отново седна в сепарето.

— Ето я приятелката ти. Не искаш ли да я поздравяш?

— Още не съм сигурен дали е тя — каза Джордж и се зачуди дали Айрин бе успяла да долови сухата паника в гласа му.

— Имаш ли време за по още едно питие? — попита Айрин. Беше освежила червилото си в тоалетната.

— Разбира се — отвърна Джордж. — Но да отидем другаде. Може да се поразходим малко, докато е още светло.

Айрин направи знак на келнера и Джордж посегна към портфейла си.

— Мой ред е, не помниш ли — каза Айрин и извади кредитна карта от бездънната си чанта. Докато тя плащаше сметката, Лиана отново мина покрай тях. Този път Джордж успя добре да огледа в гръб

отдалечаващата се фигура с онази позната походка. Беше наедряла и в тяло. Джордж си помисли как в колежа тя беше неговият идеал, но сега изглеждаше още по-добре: дълги, стройни крака и подчертани извивки, тяло, за каквото можеха да помогнат единствено гените, а не упражненията. Вътрешната част на ръцете ѝ беше бяла като мляко.

Джордж си беше представял този момент много пъти, но кой знае защо никога не си бе представял изхода от него. Лиана беше не просто старо гадже, разбило навремето сърцето на Джордж. Тя беше, доколкото Джордж все още знаеше, издирван престъпник, жена, чиито злодеяния приличаха по-скоро на древногръцките трагедии, отколкото на младежки прегрешения. Нямаше съмнение, че е убила един човек, а най-вероятно бе извършила и още едно убийство. Джордж усещаше върху себе си еднакво тежестта от моралната отговорност и някаква нерешителност.

— Идваш ли? — Айрин стана и Джордж направи същото, следвайки енергичните ѝ крачки по боядисания дървен под на бара. По говорителите се чуваха бързите звуци на „Грешник“ на Нина Симон. Излязоха през входната врата, а навън ги посрещна все така влажната вечер със стена от застоял, спарен въздух.

— И сега накъде? — попита Айрин.

Джордж замръзна.

— Не знам. Май ми се иска да се прибера у нас.

— Добре — каза Айрин и като видя, че Джордж не помръдва, добави: — А можем и да поостанем тук, в тази влажна джунгла.

— Извинявай, но изведнъж нещо ми стана и не се чувствам добре. Сигурно просто ще си отида вкъщи.

— Да не е заради жената на бара? — Айрин изви шия да надзърне през матираното стъкло на входната врата. — Това да не е онази, как ѝ беше името? Лудото момиче от Матър?

— Боже мой, какво говориш? — излъга Джордж. — Мисля, че просто ще се прибера.

Джордж се отпрати към дома си. Из тесните улички на Бейкън Хил се появи и засвири лек ветреца. Не беше прохладен, но въпреки това Джордж протегна ръце нагоре и усети как потта се изпарява от кожата му.

Когато стигна до апартамента си, той седна на първото стъпало на външното стълбище. Беше само на няколко преки от бара. Можеше

да изпие по едно питие с нея и да разбере какво я е довело в Бостън. Толкова дълго я беше очаквал, представяйки си този момент, че сега, когато тя наистина беше тук, се чувстваше като актьор в някакъв филм на ужасите с ръка на вратата на хамбара, който всеки момент щеше да получи секира по главата. Беше уплашен и за пръв път от десетина години закопня за една цигара. Дали не беше дошла в „Джак Кроу“ да го търси? И ако беше така, защо?

Имаше вечери, когато според Джордж той можеше да влезе в апартамента си, да нахрани Нора и да се пъхне в леглото. Но точно тази тягостна августовска вечер, в комбинация с присъствието на Лиана в любимия му бар, го караше да мисли, че нещо е на път да се случи, а именно това му беше нужно. Хубаво или лошо, нещо се случваше.

Джордж поседя достатъчно дълго, за да се убеди, че тя вече си е тръгнала. Колко дълго можеше да стои на бара сама с чашата червено вино? Реши да се върне. Ако си е тръгнала, значи не е трябвало да я види отново. Ако е още там, ще ѝ каже здрасти.

Докато се връщаше към кръчмата, му се стори, че ветрецът, който духаше в гърба му, е станал по-топъл и по-силен. Пред „Джак Кроу“ не се поколеба. Влезе през двойната врата и когато го стори, откъм своето ъгълче на бара Лиана извърна глава и го погледна. Видя как очите ѝ светнаха леко, когато го позна. Никога не се беше отличавала с пресилени жестове.

— Значи *наистина* си ти — каза той.

— Да. Здравсти, Джордж. — Каза го с равната интонация, която той си спомняше, така небрежно, сякаш се бяха видели с него и по-рано през деня.

— Видях те ей оттам — Джордж кимна с глава към задната част на кръчмата. — Отначало не бях сигурен, че си ти. Малко си се променила, но след това, когато минах край теб, вече съвсем се уверих. Стигнах до средата на улицата и се върнах.

— Радвам се, че го направи — каза тя. Думите ѝ, внимателно разделени една от друга, леко се прекъсваха на края. — Всъщност дойдох тук... в тази кръчма... за да те потърся. Знам, че живееш наблизо.

— Така ли?

— Радвам се, че пръв ме забеляза. Не знам дали бих се престрашила да дойда при теб. Знаем какво изпитваш към мен.

— Значи знаеш повече от мен. Аз самият не знам какво точно изпитвам към теб.

— Имам предвид след всичко, което се случи. — Не беше променила положението си, откакто той бе влязъл в кръчмата, но един от пръстите ѝ потропваше леко по дървения бар в такт с музиката.

— А, това — изрече Джордж, сякаш търсеше в гънките на паметта си за какво може да говори тя.

— А, това — повтори тя в отговор и двамата се засмяха. Лиана се обърна, за да погледне Джордж директно в лицето. — Да се притеснявам ли?

— Да се притесняваш?

— От задържане? От пиетие, излято в лицето ми? — С годините в крайчетата на бледосините ѝ очи се бяха появили мънички бръчици от усмивките. Нещо ново.

— Полицията вече идва насам. Аз просто те забавям. — Джордж продължи да се усмихва, но това му се стори неестествено. — Шегувам се — каза той, когато Лиана не отговори веднага.

— Знаем. Искаш ли да седнеш? Имаш ли време за едно пиетие?

— Всъщност... След малко имам среща. — Лъжата се изплъзна от устата на Джордж с лекота. Главата му изведнъж се бе затлачила заради близостта ѝ, заради мириса на кожата ѝ и той изпитваше някакъв животински порив да побегне.

— О, хубаво — каза бързо Лиана. — Но аз всъщност трябва да те помоля за нещо. За услуга.

— Добре.

— Можем ли да се срещнем някъде? Утре?

— Тук ли живееш?

— Не. В града съм за... на гости на приятелка... сложно е. Искам да говоря с теб. Ще те разбере, ако откажеш, разбира се. Знаем, че вероятността е малка, и разбирам...

— Добре — отвърна Джордж, казвайки си наум, че по-късно може да промени решението си.

— Това „да“ ли означава, искаш ли да поговорим?

— Разбира се, да се видим, докато си в града. Обещавам да не викам федералните. Просто искам да знам как я караш.

— Много ти благодаря. Признателна съм ти. — Тя пое дълбоко въздух през носа и гърдите ѝ се изпълниха. Въпреки звуците от музикбокса Джордж сякаш чу прошумоляването на колосаната снежнобяла блуза по кожата ѝ.

— Как разбра, че живея тук?

— Проверих. В интернет. Не беше чак толкова трудно.

— Предполагам, че вече не се казваш Лиана?

— За някои хора съм. Не много. Повечето сега ме знаят като Джейн.

— Имаш ли мобилен телефон? Да ти звънна по-късно?

— Нямам мобилен. Никога не съм имала. Можем ли да се срещнем пак тук? Утре. По обяд.

Джордж забеляза как очите ѝ неуловимо се движат, разглеждайки лицето му, в опит да го разгадае. Или може би искаше да види какво ѝ е познато и какво се е променило. Косата му бе посивяла отстрани, по челото му имаше бръчки, а гънките около устата му бяха станали по-дълбоки. Но той си беше още в прилична форма, все така красив, но с някакво разочарование, изписано на лицето му.

— Със сигурност — каза Джордж. — Можем да се срещнем тук. За обяд е отворено.

— Не изглеждаш сигурен.

— Не съм сигурен, но не съм и несигурен.

— Не бих го поискала, ако не беше важно.

— Добре — отговори Джордж, все още с идеята, че може да промени решението си и че като се съгласява, само отлага това решение. По-късно той си помисли, че е имало моменти в живота му, когато просто би казал на Лиана, че според него едва ли трябва да се виждат. Нямаше нужда от справедливост, нито дори от приключване на всичко и точно заради това Джордж не смяташе, че би предупредил властите. Онова, в което тя се беше забъркала, бе останало много далеч в миналото. Но беше и доста неприятно, че оттогава тя все бягаше и вероятно щеше да продължи така до края на живота си. Разбира се, че няма мобилен телефон. И разбира се, иска да се срещнат някъде на публично място, в кръчма на улица в оживена част на Бостън, откъдето може да изчезне във всеки един момент.

— Добре. Мога да дойда — каза Джордж.

Тя се усмихна.

— Ще бъда тук. По обяд.

— И аз ще бъда тук.

[1] Професионален американски отбор по бейзбол. — Бел.пр. ↑

[2] Американска фирма за козметика, част от корпорацията „Есте Лаудер“ — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 2

Бяха се срещнали още първата вечер в колежа. Съветникът на Джордж в колежа — недодялан, нервозен второкурсник на име Чарли Синг — беше довел неколцина от своите подопечни първокурсници на шумно бирено парти в „Макавой“. Джордж беше последвал Чарли по задръстеното от хора стълбище към душен салон с високи тавани, широки первази на прозорците и изтъркан дъсчен под. Изпи една кисела бира и си поговори за това-онова с Марк Шумахер, първокурсник от неговото общежитие. Марк се извини и остави Джордж сам в море от привлекателни младежи от висшето общество, които сякаш бяха заети с това да се докарват един друг до невъздържан смях. Реши да си тръгне от купона, но едва след като изпи още една бира. Набеляза си маршрут през стаята до едно буре, от което да си я налее, и започна да си проправя път през каdifени и камуфлажни панталони. Изпревари го момиче, което хвана чучура точно когато той посегна за него. Тя натисна ръчката и в изцапаната ѝ с червило чаша се впръсна само пяна и въздух.

— Празно е — каза му тя. Беше с права тъмноруса коса, подстригана точно до долната ѝ челюст, и раздалечени сини-сини очи на сърцевидното ѝ лице. Така разположени, очите ѝ придаваха малко отнесен вид, но за Джордж тя беше най-красивото момиче, което бе виждал в колежа до този момент.

— Сигурна ли си, че е празно?

— Не знам — каза тя провлачено, което означаваше, че не е от Ню Ингленд. — Всъщност никога не съм боравила с подобно нещо. А ти?

Джордж също нямаше опит, но пристъпи напред и пое чашата от ръцете ѝ.

— Мисля, че трябва да се помпа. Всъщност и аз не знам, но съм виждал да го правят.

— И ти ли си първокурсник?

— Да — каза той, докато рукналата бира влезе наполовина в чашата ѝ, а другата половина потече по китката и ръкава му.

Останалата част от вечерта прекараха заедно, пушиха от цигарите ѝ на един прозорец, а късно през нощта разгледаха кампуса. Озоваха се под арка, която свързваше параклиса на колежа с главната административна сграда. Джордж ѝ разказа как баща му — син на фермер — изобретил механизирана система за клане на птици и направил от продажбата ѝ повече пари, отколкото предците му спечелили през целия си живот във фермата. Тя пък му разказа, че нейният баща бил адвокат на свободна практика в малък град, а после добави, докато Джордж напъхваше ръка под блузата ѝ, че е момиче от Юга под линията Мейсън-Диксън^[3], което няма намерение да прави безразборен секс само защото е в колеж в Ню Ингленд. Не говореше като моралистка, а нормално и нейната почти невинна прямота плюс мимолетното докосване на налетите ѝ гърди, обвити в тънък копринен сутиен, бяха достатъчни, за да накарат Джордж тутакси да се влюби.

Той я придружи до сградата, където беше нейната стая, и я остави там, а после почти тичешком прекоси кампуса, за да легне в леглото си, с което все още не беше свикнал, и да вземе наръчника за първокурсници. В него намери името и адреса ѝ, но без снимка. Все пак се взря в името ѝ и в празното място за снимката ѝ. Усещаше, че никога досега не е срещал създание като нея. За разлика от понякога съдържаните, а понякога догматични членове на фамилията клан на Джордж, тя изглеждаше съвсем пряма и говореше така, сякаш думите излизаха на бял свят директно от мислите ѝ.

Когато се бяха запознали до бурето с бира, тя беше погледнала Джордж право в очите, някак хем предизвикателно, хем съвършено невинно. Беше го погледнала като новородено, което за пръв път се появява на бял свят. Имаше нещо почти призрачно във всичко това. После Джордж си спомни колко ненаситно го целуваше тя, притискайки се силно към устните му, а езиките им се докосваха, и едната от ръцете ѝ бе обгърнала врата му. Съквартирантът на Джордж, когото той почти не познаваше, хъркаше силно от другия край на двойната им стая. Джордж се докосна през боксерките си и почти веднага стигна докрай.

Когато се събуди на другия ден, вече не мислеше нито за независимостта си, нито за колежа, нито за учебните часове, които щяха да започнат скоро. Можеше да мисли единствено за Лиана. Махмурлия, но много развълнуван, той отиде в трапезарията на Матър Колидж и остана там близо три часа, за да е сигурен, че ще я види. Лиана се появи в единайсет заедно с друго момиче и се отправи към секцията с овесените ядки. Косата ѝ още бе влажна от душа, облечена беше с чифт тесни камуфлажни панталони и бял памучен пуловер. Когато отново я видя, устата на Джордж пресъхна. Взе си кафе (смятайки, че е по-изтънчено от сока от грозде, който пиеше до този момент) и се престори, че случайно се сблъсква с нея, докато тя пълнеше купичката си с плодово зрънчо.

— Здравсти отново — каза той и му се прииска да изглежда сънен и равнодушен.

Тя го запозна с Емили, съквартирантката ѝ, момиче от частните училища на Филадельфия, облечено с избеляла риза „Изод“^[4] и поличка за тенис, а после го повика да се премести на тяхната маса. Когато той се настани там, Емили, било от дискретност или поради надменност, се извини, след като бе изяла само половината от съдържанието на купичката си. Лиана и Джордж се спогледаха. Според него през деня тя беше още по-застрашително красива, отколкото предната вечер. На безмилостната дневна светлина в просторната трапезария с високи тавани кожата ѝ изглеждаше току-що измита и чиста, а очите ѝ — прозрачно сини, изпъстрени със сиво-зелени точки.

— От три часа чакам тук — призна си Джордж — единствено за да те видя.

Помисли, че тя ще се засмее, но чу само:

— Радвам се.

— Изядох куп овесени ядки.

— Щях да дойда по-рано, но Емили ме помоли да я изчакам и после се облича цял час. Не ми допада особено.

Останаха заедно три месеца и въпреки че и двамата се стараеха да си намерят и други приятели и да прекарват известно време и поотделно, в края на повечето вечери се намираха, дори и само за да стоят един до друг и да се целуват в студентите черни сенки на параклиса по средата на пътя между сградите със спалните

им помещения. Тя се придържаше строго към думите си за секса — нямаше намерение да прибързва — но неотклонният напредък в отношенията им доведе до една вечер в края на ноември, когато се озоваха голи и притеснени в единичното легло на Джордж, защото съквартирантът му Кевин нямаше да се прибира през нощта.

— Добре — каза тя и той се замота с презерватива си, какъвто винаги носеше още от ранните години в гимназията. Проникна в нея бавно, с едната ръка на кръста ѝ, а другата обхвана долната част на бедрото ѝ. Тя повдигна корем, за да се долепи до неговия, и отметна глава назад, захапала пълната си долна устна. Именно тази гледка, а не усещането на бедрата ѝ, раздвижени под него, накара Джордж, за негов срам, да свърши почти веднага. Той се извини, а тя се разсмя, после го целуна страстно. Каза, че ѝ било за пръв път, но слава богу нямаше кръв. По-късно същия месец, когато Емили, приключила рано с изпитите, беше заминала за дома си в Пенсилвания, Джордж и Лиана прекараха една цяла седмица в нейната спалня. Източното крайбрежие беше връхлетяно от нечувана ледена буря, толкова силна, че половината от семестриалните изпити на Матър бяха отложени. Джордж и Лиана учеха, пушеха цигара след цигара „Кемъл лайт“, от време на време излизаха от спалнята, за да отидат до трапезарията, и правеха секс. Опитваха всяка позиция, откриха начин Джордж да свършва по-бавно, както и най-лесните начини Лиана да стига до оргазъм. Всеки ден беше като откриване на чисто нова територия, скрита зад малка вратичка в стената. За Джордж тази наситена седмица граничеше с някаква почти непоносима тъга. Прочел беше достатъчно книги, за да съзнава, че младежката любов се случва само веднъж, и никак не му се искаше нито да свършва, нито да изчезне. И беше прав — онази седмица, прекарана в единичното легло на Лиана, не по-голямо, нито по-удобно от сгъваемо походно легло, се беше запечатала дълбоко в паметта му.

Оттогава все търсеше тази седмица или нейния еквивалент.

Взеха си изпитите, а прозрачният лед от бурята, който временно беше заключил света под черупката си, се разтопи в киша и кални вадички. Два дена преди Коледа двамата се сбогуваха и заминаха за родните си щати. Лиана с кола, а Джордж — с влак.

Лиана беше дала на Джордж телефонния номер на родителите си във Флорида, но го помоли да не се обажда.

— Шансовете да съм там са почти нищожни — му беше казала тя. — Наистина, не се безпокой. Ако случайно разберат, че ми се обажда момче от колежа, ще трябва да отговарям на хиляди въпроси. А после ще ме върнат тук с девствен колан.

— Сериозно?

— Да — беше отвърнала тя с подчертания си южняшки акцент, който изобщо не съвпаднаше с представата му за момиче от Флорида. Представяше си сърфисти и открити коли, но тя спомена, че хлапетата от нейния град Суитгъм — във всеки случай белите хлапета, а не мексиканците или черните — слушат кънтри и карат камионетки.

— А ти можеш да ми се обадиш — бе казал Джордж и беше написал телефонния номер на своите родители.

— Добре.

Но тя не се обади.

А когато през януари се върна в колежа, той чу новината.

Тя нямаше да се върне в Кънектикът.

Беше се самоубила в дома си във Флорида.

[3] Границата между щатите Мериленд и Пенсилвания, считана за разделение между свободните и робовладелските щати преди Американската гражданска война, установена между 1763 и 1767 година от британските изследователи Чарлз Мейсън и Джеремая Диксън. — Бел.пр. ↑

[4] Американска марка всекидневни облекла. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 3

В дванайсет без четвърт Джордж се оказа първият клиент в „Джак Кроу“. Едно от многото неща, които той харесваше на тази кръчма, беше, че все още не се бе огънала под манията на целия град за брънча^[5]. Отваряха по обедно време, дори в събота и неделя. Пред вратата нямаше опашки за „Яйца по бенедектински“ и „Блъди Мери“ за 10 долара. Нямаше и джаз трио, което да свири в някой ъгъл.

Дори и рано през деня в „Джак Кроу“ беше студено като в хладилен склад за месо. Миризмата на лизол едва прикриваше миризмата на вчерашна бира. Не се виждаха никакви сервитьорки, затова Джордж приближи до бара и си поръча бутилка „Нюкасъл“.

— Подранил си — отбеляза собственикът и се върна към лимона, който режеше на резенчета.

— Омръзна ми тази жегга, Макс.

— Станахме двама.

На бара имаше смачкан вестник и Джордж го взе със себе си в своето сепаре в дъното, като седна така, че да гледа вратата. Разгърна вестника, но не успя да се съсредоточи върху думите, а само надничаше над него към входа. Докато си свърши бирата, стана дванайсет и десет. Вратата се отвори три пъти: най-напред влезе японска двойка, като и двамата теглеха зад себе си куфар на колелца, после пристигна пощаджията и набързо остави куп писма, вързани с ластик. Третия път влезе един редовен посетител на име Лорънс. Джордж вдигна леко вестника, за да не бъде забелязан, но Лорънс веднага отиде до обичайното си място в далечния край на бара, близо до кухнята.

Джордж стана да си поръча още една бира. Кели, една от келнерките, вече беше зад бара и бършеше чаши. Когато Джордж доближи, телефонът на стената зад нея иззвъня и тя го грабна, пхвайки слушалката под брадичката си. Джордж я чу да казва: „“Джак Кроу”, мога ли да ви помогна?“. После замълча и обърна очи

към Джордж. „Да, познавам го. В момента го гледам. Почакайте.“
Подаде телефона на Джордж точно когато той стигна до бара.

— Някаква жена. За теб — сви рамене Кели и му подаде слушалката.

Джордж я пое, знаейки кой е.

— Ало?

— Здравсти, Джордж. Лиана е.

— Добре ли си?

— Добре съм, но няма да успея да се срещна с теб. Дълга история. Дадох назаем колата си и сега не знам къде е. Няма ли начин ти да дойдеш насам?

— Къде се намираш?

— В Ню Есекс. Знаеш ли къде е?

— Естествено. На северния бряг. Бил съм там.

— Имаш ли кола? Искаш ли да дойдеш дотук с нея? — Гласът ѝ — глас, който не беше чувал близо две десетилетия — му прозвуча някак несигурно. При това тя говореше необичайно бързо.

— Добре ли си?

— Да, освен че не разполагам с колата си.

— Сигурна ли си?

— Какво точно каза снощи? *Не съм сигурен, но не съм и несигурен.* Нещо подобно. Няма да лъжа. Имам малък проблем — не точно сега, но по принцип — и се надявах да ми направиш услуга.

Когато Джордж не отговори веднага, тя попита:

— Там ли си още?

— Да. Слушам те.

— Повярвай ми, като ти казвам колко съм наясно, че съм последният човек, който трябва да ти иска услуга. Но се надявам, че може би ще ме изслушаш.

— Не можеш ли да ми кажеш сега, по телефона?

— Искам да те помоля лице в лице. Имаш ли кола?

— Имам.

— Ще ти бъда признателна, ако дойдеш с нея дотук и поне чуеш какво ще ти кажа. Довери ми се. Аз ти се доверявам. Нищо не те спира да се обадиш на полицията и да им дадеш адреса ми.

Джордж пое въздух през носа си и погледна Кели, келнерката. Тя хвърли поглед на празната му бутилка бира и го попита с устни „Още

една?“, а Джордж поклати отрицателно глава.

— Добре. Ще дойда. Къде се намираш точно?

— Благодаря ти, Джордж. Знаеш ли къде е „Бийч Роуд“? Отседнала съм в къщата на една приятелка точно зад „Сейнт Джон“, онази стара каменна църква.

— Добре. Мисля, че знам къде е.

— След като видиш църквата, от дясната ти страна има един непавиран път, улица „Капитан Сойер“. Къщата в края на уличката. Прилича на вила. Ще те чакам. Целия следобед.

— Ще дойда.

— Благодаря ти. Благодаря. Благодаря.

Джордж върна телефона на Кели.

— Аха — каза тя със силния си бостънски акцент. — Започнали са да те търсят по телефона в кварталната ти кръчма, а? Не е на добро.

— Благодаря ти, Кел. Може да записваш кой ме търси, когато ме няма.

— Много ти се иска.

Джордж помисли да си поръча още една бира плюс нещо за хапване, но вместо това реши незабавно да се види с Лиана. Докато говореше с нея, стомахът му се свиваше, не само защото се бе върнала в живота му, а защото наистина звучеше уплашена. Излезе от „Джак Кроу“ и повървя две кратки преки до гаража, където държеше колата си. Джордж никога не си беше падал по колите, но „Сааб 900“ беше първата и единствена кола, в която се беше влюбил. Купил беше една на сто и шейсет хиляди километра точно след като завърши колежа, навъртял беше още хиляда и петстотин, а после започна да си търси нещо ново. Оттогава все я подменяше. Сегашната му кола беше четвърта подред, но първата с възможност за групата със специални допълнения. През далечната 1986 година бяха произвели около хиляда и петстотин такива и всичките бяха в тъмносиво. Гаражът за сааба беше доста сериозно перо, но той обичаше колата си прекалено много, за да я оставя на улицата.

Адресът на Лиана, в ден свободен от трафик, беше на около четирийсет и пет минути северно от Бостън. Сгушен между две заливчета, Ню Есекс се намираше край стара кариера близо до морето. Половината от гранита в Бостън идваше оттам и в потвърждение на това в земята се виждаше огромна яма, но хората отиваха в Ню Есекс

преди всичко да похапнат пържени или варени миди, или само да позяпат скалистия бряг, както и да поразгледат кичозните галерии, заменили старите рибарски бараки около пристанището.

Джордж стигна до центъра на града малко след един и половина. Зави с очукания си сааб покрай гранитната статуя на работник от кариерата, която се издигаше на малкия площад в сърцето на града, и пое на север по Бийч Роуд. Беше ранен следобед и денят бе горещ и задушен. Небето беше тебеширено синьо, а морето, надничащо през процеците на вечнозелените храсти, бе притихнало и сиво. Джордж намали скоростта, за да огледа знаците. Зави край един ъгъл и когато пое нагоре към следващия завой, видя каменна църква с камбанария отпред. Мина покрай нея. На скамейка в църковната градина спеше самотен мъж. Облечен беше с дълги панталони и риза с дълги ръкави, и двете в морскосиньо. Седеше с изправен гръб, но брадичката му беше овесена на гърдите. Изведнъж Джордж се изплаши да не би старецът да е умрял на скамейката и светът да не го е забелязал, а вместо това да е решил да не буди заспалия на слънце човек.

След като мина край църквата, Бийч Роуд направи рязък завой към сушата и гледката към морето се закри от бели борове. Зеленият знак за улица „Капитан Сойер“ бе избелял и почти не се четеше, а самият път беше целият разровен. Джордж сви по улицата и измина още стотина метра покрай работилница за лодки от седемдесетте години, скрита в дърветата отдясно. Продължи да се движи и пътят свърши до стара, тухлена лятна къща, която би могла да мине и за изоставена, ако пред порутените ѝ стълби отпред не бе спрял лъскав бял додж. Джордж паркира зад доджа, угаси двигателя и излезе от колата. Алеята за колите беше покрита с комбинация от камъчета и миди. Зад къщата имаше заблатено заливче и мостик, който изглеждаше по-стар и разнебитен и от нея. Джордж изкачи стъпалата и почука на небоядисаната врата. Нищо не помръдна. Лекият ветрец откъм морето нежно поклащаше околните борове. Джордж почука отново и дървото прокътня глухо, сякаш беше изгнило отвътре. Тъкмо се готвеше да провери дали вратата не е отворена, когато иззад къщата се появи някакъв мъж и заяви:

— Не е тук.

Джордж се обърна. Беше нисък, слабоват мъж с панталони от костюм и скъпа копринена риза, каквато не се вижда често в

Масачузетс. По лицето му имаше усмивка, която говореше за неприязън.

— Кой не е тук? — попита Джордж.

Усмивката на мъжа се разшири и той изкачи няколко стъпала към Джордж.

— Наистина? — каза той. Зъбите му бяха сивкавоморави, сякаш на закуска беше препил с червено вино.

— Вие кого търсите? — попита Джордж с надеждата да му прехвърли топката. Мъжът беше доста дребен, но нещо в начина, по който се държеше, накара Джордж да се отдръпне почти физически. Напомняше му за питбул, от ония, които обикновено виждаме с намордник, опъващи каишката си.

— Търсех Джейн — отвърна Питбула, сякаш им беше обща приятелка. — Отседнала е в тази къща. А ти какво правиш тук?

— Търговец съм — каза Джордж. Той слезе по стъпалата, така че двамата да са на едно ниво. Питбула беше поне трийсет сантиметра по-нисък от Джордж, ако не и повече.

— Какво продаваш? — попита той.

— Радвам се, че попита. Продавам вечен живот. — Джордж протегна ръка да се ръкува с Питбула, съзнавайки че дланите му започват да се потят, но искаше поне привидно да покаже, че не познава Лиана/Джейн и че не се бои особено да остане насаме в тъмните гори с човек, който като че можеше пътъм да отнесе Джордж, все едно отнася някакъв пешкир от гардероб в съблекалня.

Ръкуваха се. Джордж не се изненада, че ръката на непознатия беше суха и студена при допир. Понечи да я пусне, но мъжът го държеше, забивайки палец отгоре на ръката му, така че да няма друг избор, освен да опъне пръсти. Питбула стискаше здраво, почти сплесквайки едно до друго кокалчетата на Джордж.

— Боже мой! — извика Джордж и опита да издърпа ръката си.

— Не мърдай — каза Питбула със самодоволна усмивка и Джордж се подчини. От начина, по който стискаше ръката му, беше ясно, че още малко и кокалчетата му ще се пръснат като камъни в каменотрошачка.

— Не знам за кого ме мислиш...

— Шшшшт... Недей! Ще те питам само веднъж, така че ми дай точен отговор, иначе ще строша всичките кокали на ръката ти. Правил

съм го и преди и наистина не ми е приятно. Гнус ме е от някои неща. Не от кръв, естествено, а защото ми става гадно на стомаха да превърна нечия ръка в увиснала ръкавица, пълна с чакъл. Самата мисъл за това ми е неприятна. Затова не искам да го правя, а и ти не искаш да го направя, така че просто ми разкажи всичко, което знаеш. Нали? Кога за последно видя Джейн?

Джордж се поколеба за миг, достатъчно, за да прецени, че няма сносна причина да се опитва да лъже.

— Видях я снощи. В Бостън.

— И къде я видя?

— В една кръчма в Бийкън Хил — „Джак Кроу“. Стара приятелка ми е. Познавах я от колежа и я попитах дали можем да се видим, а тя ми каза, че е отседнала тук и мога да дойда на другия ден. Това е всичко.

— Защо ме излъга? — Отблизо Питбула имаше дребни черти, върху подобна на жълъд глава и восъчна кожа с множество мънички пори, от което изглеждаше като надупчена с игла. Носът му беше сплескан, сякаш няколко пъти беше губил в сбивания, което Джордж трудно можеше да си представи. Косата му беше къса, покрита обилно с гел и той миришеше на стипчив афършейв с много спирт в него.

— Виж какво, знам, че... че Джейн е имала проблеми, макар, честно казано, в момента да не знам нищо за нея. А и ти ми приличаш на човек, когото би искала да избягва.

Мъжът се изсмя и вероятно леко се зарадва, сякаш горд от оценката на Джордж.

— Виж какво, ако я видиш преди мен, кажи й, че наистина трябва на всяка цена да бяга от мен. Но тя вече го знае. И как се казваш?

— Джордж Фос — отвърна Джордж, защото не искаше да лъже. Усещаше, че разпитът отива към края си, и му се щеше да запази костите на ръката си непокътнати.

— Добре, Джордж. Казваш ми истината и това ми харесва. Искаш ли да знаеш моето име?

— Само ако наистина държиш да ми го кажеш.

Питбула отметна глава назад и отново излая порция смях. Брадичката и шията му бяха невероятно гладки, сякаш сутринта го

бяха избърснали професионално. Джордж усети леко разхлабване на ръката си и веднага се замисли как да я измъкне.

— Джордж, ти ми харесваш и ще ти кажа как се казвам, за да си останем на малко име. Аз съм Дони Дженкс, идвам от щата Джорджия и винаги мога да позная, когато някой ме лъже, а ти не ме излъга, поне не и след онази лайнарска поредица, с която започнахме приятелството си. Така че ако видиш Джейн, можеш да ѝ кажеш, че Дони Дженкс е в града. Ще го направиш ли?

— Нямам планове да я видя, но да, ще го направя. Обещавам.

— Затова, преди да си тръгна, искам да ти оставя нещичко, просто за да знаеш, че говоря сериозно.

Дони Дженкс издърпа Джордж напред с дясната си ръка, така че ханшът на Джордж се завъртя, после се обърна и го удари с левия си юмрук в бъбреците. Джордж изпита на мига силна болка, малка детонация, която отключи срыв под кръста. Падна на земята, обвит от черна мъгла, сякаш щеше да припадне.

— Дони Дженкс. Д-ж-е-н-к-с — каза ниският мъж. — Кажи на Джейн, че ѝ е останал един проклет живот и той е кратък. Ако се опиташ някак да ѝ помогнеш, ще съкратя и твоя живот. Ще го запомниш ли?

Джордж успя да кимне, мъжът се обърна и си тръгна, а чакълът по алеята заскриптя под мокасините му.

Устата на Джордж се напълни със слюнка и той извърна глава и повърна, като спазмите му продължиха дори след като стомахът му изхвърли закуската от сутринта и бирата, която бе изпил по обяд. Чу как доджът стартира и потегля. Силите му стигнаха само да пропълзи няколко сантиметра напред, да се обърне на страната, на която не бе ударен, и да положи глава на земята. Остана така повече от десет минути, загледан в съдържанието на собствения си стомах върху алеята от натрошени миди.

[5] *Brunch* (англ.) — съчетание между *breakfast* (закуска) и *lunch* (обяд). — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 4

Джордж се върна в Бостън малко преди три. По пътя се замисли дали да не спре в болницата, но продължи да кара. Нуждата да се върне вкъщи, в своя квартал, му изглеждаше много по-голяма от това да се занимава с евентуално разкъсания си бъбрек. Гаденето и замайването бяха преминали, но всеки път, когато завъртеше кормилото наляво, усещаше как едно леко разкъсване отстрани сякаш се уголемява. Инстинктивно докосна мястото, за да се увери, че вътрешностите му не се изливат в колата.

Паркира в гаража си, направи опит да се усмихне на обслужващия гаража Маурицио, докато той му вземаше ключовете и го попита как върви саабът, а после извървя дългата половин пряка по стръмната уличка до своята сграда. Жилището му беше миниатюрен ремонтиран таван на луксозна градска къща, а стълбището бе на гърба на тухлената сграда и достъпът до него беше откъм павираната пешеходна алея, която бе очарователна през трите сезона на годината, но вонеше на урина и боклук през по-голямата част от лятото.

На най-долното стъпало на задната стълба, точно където беше седял предната нощ, Джордж видя Лиана. Изглеждаше бледа и нервна, коленете ѝ бяха долепени едно до друго, с опрени на тях лакти, с брадичка, подпряна на едната ръка. До нея имаше малка черна чантичка, един идеален квадрат от износена кожа.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Джордж.

— Виж, извинявай, аз...

— Разкарай се, моля те. Върви си — каза Джордж и понечи да я заобиколи.

— Виж какво. Мога да ти обясня. Опитах да ти се обадя, но си беше тръгнал от кръчмата. Приятелката ми се върна с колата.

— Защо не остана да ме чакаш там? Знаеше, че идвам. — Джордж продължи да се изкачва по стълбите, като се опитваше да го прави внимателно, за да не припадне.

— Точно за това искам да поговорим. Един тип ме преследва и си мисля, че вероятно е открил къде се намирам.

— И се казва Дони Дженкс, нали?

Лиана пое продължително въздух.

— Господи. Там ли беше? Добре ли си?

— Добре съм. Просто... — Той спря и се обърна. Лиана гледаше надолу по алеята.

— Последва ли те дотук? — попита тя.

— Не знам. — Беше възможност, която не му бе хрумвала. — Може би. Тръгна си преди мен, но допускам, че това не означава нищо. Може би в момента вече е тръгнал насам. Вероятно трябва да изчезнеш. — Като гледаше отгоре към Лиана, тя му се стори малка и крехка, с невероятно тесни рамене.

— Нарани ли те? Наранен си. Виждам го. — Тя направи две крачки нагоре към Джордж и го хвана за ръката. — Какво да направя?

— Искам да си тръгнеш, това можеш да направиш. Три пъти съм бит през живота ми и всеки път от твои познати. Моля те, просто изчезни.

Той продължи нагоре по стълбите, а тя го последва. Джордж усещаше присъствието ѝ зад себе си и му се прииска да замахне назад с юмрук. Срещата с Дони го беше лишила и от последната му капка смелост. Изведнъж ясно осъзна собствения си страх и почувства, че след като шокът премине, вероятно добре ще се наплаче. Това не му се нравеше, но имаше късмет да е жив и копнееше да се прибере сам в апартамента си.

Ръката му затрепери, когато пхна ключа в ключалката. Лиана беше точно зад него и говореше с умолителен глас:

— Джордж, имам нужда от услуга. Наистина съжалявам, че те моля за това, но си единственият, към когото мога да се обърна.

Той инстинктивно съзнаваше, че най-лошото ще бъде да се обърне, но въпреки това го направи, като избягваше очите, които блестяха влажни под високото слънце. Веждите ѝ бяха съвсем леко повдигнати, устата тревожно замръзнала в половинчата гримаса.

— Само една услуга и завинаги ще се отървем от Дони Дженкс, и ти обещавам, че за теб няма да има никаква опасност.

Той погледна линията на косата ѝ и усети как мускулите на лицето му се свиват.

— Моля те — повтори тя и гласът ѝ прозвуча като ехо на стълбището, напомняйки му толкова много за момичето, което тя беше някога, когато за пръв път се бяха срещнали — на осемнайсет и съвсем неопитна.

— Ако те пусна вътре и ако само за миг ми се стори, че някое от твоите приятелчета може да се появи тук, ще повикам полицията.

— Добре. Няма да дойдат тук.

Той мина през вратата и я остави отворена зад себе си.

Тя го последва и Джордж чу прищракването на добре смазаната брава. И двамата пристъпиха в апартамента, който от около десетина години беше домът на Джордж. Имаше скосени тавани с тежки греди, а архитектът, реновирал пространството, бе инсталирал големи капандури и модерна кухня. Беше горещо през лятото и студено през зимата, но въпреки това Джордж го харесваше. Беше запълнил най-големите стени с лавици за книги и беше купил малко красиви мебели от средата на века, всичките издраскани и опърпани от Нора, петнайсетгодишната му котка, порода „Мейн кун“.

— Винаги си обичал книгите — отбеляза Лиана, оглеждайки апартамента.

Джордж почеса Нора под брадичката, после отиде в банята, където взе четири ибупрофена и ги изпи с вода направо от чешмата. Излезе от банята и завари Лиана да стои по средата на дневната, почти замечтано загледана в капандурите. „Лиана Дектър е в апартамента ми. Отново е истинска. Отново е в живота ми“, помисли той.

— Искаш ли нещо?

— Чаша вода. И, Джордж, благодаря, че ме пусна да вляза. Знам, че не ти беше лесно.

Джордж донесе две чаши вода и седна на тапициран стол, докато Лиана се настани на крайчеца на ниско канапе, с изправен гръб, чашата ѝ върху масичката за кафе с керамичен плот.

— Никога не бих допуснала да отидеш на това място, ако знаех, че Дони го е намерил. Надявам се, че го знаеш.

— Не знам нищо. — Джордж отпи голяма глътка вода и му се прииска да си е взел бира. Разположи тялото си така, че да усеща най-малка болка.

— Дълга ти обяснение. Знам. Ще ти разкажа всичко, но искам да ми повярваш, когато ти казвам, че никога не съм имала намерение да

бъдеш наранен. Разкажи ми за Дони.

Джордж ѝ разказа за срещата с всички подробности, включително колко се е уплашил, както и за информацията, която беше дал.

— Съжалявам — каза тя.

— А сега ти ми разкажи защо те преследва. Дължиш ми го.

Тя изпи останалата ѝ вода и Джордж загледа как се движи бледата ѝ шия. На светлината в апартамента тя изглеждаше по-красива от предната нощ. Облечена беше в морскосиня тясна пола с широк кожен колан, а пъхнатата ѝ в колана блуза беше на малки черни точки. Краката ѝ, за разлика от лицето, имаха тъмномеден тен. Косата ѝ беше пристегната назад с шнола, а лицето ѝ изглеждаше току-що измито и без никакъв грим. Единственият признак на напрежение бяха двете тъмни сенки под очите ѝ.

— Може ли още малко вода? — попита.

Джордж стана.

— Искаш ли бира? Аз ще пийна една.

— Добре — съгласи се тя и Джордж си спомни, че именно така се бяха запознали. На една бира. Той понечи да каже нещо, но се спря. Ако някой щеше пръв да прояви сантименталност, това нямаше да е той.

Извади две бутилки „Нюкасъл“ от хладилника, отвори ги и се върна в дневната. Подаде бирата на Лиана и отново седна. Нора подраска на крака на стола му, а после скочи в скута му и замърка. Настани се удобно и загледа гостенката. Беше котка, винаги скептична към други женски създания.

Лиана отпи от бирата си, облиза пяната от горната си устна и се облегна съвсем малко назад на канапето.

— Мога ли да си вдигна краката? — попита тя.

— Разбира се — отговори Джордж и се загледа в нея, докато тя се навеждаше да развърже сандалите си. Блузата ѝ се разтвори и разкри за кратък миг бледата ѝ гръд, прислонена в простичък бял сутиен. Тя се изправи, вдигна крака върху канапето със сгънати колене и стъпала, прибрани под нея, и се облегна на страничната облегалка. За Джордж това беше като песен, която не бе чувал от двайсет години, но на която познаваше всяка нота. Лиана седаше точно по този начин. Виждал я беше сто пъти в спалното ѝ помещение през онази първа

година в колежа. Как може нещо да бъде толкова познато и същевременно така далечно? Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Като едно време.

— Май е така — отвърна Джордж.

След още една глътка бира, Лиана заговори:

— Дони Дженкс е бил нает да ме намери. Нает от мъж на име Джералд Маклийн. Той притежава бизнес с мебели „Маклийн“, предимно в Юга. И е от ония типове, които сами си правят търговската реклама. Но всичко това е фасадата, или поне съм деветдесет процента сигурна, че е фасада. Той върти прекалено много пари в брой. Знам, че управлява офшорни хазартни сайтове, а знам също, че ръководи една доста съмнителна инвеститорска група. Така или иначе, печели много пари. Около една година му бях лична асистентка. В Атланта, където е фирменият му офис, бях и негова приятелка.

— А той беше женен.

— Беше женен и е женен, но жена му е болна. Тя е млада, много по-млада от него, но вероятно ще умре, ако вече не се е случило. Има рак на панкреаса. Тя е втората му жена и Джери ми заяви съвсем ясно, че няма намерение аз да съм третата. Дойде ми малко като удар.

— А ти очакваше да станеш третата?

— Честно казано, не. Просто не очаквах да бъда толкова лесно захвърлена. Не хранех илюзии, че сме някаква велика любов, но си мислех, че съм малко повече от платена любовница. Навярно е било само честолубие от моя страна. Ти по-добре от всички можеш да разбереш, че през последните двайсет години малко или много не съм водила съвсем легален живот. Когато срещнах Джери за пръв път, видях само един богат старец. Тогава не живеях в Америка и той ми даде възможност да се върна и да живея тук. Не поиска от мен да доказвам, че съм тази, за която ме мисли, плащаше ми под масата и всичко си беше по принцип супер. Научих много за неговия бизнес, установих че прави по-голямата част от парите си, ръководейки хранещ фонд за незаконна фирма в Ню Йорк. Привлича инвеститори от района на Атланта и предлага абсурдна възвръщаемост. Парите се изпращат обратно в Ню Йорк и Маклийн взема комисиона от всяка продажба. Това е старата схема Понзи^[6] в това съм сигурна. Набелязаните си мислят, че инвестират в хазартни уебсайтове на Карибите. Не знам точно как работи всичко това, но част

от него е законна, а друга част — не. Хазартните сайтове са реални, но не знам колко се печели от тях. Чух веднъж Джери да говори с някой в Ню Йорк, че имат нужда от свежи пари или къщата ще се срути. Всичко е пирамида, но от нея Маклийн е забогатял. Освен това има много кеш, затова ми се струва, че твърде малко от печалбите му се декларира. Плащаше ми в брой. Очевидно съм била извън счетоводните документи. Но му омръзнах и една нощ той се напи, разрева се за жена си и именно тогава ми каза, че когато жена му умре, иска да си тръгна и аз. И от фирмата, и от леглото му. Това, както ти казах, ми дойде като удар.

— И ти какво направи?

Лиана опипа подгъва на полата си.

— Откраднах пари от него. Не беше много трудно. Изпращаше винаги пари в брой до банка на островите. Затова просто изчаках една особено голяма пратка в брой и я взех. Бяха половин милион долара.

— И мислеше, че ще ти се размине? — попита Джордж.

— Не мислех, че няма да забележи, ако това имаш предвид. Просто реших, че няма обезателно да му пука. Стори ми се малка цена за това, което искаше — да изчезна от живота му. Освен това си представях, че сумата не е достатъчно голяма за него, че да се разсмърди, но май съм сгрешила. Допускам, че силно съм го засегнала. Изпрати Дони да ме търси. Не знаех дори, че познава подобни типове, макар сигурно да е било наивно от моя страна.

— А как разбра за Дони?

— След като взех парите, отидох чак в Кънектикът, на края на света, намерих един мотел, където се плащаше на ръка, и се кротнах. Нямах представа как ме е намерил. Една вечер похапвах в някакво казино, бях седнала на бара, а оня се настани на два стола по-нататък и ме запrikaзва. Взех го за някакъв нещастник, но му позволих да ме почерпи с едно и тогава, по средата на разговора ни, той се обърна към мен по име.

— Джейн, така ли?

— Точно така. Всъщност от доста време се казвам така. Какво ще кажеш?

— Приляга ти.

— Обикновената Джейн.

— Мислех по-скоро за Джейн Доу.

Тя завъртя бутилката бира в ръцете си.

— Докъде бях стигнала? А, за Дони Дженкс в Мохигън. След като ме нарече по име, той се премести по-близо и ми каза, че бил нает да вземе парите обратно и че му бил даден картбланш да ми наложи каквото поиска наказание. Каза ми, че е решил да ме убие, но му се струвало по-забавно да ме остави да се боря. И продължи да се усмихва. Едва не се подмокрих. Аз не се плаша лесно, но оня си беше доста страховит.

— Той и на мен ми се усмихваше днес.

— Това му е коронен номер според мен. — Тя прехапа долната си устна. — Джордж, отново много се извинявам.

— Не опита ли да се ръкува с теб?

— Всъщност опита. Когато тръгна да си ходи, пое ръката ми и я целуна, каза колко се радва да се запознае с мен и как съвсем скоро пак ще се видим, а после излезе.

— А ти какво направи?

— Събрах някак смелост да се върна в мотела с такси и да си взема нещата. А той беше влизал в стаята. Не че беше разбутал нещо, но го усетих. Поне бях дотолкова с акъла си, че да не оставям парите там, което навярно беше и причината същата нощ да остана жива.

— А къде бяха парите?

— Може да звучи налудничаво, но ги бях прибрала в едно гардеробче на гарата в Хартфърд. Явно, когато е претърсил стаята ми в мотела и не е намерил парите, Дони е решил да дойде на бара и да опита да ме сплаши, за да направя грешка. Наясно бях, че няма да ме убие, докато не разбере къде са парите, но въпреки че знаех това, петте минути, които ми трябваха да си опаковам багажа, да се разплатя с мотела и да се върна в таксито, ми се сториха най-дългите пет минути в моя живот. Толкова бях сигурна, че ще се появи от сенките и ще ми резне гърлото. Но той не го направи. Таксито ме отведе чак до Ню Хейвън. Убедена бях, че ме следят. Влязох в един хотел в центъра на града, после излязох през задния вход и взех друго такси. Направих го достатъчно пъти, за да разбера накрая, че съм се отървала от него. После взех автобус за Хартфърд, прибрах си парите и купих една кола в брой. Поставих номер на Делауер. Не знам как ме е проследил до Кънектикът, а сега пък съвсем не проумявам как ме е проследил до Бостън. Все едно ме надушва. Наистина ме е страх. И вече се измори.

— Затова ще се откажа — продължи тя, — нещо, което не съм правила често в живота си. Джери Маклийн има къща някъде насам, точно до Бостън — жена му е тук да се лекува. Обадох се на един човек, с когото работех, и той ми каза, че в края на седмицата Джери ще бъде тук, че напоследък, откакто жена му висяла на косъм, оставал тук почти през цялото време.

— Реших да върна парите и да помоля за прошка. Само така ще се измъкна.

— И затова си тук?

— Затова съм тук. Още не мога да повярвам, че Дони е бил в Ню Есекс тази сутрин. Не видя ли някой друг?

— Само него. Коя е приятелката ти, при която си отседнала?

— По-скоро ми е позната, отколкото приятелка. Тя ми каза за тази вила. Хареса ми, защото е скрита и не е на пътя. Именно тя взе назаем колата ми и когато тази сутрин се върна, точно след като ти се обадох, беше почти сигурна, че някой я е проследил. Изплаших се, опитах да ти звънна в кръчмата, отказах се и дойдох с колата до Бостън. Реших, че просто ме е обзела параноята, но се оказва, че не било така.

— И защо искаше да ме видиш?

Лиана довърши бирата си и остави бутилката, която издрънча на празно.

— Трябва ми услуга.

— Искаш да дойда с теб да предадеш парите — предположи Джордж.

— Не, искам ти да предадеш парите вместо мен. Не искам въобще да се виждам с Джери. Не знам как ще реагира. Но ако ти занесеш парите и го помолиш да ми прости...

— И не искаш да дадеш парите на Дони?

— Не, за бога! Той вече ми каза, че има намерение да ме убие. За него важни са не само парите — важно е наказанието. Затова искам ти да занесеш парите на Маклийн, да го помолиш да ми прости и да го убедиш да спре Дони.

— Защо си мислиш, че на Маклийн ще му е по-приятно да се види с мен, отколкото с теб?

— Той не те познава. Ще бъде като бизнес уговорка. Моля да ми повярваш, че не бих го искала, ако го смятах за опасно. Джери е стар.

Не представлява опасност за никого, но ако ме види, ако ме види, че идвам при него с парите, просто не знам каква ще бъде реакцията му. Аз наистина бях влязла под кожата му. Много по-добре ще е, ако парите върне някой друг.

Джордж стоеше нерешително и разглеждаше нокътя си.

— Ще ти платя — продължи Лиана. — Парите бездруго вече не са всичките, така че какво ще са още десетина хиляди долара?

— Ако направя това за теб, ще го направя без пари.

— Последното нещо на този свят, което можеш да ми дължиш, е услуга. Ако го направиш, ще настоявам да вземеш парите, иначе ще се чувствам още по-задължена.

— Ще трябва да помисля — каза Джордж.

— Разбирам. И ще те разбера, ако откажеш.

— Мога ли да те попитам още нещо?

— Можеш да ме попиташ каквото искаш.

— Защо избра мен? Аз ли съм единственият, когото познаваш в Бостън?

— Имам и тази приятелка с вилата, но по-скоро аз бих върнала парите, отколкото да изпратя нея. Освен теб тя е единствената, която познавам. Смешно. Никога досега не съм идвала в Масачузетс, но откакто бяхме заедно, винаги съм си мислила за това място. От първата година в колежа. Винаги съм си го представяла като нещо специално. Май съм го надценявала, както съм надценявала през годините и онова, което се случи между нас. Когато реших да дойда тук, за да върна парите на Маклийн, знаех, че трябва да те намеря. Кой знае защо бях убедена, че още си тук.

— Не стигнах много далеч.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид в живота. Израснах недалеч от града. Тук съм прекарал почти целия си живот.

— Живели сме доста различно.

— Така излиза.

Настъпи кратко мълчание. Джордж усети студена вадичка пот по ребрата си. Видя как Лиана извърна глава да огледа апартамента. Искаше му се да е малко по-чисто.

— Винаги ли си живял сам? — попита тя. Измъкна единия си крак изпод себе си и стъпи боса на паркета.

— Почти. Живях с една приятелка в Сан Франциско. Веднага след колежа. Не беше за дълго, а после се върнах тук. Сигурен съм, че тук и ще умра.

— Не съвсем скоро, надявам се. — Лиана хвана блузата си на рамото и леко я бутна назад, после отново я опъна. Беше широка около врата и с дълбоко деколте, достатъчно за Джордж да види извивката на гърдите ѝ — точно под лявата ѝ ключица имаше бледа закръглена група лунички, която си припомни. — Джордж, има и още нещо, което държа да ти кажа, преди да решиш. Когато се измъкна от цялата тази бъркотия, независимо дали ще помогнеш или не, ще искам да прекарам известно време с теб. Така както оставихме нещата... винаги ме е притеснявало. Не мога да ти кажа колко много си мисля за Матър Колидж. Станало ми е като мания.

— Добре — каза Джордж и гласът му прозвуча малко пресипнало. Знаеше, че ще каже „да“, че ще помогне на Лиана да върне парите. Знаеше, че ще каже „да“, още преди да разбере какво точно иска тя. Разбрал го беше в момента, в който я пусна в апартамента си. Знаеше също, че на Лиана може да се вярва колкото на някоя стресната змия, факт, който би бил абсолютно очевиден и за петгодишно дете, но мисълта какво можеше да ѝ причини Дони Дженкс беше събудила у него желанието да я защити. Почувства се жив, сетивата му се раздвижиха до степен, в която не проумяваше какво може да се случи оттук нататък. Беше необичайно чувство. И беше добре дошло.

Убеден, че ще каже „да“, Джордж още изпитваше нужда поне за малко да отложи отговора. Извини се и отиде в банята, където установи, че не е напълно готов за гледката на кръвта в урината си. Коленете му омекнаха и макар да беше чел достатъчно евтини криминалета, за да знае, че това е страничен ефект от удара в бъбреците, видът на розовеещата струя предизвика ново гадене и той едва не повърна.

— Какво знаеш за разкъсани бъбреци? — попита той Лиана, когато се върна в дневната. По челото му бяха избили капчици пот.

— Пикаеш кръв?

— Да.

— Имам приятелка медицинска сестра. Ако искаш, мога да ѝ се обадя.

— Би било супер и... Лиана...

— Да?

— Ще го направя. Ще занеса парите на Маклийн и ще видим дали ще мога да те отърва от него.

Тя се изправи с широка усмивка на лицето и за момент Джордж помисли, че се кани да прекоси стаята и да го прегърне. Не го направи, но каза:

— Моят герой.

[6] По името на Чарлз Понзи — американски спекулант от италиански произход, който прилага тази измамническа схема в САЩ в началото на XX в. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 5

Онази първа нощ в колежа, когато се върна в спалното, за да прелисти бързо справочника за първокурсниците, името, което търсеше, не беше Лиана Дектър, а Одри Бек. Това беше името, което тя му бе казала, когато се запознаха на биреното парти в „Макавой“, и именно това име намери в справочника, името на момичето, в което се беше влюбил онази есен, името, което изпълваше главата му като мантра през най-дългата коледна ваканция в живота му.

Одри.

В онзи януари като първокурсник, Джордж беше взел от Масачузетс обратния влак за колежа. Баща му го беше оставил на Гара Юг, където времето едва му стигна да си купи пакет „Кемъл“, преди да изтича да хване влака. През ваканцията не беше пушил, за да не разстройва родителите си, и когато най-накрая запали — на перона на гара Ню Хейвън през десетминутната почивка, за да може влакът да премине от дизел на електричество — никотинът нахлу в тялото му като пожар. Стана му малко лошо, но твърдо реши все пак да довърши цигарата си. Замайването от дима му напомняше за живота в колежа.

Здрачаваше се и в сухия въздух прехвърчаха и се вихреха снежинки. Беше оставил якето си във влака и беше пъхнал на топло в джинсите ръката, която не държеше цигарата. Погледна надясно и наляво по платформата да види дали познава някого. Беше денят преди началото на втория семестър и той предполагаше, че всеки влак по линията север-изток ще е пълен със студенти, колеги от неговия курс. Но никой не му изглеждаше познат. Напълни за последно дробовете си с дим и смачка угарката с пета.

Обратно в купето, той разтвори книгата си — Площад „Вашингтон“ — но не можеше да се съсредоточи. Разиграваше отново и отново варианти на това какво ще стане, когато види Одри. Беше споменала, че може да му се обади през ваканцията, но не го бе направила и сега част от него започваше да усеща, че само си е

въобразявал за нея, че целият първи семестър в колежа е бил плод на въображението му.

За да стигне от гарата до сградата на общежитието, той пропиля известна сума за такси, едно такси от редицата, която стоеше и бълваше дим от ауспусите в шибация вятър. Таксито го отведе по двата километра празни градски улици до хълма Асайлъм, където беше кацнал Матър Колидж, стръмна крепост от тухли и плочи, двестагодишен частен университет с близо хиляда студенти.

Всички спални помещения имаха кодирани ключалки и когато Джордж приближи до двойната врата на северното крило, кодът, който помнеше от предния семестър, изхвъркна от главата му като въздух от балон. Огледа наоколо за случайно минаващ, когото да попита, но не видя никого. Той притисна показалец върху металната шайба с цифрите и изведнъж кодът, сякаш по инстинкт, се появи в ума му: четири-три-едно-две.

Съквартирантът му беше момче от Чикаго, високо метър и деветдесет и осем, на име Кевин Фицджералд, чийто баща беше червендалест гигант, служител в градската управа. Лицето на Кевин, пълно и с брадичка с размерите на половин хляб, беше обречено някой ден да стане червендалесто като на бащата, точно както физиката му го обричаше да се занимава с баскетбол. На осемнайсет, Кевин се интересуваше по-малко от политика, отколкото от спорт, бира и Късното шоу на Дейвид Летърман. Джордж се разбираше с Кевин толкова добре, колкото биха могли да се разбират двама първокурсници, които нямаха общи интереси.

Джордж отвори вратата и пристъпи в призната стая — един безличен квадрат от боядисан бетон и покрит с линолеум под. От двете страни имаше две единични легла с прозорец по средата, който запълваше разстоянието между две шперплатови бюра. Кевин не беше там, но очевидно се беше върнал по-рано — върху леглото му бяха подредени на купчинки изпрани дрехи, баскетболен постер в кутия и овлажнител за въздух.

След като пусна торбата с дрехи на пода до леглото, Джордж разкопча палтото си и вдигна телефона да набере стаята на Одри. След четири позвънявания се включи телефонният секретар — гласът на Одри и същото съобщение от предния семестър. Той остави слушалката на място, легна на леглото си и запали цигара. Чу

стъпки откъм коридора, после гласове, единия разпозна като Грант, чиято стая беше в другия край на коридора. Предположи, че първокурсниците от този коридор — бяха общо седем — са се събрали в едното от двете крила в южния край.

Обикновено щеше да се отправи натам, да се строполи на едно от трите евтини канапета в общото помещение, щеше да удари един бонг^[7] и да сподели някоя коледна история. Но отчаяно му се щеше най-напред да се свърже с Одри и да си уговори среща за по-късно вечерта.

— Фос, вътре ли си? — долетя вик, придружен от удари по вратата.

— Не — изкрещя той в отговор и набра отново номера на Одри.

— Домъкни си задника до дневната.

Пак нямаше отговор.

Той свали якето си, пусна в джоба цигарите и последва острия мирис на трева откъм дневната. Вратата беше отворена и вътре бяха всичките четирима съквартиранти, плюс Томи Тисдейл, друг първокурсник от два етажа по-горе.

— Фос.

— Фоси.

— Виж какво е получил Чо за коледа. — Грант показва торбичка с яркозелена трева.

В момента Чо поемаше дълга, бълбукаща доза от Холмса — шейсет и пет сантиметровия му лилав бонг. От стереото се точеха звуците на „Дъ дед“.

След един бонг и кутия бира „Строс“ Джордж се върна в стаята си и отново позвъни.

— Ало. — Беше съквартирантката на Одри, Емили, с отривистия си познат глас.

— Здравсти, Емили. Джордж е. Как прекара ваканцията?

— Здравсти, Джордж. Беше... откъде звъниш?

— От Норт Хол. Какво е станало? Звучиш странно.

— Чули вече? Чули за Одри?

Стомахът на Джордж се преобърна и мислите му скочиха към картини на Одри и някакъв нов приятел, Одри в любовни отношения с целия втори курс.

— Не. Какво е станало? Тя при теб ли е?

Емили пое шумно въздух.

— Не мисля, че трябва да говоря с теб за това.

— За какво? Изкарваш ми акъла, Ем.

— Явно... Току-що го разбрах... тя е мъртва, Джордж. Така чух.

Джордж тръгна без яке към спалното помещение на Одри в Барнард Хол и се сблъска с някаква сюрреалистична сцена. Барнард беше една от новите сгради, построена специално за първокурснички, с просторна обща зона, изградена на първия етаж, а спалните помещения бяха на втория или на следващите етажи.

Влезе и попадна сред врява от женски гласове, премина през къс коридор с облепени с бележки стени и се озова в зала с високи тавани и флуоресцентно осветление, пълна с канапета и тапицирани столове. В помещението имаше най-малко двацет и пет първокурснички, много от които разплакани.

Те извърнаха лица към Джордж. Бяха като белезникави балони, които подскачаха и не се различаваха един от друг. Той ги огледа, неспособен да спре да търси Одри, опитвайки да открие чертите ѝ — коса с цвят на мокро сено, тъмни вежди, дълга шия и слаби рамене. Един от балоните се понесе към него. Беше Емили, снобката Емили, която изговаряше някакви думи, протегнала ръце сякаш да го прегърне.

Стисна го за лакътя и той се почувства като закована на дъска пеперуда, уловен между ужасяващото ѝ присъствие и невидимата стена зад него, която го задържахше да не хукне обратно, откъдето бе дошъл. Тя каза: „Ела при нас“ — и тогава той осъзна, че всичко е реално, че Одри нямаше да се върне.

* * *

На другия ден Джордж отговори на телефона, който звънна в девет без пет.

— Джордж Фос ли е?

— Да.

— Здравей, Джордж, обажда се Марлин Симпсън. Аз съм деканът, отговарящ за студентите.

— Знам.

— Опасявам се, че имам лоша новина за теб.

— Чух.

— Чу ли за Одри Бек?

— Чух от нейната съквартирантка Емили. Плюс това всички в кампуса знаят.

След като предния ден се беше съгласил да се присъедини към тълпата в Барнард Хол, Джордж беше прекарал един объркан час сред момичетата, някои от които изглеждаха истински разстроени, а други сякаш се наслаждаваха на драматизма като лешояди, струпани около току-що убита жертва.

Оказа се, че предната сутрин Емили е получила обаждане в дома си в северната част на щата Ню Йорк. Бил президентът на колежа, който ѝ съобщил, че Одри Бек е мъртва, очевидно било самоубийство. Открита била в гаража на родителите си, колата още работела, а тя се била задушила. Всички приятели и познати на Одри задаваха на Джордж едни и същи въпроси. Представял ли си бил това? Защо го е направила? Говорил ли е с нея през ваканцията?

Беше отговорил на въпросите им възможно най-пълно, предпочитайки да говори, отколкото да размишлява. Едно от момичетата, брюнетка с продълговата тънка брадичка, беше донесла някакъв ужасен албум с изрезки, направен от нея през първия ѝ семестър в колежа. В него имаше снимки, но нито една на Одри, макар някои от момичетата да си мислеха, че могат да зърнат поне неин ръкав в някоя снимка от парти или поне тила ѝ на снимка в препълнено спално помещение. Джордж забеляза липсата на снимки, защото и той нямаше нейна снимка, и сега, четири седмици след като я беше видял за последен път, бе започнал да се тревожи, че е забравил как изглежда.

По-късно Емили беше изпратила Джордж до Норт Хол. С облекчение влезе в стаята си при биреното хъркане на Кевин, самият той почти влюбен в Одри. Джордж нямаше намерение да буди Кевин и да преживява всичко отново.

— Бих искал да се видим днес преди обяд — каза деканът. — В десет става ли?

— Добре.

— Знаеш ли къде е кабинетът ми?

Тя му обясни къде е и в десет часа Джордж беше там, след като бе успял да избегне всички от своята сграда и с чаша кафе, което си беше купил в магазинчето извън очертанията на университета. Не можеше да понесе мисълта да отиде в трапезарията, където всички разговори щяха да са за Одри и всички погледи щяха да са насочени към него.

Успя да избегне и Кевин, който вероятно вземаше душ, когато се бе обадил деканът. Съвсем скоро щеше да научи новината.

Кабинетът на декан Симпсън имаше прозорци с изглед към главния двор на кампуса, полегата заскрежена поляна, разделена от редица брястове. В онази сутрин беше още студено, но в небето нямаше нито един облак и навсякъде из кампуса проблясваха парчета сняг и лед. Навлечени с дрехи студенти прекосяваха двора, повечето по двойки.

— Помолих Джим Фелдман да се отбие тук след малко. Той е един от нашите психологически съветници и би искал да си уговори среща с теб. Не можем да те накараме да се срещнеш с него, но всички ще сме по-спокойни... ако го направиш. Знаем колко близък беше с Одри.

На Джордж не му стана ясно кои са те, нито как в колежа знаят за връзката му с Одри, но просто кимна, а после каза:

— Добре. Ще говоря с него.

Декан Симпсън беше около петдесетте и висока точно толкова, че да не бъде смятана за джудже. Облечена беше с лилав пуловер, украсен със сребърни нишки. Около главата и раменете си имаше облак от сивееща коса.

— Хубаво. Това е шок за всички ни. Току-що получихме подробностите от Флорида и се погрижихме преди всичко да защитим тези, които са били най-близо до Одри. Бихме искали за този семестър да останеш с нас в Матър и да продължиш обучението си, но ще те разберем, ако това те затруднява. Именно за това Джим иска да разговаря с теб.

— Добре. — Той не беше мислил за никакви непосредствени планове. Перспективата да напусне Матър, за да скърби, беше ужасяваща, поне докато не осъзна още по-ужасяващата възможност да остане в Матър без Одри.

— Освен това, докато си тук, ме интересува какво би могъл да ми кажеш за останалите приятели на Одри. Разговаряхме с Емили, естествено, и се свързахме с някои от другите момичета в Барнард, но знаем колко травматизиращо може да бъде подобно нещо и не искаме никой да се чувства така, сякаш трябва да го преживее сам.

Джордж кимна и се зачуди кога ще дойде Джим Фелдман. Яркото слънце пулсираше по прозореца, а някакъв часовник звучно тиктакаше в кабинета.

— Не знам. Извинете — каза той, вече забравил какво точно не знаеше.

— Не бива да мислиш за това сега, но би било разумно да се направи някаква панихида за нея тук, в Матър. Надявах се да се съгласиш, че идеята е добра.

Джордж сви рамене и опита да се усмихне.

Деканът издаде напред долната си устна и наклони глава.

— Мисля, че вече може да извикаме Джим.

— Добре.

Тя вдигна телефона си и след по-малко от трийсет секунди Джим Фелдман почука на вратата веднъж и я отвори. Ръкува се с Джордж, а с другата си ръка стисна рамото му. Деканът се извини и излезе от кабинета, като ги остави сами.

След два часа Джордж вече беше сам в стаята си, когато чу отвън познатите стъпки на Кевин. Беше рано следобед и му предстоеше да се види с него за пръв път след завръщането си от Бостън. Вратата широко се разтвори и Кевин се заклатушка в рамката, вече пиян, а едната му ръка без ръкавица държеше стек с дванайсет бири „Дженеси Крийм Ейл“.

— Нещастник шибан — каза той. — Кълна се, че ако имаш нещо общо с това... — Той направи две бързи, несигурни крачки в стаята и сграбчи Джордж за ризата, повдигна го и скъса едно от копчетата му.

— Боже мили, Кевин. Какво ти става?

— Скъсал си с нея, нали? — Той отново задърпа ризата на Джордж и яката му се разпра.

— За какво говориш? Не! — Джордж стисна китката на Кевин с двете си ръце, опитвайки да се откопчи.

Кевин, със зачервени от алкохола и сълзите очи, държеше ризата на Джордж и за пръв път откакто беше чул новината предната вечер, Джордж заплака, кълнейки се пред Кевин, че няма нищо общо със самоубийството на Одри.

Кевин се успокои и предложи на Джордж бира. Седнаха заедно, смълчани, докато пиеха някоя от бирите или разговарящи, докато пиеха друга. Навън се стъмни, но не запалиха лампата, а когато на вратата се чукаше, не отговаряха.

Джордж не се изненада от избухването на Кевин. Знаеше, че по свой начин Кевин бе обичал Одри, но че не би направил нищо повече.

— Ти беше добър с нея, така си мисля — каза накрая Кевин, като пийнал свещеник, който дава своето опрощение. — Не си бил ти.

— Не, за бога.

— И какво ще правим сега? — попита Кевин.

— Не знам. Съветникът ми, Джим, иска да остана в колежа и този семестър. Не знам дали ще мога.

— Просто остани. Майната им на часовете. Ще си пием бира.

— Не знам дали ще ми го позволят.

Кевин сви рамене.

— Не знам как да постъпя — продължи отново Джордж. В действителност той си беше начертал план по-рано през деня, когато се връщаше през кампуса от срещата с декана. Извисяващите се кули от кафяв камък, тухлите на трапезарията, оголените дървета и сгушените в дрехите си студенти, които влизаха и излизаха от разните сгради — всичко това беше напълно безсмислено, почти влудяващо, при положение че Одри беше мъртва. Затова беше решил да вземе една малка чанта и да отпътува за Флорида. Щеше да замине рано сутринта, да отиде пеша до спирката на автобусите Грейхаунд и да се качи на първия за Юга. Накрая щеше да стигне до Тампа и да посети семейството на Одри и приятелите ѝ и евентуално да разбере какво се е случило. Съветникът Джим би нарекъл това приключване.

— Умирам от глад — каза Кевин.

— Върви да вземеш храна и да донесеш и за мен, а? Трапезарията затваря след десет минути.

Кевин стана, залитайки, а Джордж помисли още малко за плана си на другия ден да замине за Флорида. Нямаше да казва на Кевин,

защото можеше и той да поиска да дойде, а това беше нещо, което трябваше да свърши сам.

[7] Вид наргиле. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 6

В неделя, в четири следобед, Джордж за втори път през последните два дни излезе от града със своя сааб. Къщата на Джералд Маклийн се намираше в Нютън, скъпо предградие на север от Бостън. Джордж пое по Комънуелт Авеню, мина под знака на СИТГО^[8] и покрай високите стени на парка Фенуей. Спомни си, че има следобеден мач срещу „Рейс“. Ако не беше попаднал на Лиана в петък вечерта и не се беше съгласил на тази идиотска поръчка, най-вероятно щеше да си седи вече в бара на приятелчето си Теди, да пие студена бира и да гледа мача. Щеше да слуша как Теди обяснява подробно защо „Ред Сокс“ не струват тая година, а по-късно щеше може би да позвъни на Айрин и да разбере какви са плановете ѝ за вечеря, или пък нямаше да се обади, а щеше да продължи да си пие бирата и вероятно да хапне в същата кръчма от прочутите калмари на Теди в стил „Роуд Айлънд“. Вместо това Джордж отнасяше в един спортен сак почти половин милион в брой до къщата на някакъв непознат.

След като предния ден се беше съгласил да помогне на Лиана, тя се обади на Маклийн от апартамента на Джордж да уреди предаването на парите. Той се опита да не подслушва открито, докато Лиана обясняваше на Маклийн, че изпраща куриер с парите до дома му, но беше трудно да не чуе всичко в един апартамент, който се побираше на половин тенис корт. Тя каза нещо за *повечето* пари, вместо *всичките* пари, и Джордж чу, че поне на два пъти използва думата „извинявай“. Споразумяха се за идния следобед. Тонът на разговора не звучеше приятелски.

Лиана се обади и на приятелката си, медицинската сестра, която ѝ бе казала, че има съвсем малък шанс бъбрекът на Джордж да е разкъсан и че той трябва да наблюдава за кръв в урината си и да се увери, че се подобрява, а не обратното. Джордж не остана кой знае колко спокоен.

След като свърши двата телефонни разговора, Лиана каза на Джордж, че трябва да отиде да вземе парите и ще ги донесе в

апартаментата му на другата сутрин.

— Къде ще спиш довечера? — я беше попитал Джордж и тутакси се намрази за това, че я е попитал, защото изглеждаше, че иска да я сваля.

— Не и в Ню Есекс. Не и докато Дони се навърта наоколо. Ще отида на хотел. Ще го измисля.

— Можеш да останеш тук. Ще спиш на канапето.

— Не мисля, че идеята е добра. Дони вече знае името ти, което означава, че знае и къде живееш. Всъщност той вероятно вече държи мястото под око.

— Може би въобще не трябва да излизаш оттук.

— Не, няма нищо. Дони ми е ясен. Той просто се опитва да ме сплаши, за да направя грешка и да му покажа къде са парите. Хонорарът за намирането им вероятно е голям дял от сумата, така че няма начин да ми направи нещо, преди да ги е докопал. Когато изляза оттук, мога отново да го заблудя, да отида да взема парите и после да си кротувам до утре. Има ли някъде оживено място, където да се видим и да ти предам парите?

Джордж предложи един хранителен магазин на Комънуелт Авеню в Бостън и се уточниха за часа.

— Има ли някакъв начин да се свържа с теб, ако се наложи? — попита Джордж.

— Няма. Просто трябва да си вярваме. Ще дойда в магазина.

— И аз ще бъда там.

— Ако не дойда, просто знай, че има някаква причина да реша, че е доста опасно. А ако ти не си там, и аз ще те разбера. Наистина искам прекалено много.

Но Джордж, след още една неспокойна нощ и една безцелна, тревожна сутрин, бе взел продължителен душ, беше се обръснал и намерил някакви дрехи, с които да прилича на ръководител от средно ниво в един обичаен петък. Знаеше, че няма нужда да се облича официално за краткотрайната си роля на доставчик на крадени пари, но щом се готвеше да моли за Лиана, реши, че трябва да изглежда по-представително. Пристигна в луксозния, прекалено скъп хранителен магазин рано и започна да се разхожда между редиците с органични безглутенови продукти в очакване на Лиана. Не си бяха уредили специално място и затова, когато настъпи уреченият час, той отиде в

предната част на магазина, където до високите витрини имаше няколко малки сепарета, от които се виждаше неголемият паркинг. Седна и в този момент забеляза Лиана — със същата пола, но с различна блуза — която небрежно си проправяше път към входа между паркиралите японски приуси. Джордж я пресрещна при автоматичните врати.

— Влез вътре с мен — каза тя. Носеше малка чанта и един голям черен спортен сак.

— Наред ли е всичко? — попита Джордж.

— Да. Предполагам. Не съм забелязала някой да ме е последвал дотук, а гледах доста внимателно. Да седнем за минута.

Седнаха в едно от сепаретата и Лиана постави спортния сак върху ламинираната маса помежду им. Джордж имаше усещането, че всяко тяхно движение се наблюдава от всички наоколо.

— Тук има точно четиристотин шейсет и три хиляди долара. Десет хиляди от тях са отгоре в сака, увити във вестник. Те остават при теб. Джери знае, че получава само четиристотин петдесет и три, така че не го оставяй да ти обяснява нещо друго. Нали знаеш как да стигнеш до там?

— Знам. Мислех, че ще изчакаш да ми дадеш пари, като се срещнем после.

— Както искаш, но ти имам доверие.

Джордж се поколеба с ръка върху сака. Беше по-малък, отколкото си беше представял, но изглеждаше тежък, сякаш е, пълен с насечени дърва, а не с банкноти.

— Защо не ги задържиш? По-добре да не ги вземам в колата, когато отида в дома на оня човек. Фактически това са негови пари.

— Няма проблем — каза Лиана, придърпа сака до себе си, отвори ципа наполовина и извади сгънат на ролка екземпляр на „Хералд“. Джордж зърна пачка зелени банкноти и бързо се огледа дали някой не ги наблюдава. Лиана затвори отново ципа на сака и го побутна към Джордж.

— Пак ти благодаря — каза тя. — Голямо облекчение е, че го правиш. Не мисля, че ще понеса да го видя още веднъж.

— И не смяташ, че ще е повикал ченгетата, готови да ме разпитват, нали? — Тази мисъл притесняваше Джордж още от сутринта.

— Невъзможно е. Но ако има полиция, просто им разкажи всичко. Няма нужда да ме прикриваш или да ми помагаш повече от това. Наистина не смятам, че нещо ще се обърка. Просто кажи истината и върни парите. А ако решиш, моля да кажеш на Джери, че се извинявам. Той няма да ти повярва, но искам да го чуе. Като си помисля, май наистина реакцията ми беше малко прекалена.

Тя се усмихна и Джордж ѝ отвърна с усмивка. Спокойствието ѝ се отразяваше добре на Джордж, който от сутринта се чувстваше като хванат в капан.

— Не мисля, че си прекалила. Определено струваш половин милион долара.

— Всеки би го помислил, нали?

Вече в колата, Джордж включи климатика и разкопча още едно копче на ризата си. Чудеше се дали постъпва глупаво, оставяйки десетте хиляди долара при Лиана. Толкова лесно щеше да бъде да офейка с тях и да пропусне планираните им срещи. Но кой знае защо Джордж не мислеше така, всъщност усещаше точно обратното — че наличието на парите ще бъде стимул за Лиана да се видят по-късно. Имаше чувството, че за нея е важно да му даде парите, да не му остава длъжна.

Четириетажните тухлени жилищни сгради в Бостън бавно преминаваха в зелените предградия и еднофамилната елегантност на Нютън. Маклийн живееше нагоре по хълма от Нонантъм, едно от тринайсетте селца в рамките на града. Джордж сви вдясно по Честнът стрийт и продължи покрай спящите морави и огромни къщи в стила на епохата на Тюдорите, докато открие „Туичъл“. Имението на Маклийн беше първото с порти, до което стигна. Спря до домофона и видя голяма къща от епохата на крал Джордж, разположена удобно върху полегата моравя. Отвори прозореца на колата. Някъде извън полезрението си дочу звук от косачка и усети острия стипчив мирис на окосена трева в горещия въздух.

Тъничък женски глас попита по домофона:

— Името, моля?

— Джордж Фос.

Той изчака за момент и орнаментирани метални врати започнаха да се разтварят. Пое дълбоко въздух да изпълни гърдите си, при което тъпата болка отстрани избухна в остър спазъм. Образът на

Дони Дженкс изникна в мислите му като перка на акула, която пори повърхността на морето. Дали Дони ще е в къщата? Изглеждаше възможно.

Спря успоредно на ван на озеленителна фирма близо до предния вход. Вече можеше да види косачката, която правеше тесен кръг около извисяващо се кленово дърво от източната страна на къщата. Присъствието на градинаря го успокои. Ако Маклийн или Дони бяха запланували да го погребат в градината, не биха го направили пред свидетели, нали така?

Голямата къща беше тухлена, с бели декоративни елементи, прясно боядисани черни капаци на прозорците и черна входна врата. Преди да има възможността да натисне звънеца, вратата се отвори безшумно навътре. Посрещна го млада жена. Вероятно беше на около двайсет и пет, носеше бежова памучна пола и тъмносиньо поло, а русата ѝ коса на кичури беше силно опъната на конска опашка. Първоначално Джордж се зачуди дали не е дъщеря на Маклийн, но поведението ѝ, дори и начинът, по който отвори вратата, беше натрапчивият, рязък стил на професионалната лична асистентка.

— Господин Фос? — каза тя.

— Аз съм.

— Влезте. Той ви очаква.

Джордж пристъпи вътре. Отвън домът на Маклийн изглеждаше показан, но не представляваше нищо в сравнение с пищния интериор. Фоайето беше горе-долу два пъти колкото олимпийски плувен басейн, един прецизно изваян овал от бял мрамор. Извито дървено стълбище отвеждаше към балкона на втория етаж. Над фоайето бе провесена скулптура на Чихули — усукани тръбички от многоцветно стъкло, разперени като анемония в морето. Джордж беше виждал подобна в едно казино във Вегас. По белите стени бяха окачени други привличащи вниманието произведения на изкуството, абстракции в ярки неоновы цветове.

— Чихули — каза Джордж на асистентката и вдигна очи към скулптурата. Тя погледна нагоре, но като че ли познанията му в света на изкуството не я впечатлиха.

— Господин Маклийн ще слезе след малко. Почакайте тук. — Тя го поведе на около стотина метра по мрамора до една бяла врата. — Да ви донеса ли нещо, докато чакате?

— Не, благодаря — отговори той и тя си тръгна безшумно с обутите си в еспадрили крака.

Джордж влезе в стаята. Приличаше на библиотека, но нямаше никакви книги. Беше без прозорци и с дървена ламперия, кожени мебели и няколко лампиона с кръгли абажури, някои от които наистина приличаха на антики. Стаята беше в толкова различен стил от фоайето, че Джордж се обърна, за да се увери, че не е сънувал предишното пространство. Беше някак притеснително да преминеш през входното фоайе на някой наркобос от Маями и да се озовеш в тайната бърлога на Лорд Уимзи^[9]. По стените бяха окачени карти в рамки, включително една, която беше достатъчно стара и пожълтяла да има някое от морските чудовища, които излизат от океана. Джордж тъкмо я разглеждаше отблизо, когато в стаята влязоха двама мъже.

Първият беше по-стар и вероятно беше Маклийн. Беше енергичен на вид мъж над шейсетте с гъста бяла коса, подстригана наскоро съвсем късо. Носеше черни панталони и пъхната в колана риза на червени карета. Беше по-скоро нисък и явно бе прекарал живота си да компенсира това с упражнения във фитнеса. Дори и в напреднала възраст, раменете му изглеждаха яки, а стомахът плосък. Нямаше нищо специално нито във вида, нито в облеклото му, освен токата на колана му. Невъзможно беше да не се забележи — голям стъклен овал, в който имаше вграден истински на вид черен скорпион, монтиран върху жълто кадифе и обрамчен със сребро.

Вторият мъж беше по-висок, на ръст горе-долу колкото Джордж, но два пъти по-едър. Беше от ония мъже, които от кръста нагоре изглеждат със съвсем незначително наднормено тегло, но бедрата им изпъкваха навън почти два пъти колкото височината им. Носеше панталони таки с размер на палатка и риза на „Потъкет Сокс“^[10], пъхната в ластичния колан на кръста. Главата му беше като огледало на тялото — широка около брадичката и бузите, а после се стесняваше нагоре към темето. Черната му коса бе разделена на страничен път, а мустаците му бяха перфектно поддържани.

— Парите в сака ли са? — попита по-възрастният, обръщайки глава към Джордж.

Джордж кимна и подаде сака. Едрият пристъпи напред, движейки се с несръчно поклащане като патица, и пое сака от него, а след това го връчи на възрастния.

— Провери го, Ди Джей — каза той.

Мъжът с името Ди Джей се обърна към Джордж и му показа с жестове, че иска да протегне ръце встрани.

— Нещо против? — попита той.

Джордж му каза, че няма, и протегна ръце. Ди Джей набързо го потупа отстрани — от глезените до подмишниците. Вместо да се наведе от кръста да стигне до глезените му, той приклепна бавно на едно коляно и после бавно се изправи. Едното от колената му изпука силно и Джордж подскочи леко. Зачуди се дали мъжът търсеше оръжие или кабел. Вероятно и двете.

Докато претърсваха Джордж, Маклийн постави сака на една странична маса, отвори ципа и бързо прерови пачките. Затвори пак ципа. Джордж си помисли, че го чува да въздиша.

— Чист е — каза Ди Джей на Маклийн.

— Добре. Благодаря. Можеш да ни оставиш за момент насаме.

— Да взема ли парите?

— Няма нужда. Аз ще се оправя с тях.

DJ излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

Маклийн направи няколко стъпки към Джордж, но беше ясно, че няма да измине цялото разстояние, за да се ръкува.

— Приятел си на Джейн — каза той.

— Да.

— Рискована позиция — добави Маклийн и едното крайче на тънките му устни се изви нагоре в безрадостна усмивка. Джордж се почувства като глътнало езика си дете пред възрастен. Маклийн отново въздъхна. — Ами, седни.

Джордж седна на един от кожените столове. Докато седаше, столът леко проскърца и от него се разнесе мирис на химикал от някакъв препарат за почистване с аромат на цветя. Маклийн се настани на края на едно канапе, почти на ръба, сякаш нямаше намерение да остава по-дълго от нужното. Постави длани върху коленете си. Лицето му розовееше под гъстата бяла коса, очите му бяха присвити, устата му — буквално без устни. Джордж чу как косачката отвън спря да работи, после отново тръгна с високо, виещо бръмчене.

— Извинявай, но как ти беше името? — попита Маклийн.

— Джордж Фос. Бях за кратко с Джейн в колежа, преди много години.

— Добре, Джордж Фос. Предполагам, че това не е истинското ти име, но няма да придириям. Предполагам също, че се е чукала с тебе до умопомрачение, иначе нямаше да си тук.

— Мислете каквото си искате, но тя ми е стара приятелка от колежа.

Маклийн подсмръкна, после стисна върха на носа си.

— Сигурно. Значи, ако си й само стар приятел от колежа, какво печелиш?

— Просто й правя услуга. Мисля, че и на вас правя услуга. Получихте си парите обратно.

— *Част* от моите шибани пари.

— Така е. И сега трябва да спрете Дони.

Тънките устни на Маклийн отново се извиха нагоре в неволна, стресната усмивка.

— Да спра Дони? Да го спра за какво? За теб?

— Не. За Джейн. Той я заплашва.

— За кого говориш? — намръщи се объркано Маклийн. — За Дони Дженкс? За Ди Джей?

— За човека, когото сте наели да вземе парите от Джейн. — Изведнъж Джордж се обърка. — Вчера се запознах с него.

— Та ти го видя и днес. Той те претърси. Доналд Дженкс. Ди Джей. Той е мой подчинен детектив. Не знам за кого говориш, по дяволите.

[8] Американска фирма, търгуваща с горива и собственик на бензиностанции. — Бел.ред. ↑

[9] Герой от серията детективски романи на английската писателка Дороти Л. Сеърс (1893–1957). — Бел.пр. ↑

[10] Американски професионален бейзболен отбор. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 7

Само след миг Джордж каза:

— Има някакъв тип, който се представя за Дони Дженкс. Вчера се запознах с него.

— Как изглеждаше?

Джордж го описа.

— Не ми се струва познат. Вероятно е някой от приятелчетата на Джейн, който се опитва да те сплаши, за да ѝ направиш услугата.

— Не разбирам нищо. Именно заради него тя реши да върне парите.

Маклийн сви устни и отново притисна горната част на носа си.

— Тя ли ти каза така?

Джордж му разказа каквото знаеше — за заплахите на оня тип към Лиана, за това, че я е следил, откакто напуснала Атланта.

— Явно той знае достатъчно за вас, за да разбере, че сте наел човек на име Дони Дженкс, който да върне парите, и затова използва същото име.

— Така или иначе, проблемът не е мой. — Маклийн щракна с пръсти, сякаш да сложи край на този разговор. — Ако някой наемник иска да преследва Джейн, няма да си наруша съня. Но нещо ме кара да си мисля, че зад това стои самата тя. Не знам защо, но е в нейния стил.

— Получихте си парите — каза Джордж и се размърда на мястото си. Беше готов да си тръгне. Внезапно му хрумна, че дребният убиец, който се подвизаваше под името Дони Дженкс, най-вероятно е служител на Маклийн, за който той нямаше намерение да си признае. Някой, на когото плащаше под масата. Маклийн беше най-лошият тип мръсник, от онези, които се преструват, че не са такива.

Сякаш прочел мислите на Джордж, Маклийн се премести малко по-навътре на канапето, вдигна ръка и каза:

— Виж какво, нека ти направя една безплатна услуга. Да ти разкажа моята история за Джейн. Вероятно няма да промениш мнението си за нея, но лично аз ще се почувствам по-добре. —

Погледна часовника си, тежичко парче метал, което висеше хлабаво на тънката му китка.

Джордж сви рамене.

Маклийн се премести малко по-навътре.

— Както навярно знаеш, имам известно количество пари на мое име. Не са парите, които бих изкарал, ако притежавах Уолмарт, но не са и малко. Имал съм две съпруги. Първата умря от еклампсия, след като роди единствената ми дъщеря. Това беше преди трийсет и седем години. Името ѝ беше Ребека и имаше черна коса и сини очи. Гарвановочерна коса и очи от най-бледия вид на синьото, ако можеш да си го представиш. Беше като поема, най-красивата жена, която бях виждал. Запознах се с нея на някакво голф игрище в един съботен следобед в Джорджия. Играеше голф доста добре. В днешно време би била професионален играч и една от най-добрите дами, играещи голф в страната, но тогава беше просто щастлива да е моя съпруга. След смъртта ѝ мислех, че няма да се съвзема, но не стана така. Преди петнайсет години, на една благотворителна вечер тук, в Бостън, срещнах Тереза. Също като първата ми съпруга, и тя беше с много тъмна коса и много сини очи. И също като първата ми съпруга ще умре преди мен. Умира в момента в тази къща. Съвсем възможно е да умре в следващите няколко дни, не седмици. Каква според теб е вероятността да съм имал две съпруги, които толкова да си приличат, и да имат и двете толкова жестока съдба? Не отговаряй. Това е риторичен въпрос. Отговорът, че и двете умират млади, си е просто шибан късмет, но всеки психолог, достоен за своя почасов хонорар, ще ти каже, че двете са си приличали толкова, защото мен ме привличат именно жени с черна коса и сини очи.

Той замълча, загледан в Джордж, предизвиквайки го да прекъсне разказа му. Джордж не каза нищо.

— Което ни довежда до Джейн Бърн — продължи той и след като произнесе името ѝ, се изкашля два пъти. — Дамата, от която се интересуваш *ти*. Истинското ѝ име не е Джейн, естествено, но това е всичко, което знам. Запознах се с нея в курорта „Кокъл Бей“ в Барбадос. Бях там във връзка с бизнеса си, а тя работеше на рецепцията на хотела. Докато ме регистрираше, забелязах, че също като Ребека и Тереза имаше много тъмна коса, почти черна, и много

сини очи. И не само това, а беше и със същата прическа като на първата ми съпруга. Дълга до раменете и леко подгъната накрая.

Маклийн показа с ръка как е извита косата ѝ. Беше дамски жест, непривичен за мъжага като него.

— Знам, че всичко старо става пак ново и че старите прически се връщат, но тя наистина ми напомни за първата ми съпруга. Не че по онова време подозирах нещо. Не, разбира се, защо да го правя, но си спомням, че си помислих, че съм видял точно копие на първата ми съпруга, и без да обиждам Тереза... — Маклийн отправи поглед към тавана, когато спомена името ѝ, — но в този момент бях срещнал втората най-красива жена, която някога бях виждал. Същата вечер си пиех питието в един от баровете на курорта с някакъв мой служител, когато Джейн влезе, седна на бара и си взе чаша вино. Предположих, че е крайт на смяната ѝ и още не ѝ се прибира у дома. Тя не погледна в моята посока, но — и вината е изцяло моя — аз отидох при нея и се представих. Казах си, че просто искам да споделя с нея, че много ми напомня за покойната ми съпруга и че самото ѝ присъствие е стоплило сърцето на един старец. Щях да сменя този товар от гърдите си, а после да се върна обратно на моята маса и да я оставя на спокойствие. Но тя се оказа приказлива, зададе ми въпроси за живота ми, за работата ми. Била в Барбадос от година и вече ѝ омръзнало, но обожавала климата и харесвала хората. Разговаряхме до около два-три през нощта. Живеела в жилищна сграда на около два-три километра край брега и аз я изпратих пеша до дома ѝ. Не флиртуваше, не точно, но явно се интересуваше от мен. Да си кажа истината, реших, че иска да я наема на работа в моята фирма и че в мен вижда начин да си тръгне от Барбадос.

Останах в курорта още три дена и всяка вечер си пиех питието с Джейн. Последната вечер я изпратих до тях и ѝ дадох една от моите служебни визитки, като ѝ казах, че ако се интересува от работа, мога да ѝ намеря нещо в администрацията на моята компания. Помня, че тя ми се изсмя и каза: „Мислиш, че съм си пила питието с теб, защото си търся работа?“. Отговорих ѝ, че ми е минало през ума, и я попитах защо се *интересува* от мен. Е, тя ме целуна и Бог да ми го прости, аз също я целунах. Няма да ми повярваш, но бях имал две съпруги, плюс една сериозна приятелка в гимназията и сериозна приятелка в колежа, и никога не бях изневерявал на *нико* една от тях. Това е самата истина.

Той се загледа в Джордж, сякаш го предизвикваше да му възрази. Джордж се почеса по лакътя.

— Е, няма защо да научаваш подробности за последвалото, но започнах да ходя в Барбадос всеки път когато ми се удадеше случай и съвсем скоро казах на Джейн, че имам нужда да е по-близо до мен от тези четири часа полет, и тя се съгласи да дойде в Атланта и да работи като моя лична асистентка. Това беше преди няколко години. Тереза ходеше всяка седмица на различен лекар и всеки ни казваше нещо различно, а през цялото това време аз уреждах апартамент за Джейн в Атланта. Чувствах се доста противно заради всичко, но не толкова зле, колкото се чувствам сега. Няма да твърдя, че Джейн ми е направила магия, но беше почти същото. Не можех да ѝ се наситя. Никога преди не се бях чувствал така.

Маклийн потърка врата си и за секунда Джордж помисли, че може да стане и да излезе от стаята, но той продължи:

— Беше съвсем ясно, че Тереза е на път да умре и нито за момент не се съмнявах, че след известен период на приличие ще поискам Джейн да ми стане съпруга. Изглеждаше съвсем естествено. И тогава се случиха две неща. — Маклийн вдигна два пръста, сякаш правеше презентация. — Първо, един от висшите служители във фирмата ми дойде при мен и сподели, че една вечер работил до късно и когато отишъл да провери дали съм в кабинета си, заварил Джейн да рови в шкафа с документите ми. Каза ми, че иначе не би се усъмнил, но видял, че била извадила изцяло едното чекмедже и опипвала с ръка шкафа, сякаш търсела нещо скрито, може би плик или нещо друго, залепено отвътре на стените му. И точно в това е проблемът. Аз всъщност наистина бях сложил в един шкаф в кабинета комбинацията на сейфа ми. Обикновено не го използвам, защото всички номера са ей тук... — Маклийн потупа дясното си слепоочие — ... но за по-сигурно съм ги записал върху плик, който съм залепил отвътре в един от шкафовете. Нямам спомен да съм казвал някога на Джейн, че крия секретни неща като това, може и да съм го споменава. Не знаех какво да мисля. Работата беше там, че ако Джейн наистина искаше комбинацията за сейфа, щях на драго сърце да ѝ я дам. Но имаше и друго. Една нощ останах в апартамента на Джейн, а тя трябваше да излезе за нещо. Няма да се преструвам, че не съм се ровил, но се случи така, че седях пред бюрото ѝ, гледах компютъра ѝ и реших да

прегледам чекмеджето на бюрото. В него нямаше кой знае какво, но имаше няколко снимки, включително няколко от Барбадос. Разбрах, че са от Барбадос, защото беше снимана точно пред „Кокъл Бей“. Реших, че навярно са стари, защото (а) бяха истински снимки, а не от компютър и (б) Джейн имаше дълга коса — руса, на кичури. Това напълно променяше вида ѝ. Поразгледах снимката, а върху нея имаше от ония печати с датата, от които научавах кога е направена. Снимката беше направена месец преди да отида в Барбадос, само един месец преди да се запозная с Джейн. И изведнъж всичко си дойде на мястото. Джейн е знаела, че имам много пари и че съм направил резервация за „Кокъл Бей“, и навярно е проверила за мен или е погледнала в Гугъл и е установила, че съм имал две съпруги. Сигурен съм, че е видяла техни снимки и е променила косата си така, че да прилича на първата ми жена. Всичко това, разбира се, не можех да докажа в съда, нито пък съм го искал. Но се почувствах като истински глупак. Тогава не казах нищо на Джейн, но и аз я проверих. Наех... един човек да проучи биографията ѝ и той не намери абсолютно нищо. И не просто нищо лошо, а съвсем нищо. *Нямаше* такава Джейн Бърн. Лица с такова име имаше, разбира се, но никоя от тях не беше жената, която познавах. Нямаше минало, нищо, което да показва, че наистина е съществувала.

Той отново направи пауза и Джордж попита:

— И какво направихте?

— Не отидох при нея с всичките си подозрения, защото... защото не знам... но ѝ казах, че времето, прекарано с Тереза... това, че Тереза умира... ме е накарало да променя решението си за връзката си с нея и че искам тя да приключи. Джейн обаче беше наясно, че аз знам, и видях очите ѝ да излъчват нещо, сякаш нямаше защо да се преструва вече. Каза ми, че ще излезе от живота ми и аз наивно реших да не я отпращам от офиса с охрана още тогава. Казах ѝ, че може да остане, докато измисли как да постъпи оттук нататък. Е, останалото го знаеш. Тя открадна половин милион долара от мен и изчезна. Можех почти да ѝ простя и да оставя нещата така — не бяха чак толкова много пари, — но си спомних отново онази черна коса и онези сини очи и колко много ми напомняше за съпругата ми, когато я видях за пръв път.

Маклийн шумно си пое въздух през носа.

— С две думи, кучката ме беше изиграла от самото начало. — Когато изруга, от устата му излетя тънка струя слюнка.

— И затова наехте Дженкс.

Маклийн вдигна поглед и присвитите му очи засвяткаха.

— Да, помолих Ди Джей да се заеме с това, но не аз изпратих оня дребен главорез след нея. Знам, че това си мислиш.

— Не знам какво да мисля — отвърна Джордж. — Нека се споразумеем, че след като върнах парите, сделката приключва. Вие ще отмените това, което трябва да отмените, и ще оставите Джейн да продължи живота си.

Маклийн отново пое шумно въздух, сякаш опитваше да спре носа си да тече. Изведнъж Джордж се зачуди дали този самоуверен на вид човек не се разпада по шевове. Слабото му тяло и стоманените очи внезапно му се сториха резултат от скръб, а не здраве.

— Ще кажа на Ди Джей да спре да я търси, но аз искам да видя Джейн лично, само веднъж, лице в лице. Тя ми взе парите и сега изпраща *теб* да върнеш *част* от тях, а това не е добре. Не искам да я наранявам, но наистина искам да я видя. Ще ѝ кажеш ли?

— Ще ѝ кажа, но не знам дали ще се съгласи. Не мога да обещавам вместо нея. Тя наистина ми поръча да ви кажа, че съжaliaва. Не знам дали това ще помогне.

— Просто ѝ кажи, че искам да я видя и искам да чуя това извинение лице в лице. Не може вечно да се крие. Имам начини да открия коя е всъщност. Тя го знае. А сега трябва да си вървиш. Днес прекарах достатъчно време далеч от жена си. — Маклийн стана.

Джордж също стана и го погледна. Застанал прав, Маклийн изглеждаше още по-дребен и някак смален. Джордж трябваше да си наложи да не изрича и да не прави обичайните неща, които човек казва при ново запознанство. Той нито протегна ръка, нито изрази съчувствие заради съпругата му. За този пропуск Джордж се замисли по-късно, но единствено заради случилото се с Маклийн малко след като си беше тръгнал.

— Ще се оправя сам — каза Джордж и тръгна към вратата, за да се окаже обратно в ослепително бялото фойе. Доналд Дженкс, или Ди Джей, се беше облегал на стената и гледаше телефона си. Той хвърли бегъл поглед към Джордж и Джордж му кимна, но продължи да върви, а звукът от обувките му отекваше, докато се отправяше към вратата, за да излезе в горещия следобед. Главата му се замая от внезапната ярка светлина на деня и пред очите му заплуваха малки сини точки.

Имаше усещането, че току-що се е събудил от прекалено дълбока следобедна дрямка.

Джордж постоя за момент, преди да се запъти към колата си, като забеляза, че огромният ван вече не е паркиран пред къщата. Навярно си бяха свършили работата, прибрали си бяха багажа и си бяха тръгнали. Без тях светът извън дома на Маклийн изглеждаше призрачно тих. През гъстите клони на дърветата не се виждаха други къщи. Единствените звуци идваха от непрестанното свирене на щурците в прекалено горещия августовски следобед.

ГЛАВА 8

Джордж и Лиана се бяха споразумели да се срещнат в „Каулун“, гигантски китайски ресторант по кичозната ивица с ресторанти в Согъс. Джордж пое на север по магистрала 95 към шосе 1 и спря на паркинга малко след шест. Усещаше асфалта мек под краката си и когато се запъти към двуетажния ресторант, миризмата на фритюрници и мононатриев глутамат го блъсна в носа. Входната врата беше между две бели статуи от Великденските острови под една още по-голяма статуя, издялана от дърво. Името на ресторанта грееше яркочервено в душната мараня на вечерта, с огромни букви в псевдополинезийски шрифт.

Джордж мина покрай фонтана във фоайето, покрай старата китайка, която правеше опити да го насочи към една от по-малките зали в предната част, и влезе в големия салон с размерите на футболен стадион, който беше декориран в Тики кич. Беше ранна неделна вечер, но заведението беше вече препълнено, бръмченето на подсилените с ром разговори се надпреварваше с напрегнатия ритъм на музиката. Джордж тръгна направо към бара и седна на една от ниските табуретки, откъдето виждаше добре входа. Лиана му беше казала, че ще бъде в ресторанта между пет и половина и шест и половина и се бяха разбрали да се видят на бара. Избрал беше „Каулун“, защото беше на лесно място по шосе 1 и защото там винаги имаше много хора. Освен това му харесваха и скаридите им в сладко-кисел сос.

Поръча си един коктейл зомби от бармана и зачака Лиана. Барът се пълнеше. Единият ъгъл беше зает от две двойки, които си деляха две купи пържени скорпиони. И двамата мъже бяха шкембелии и носеха шапки на „Ред Сокс“, а жените бяха с кожени дрехи и съвсем кльощави, с бухнали коси, които през 1985 година щяха да са последен писък на модата.

Питието му дойде и младата барманка, която стоеше малко под него в хлътнолата зона на бара, каза:

— Искаш ли и хапване?

Джордж ѝ каза, че очаква още някой и отпи от коктейла си. Не беше кой знае какво, но беше с доста ром. С втората глътка изпи почти половината течност. Загледа се в откъсите от бейзболни мачове, които вървяха по висящия телевизор — „Ред Сокс“ водеха с три ръна, а после изгубиха при допълнителните ининги — но наблюдаваше предимно вратата и се чудеше дали Лиана въобще ще се появи и какво да ѝ каже, когато дойде.

Възнамеряваше да ѝ съобщи за двамата Дони Дженкс, както и че дребосъкът със сивата усмивка не е сред служителите на Джералд Маклийн, или поне не според Маклийн. Хрумнало му бе още докато караше от Нютън до Согъс, че или Лиана, или Маклийн го заблуждават и че няма никакво основание да им вярва. Дали Лиана имаше нужда от него по някаква друга причина, освен да върне парите? Хвана се, че дъвче вътрешността на бузата си и си наложи да спре. Направил беше това, което беше обещал. Парите бяха доставени, а сега трябваше да предаде на Лиана съобщението на Маклийн, ако тя въобще се появеше.

Това, за което Джордж не беше сигурен, бе дали трябва да ѝ разкаже цялата история, както я беше разказал Маклийн. Не беше задължително, нито пък му се искаше да чуе как тя отхвърля версията на Маклийн за събитията. Лиана беше способна на истински злини. Знаеше това не по интуиция, а заради фактите. Знаеше какво беше направила преди двайсет години и макар подробностите да бяха ясни, винаги се беше чудил доколко постъпките ѝ са били предумишлени. Но ако Маклийн казваше истината, а едва ли имаше причина да не е така, стореното от Лиана на Маклийн беше действително предумишлено. Беше тръгнала след мъж с пари и болна жена. И той се беше влюбил. От историята на Маклийн ставаше ясно, че част от неговото падение си беше чисто сексуално обсебване. Джордж му съчувстваше. Откакто преди два дни отново бе видял Лиана, у него бяха нахлули спомени за кратката им връзка. Тя беше първата му секспартньорка, но беше и най-добрата. Бяха научили всичко заедно. Сякаш бяха изследователи, попаднали на неоткрити руини в джунглата и видели първи с очите си скрития град. През годините той се бе връщал с други изследователки или с туристки, но никога не беше същото. Нищо не можеше да се сравни с онова чувство на откривателство и съпричастност, което бе усетил с Лиана.

Джордж довърши питието си и поръча един „Фог кътър“. Загледа как го приготвя барманката и с изключение на различната чаша и някакъв различен плод, то се оказа почти същото. Погледна часовника си и точно в този момент Лиана влезе в салона, видя го на бара и се насочи към него. Облечена беше в зелена рокля без ръкави и държеше малка чантичка сякаш беше камшик за езда.

— Как мина? — попита тя и се настани на столчето, улавяйки погледа на барманката.

— Първо си поръчай питие и ще ти разкажа всичко.

Тя си поръча водка с лед. Страните ѝ пламтяха, сякаш бе тичала, за да се види с него. Челото ѝ лъщеше.

— Коя новина искаш по-напред — добрата или лошата?

— Добрата, разбира се.

— Добрата новина е, че отново се срещнах с Дони Дженкс и той няма да ти направи нищо лошо. Прилича на човек, който не би наранил и муха. Лошата новина е, че той не е същият, който ме заплаши в Ню Есекс.

— Какво искаш да кажеш? — Лиана извади лимоновия резен от питието, остави го върху салфетката си и отпи една глътка.

— Когато пристигнах в къщата, Маклийн накара един много дебел мъж с малки мустачки да ме претърси. Името му беше Дони Дженкс. Онзи, който те е заплашил в Кънектикът и те е проследил дотук, е друг.

Джордж се втренчи в Лиана за реакцията ѝ. Тя завъртя питието си, наблюдавайки как се движат ледените кубчета. В израза ѝ имаше непресторено объркване.

— Мислиш, че Дони Дженкс, дребосъкът Дони Дженкс, не работи за Маклийн?

— Не знам какво да мисля. Възможно ли е да работи самостоятелно? Разбрал е за парите и се е престорил на Дженкс, за да ги отмъкне от тебе. Ти очевидно си провалила плана му, предавайки парите директно на Маклийн.

— Възможно е, но според мен много по-вероятно е той действително да работи за Маклийн. За него звучи съвсем правдоподобно.

— Какво имаш предвид? — попита Джордж.

— Имам предвид, че той никога няма да се издаде, че е наел някой като оня главорез, който заплаши и двама ни. Затова е намерил легитимен частен детектив да изглежда, че работи в рамките на закона, а после тайно е наел истински събирач на дългове. Така действа той. Искане му се да прилича на добър чичко.

— И все пак няма особен смисъл. Защо оня тип ще използва същото име?

— Не знам. — Тя отпи от питието си. — Божичко, колко се уморих. Съгласи ли се поне да ме остави на мира?

— Това е другата лоша новина. Маклийн твърди, че ще продължи да се рови. Ще накара Дони Дженкс да продължи да те проучва и ще открие коя си в действителност — това бяха точните му думи, — освен ако не се съ согласиш да се видиш с него лице в лице.

— Добре. Защо?

— Не знам. Не се задълбочи в подробности, но както ти каза, влязла си му под кожата. Не иска да се отървеш така лесно.

— Но си взе парите обратно?

— Така е.

Лиана въздъхна.

— И какво друго каза Маклийн? Разкажи ми всичко.

Джордж ѝ разказа историята от самото начало. Описа къщата и младата жена, която го беше посрещнала на вратата, разказа ѝ повече за Ди Джей, частния детектив, и как Маклийн го беше накарал да чака в облицована с дървена ламперия стая, която изглеждала като от роман за Шерлок Холмс. После ѝ преразказа историята на Маклийн за съпругите му, дори и частта за служителя, който заварил Лиана да рови в чекмеджетата.

— Филип Чънг — каза тя. — Не се изненадвам. Фактически аз наистина търсех кода за сейфа, но само защото исках да сложа там едни папки. Джери щеше да ми даде кода, стига да го бях поискала.

— Той каза същото.

Джордж ѝ разказа останалото почти както се бе случило, пропускайки частта за боядисаната ѝ коса и това, че Маклийн започнал да смята, че от самото начало е бил заблуждаван. Знаеше, че Лиана ще го отрече, а не искаше да чуе това. Безпокоеше се, че не би ѝ повярвал.

— Какво си помисли за него? — попита тя.

— Изглеждаше добре. Явно не е от ония, с които да си имаш работа, но не приличаше и на човек, който целенасочено ще навреди на някого. Според мен трябва да му се довериш, да се видиш с него и да му се извиниш. И тогава, да се надяваме, ще те остави да продължиш живота си.

— И какъв е този живот?

— Можеш ли да се върнеш в Барбадос?

— Вероятно мога, но не съм сигурна, че го искам.

— Сигурно има и други места, където да отидеш, други места, където си живяла, откакто... откакто се видяхме последния път.

Тя беше впирила поглед в остатъка от питието си, но вдигна очи към неговите и той зърна някакво ядно пламъче, което бързо премина в нещо друго. Тъга, навярно, или угризение.

— Толкова се уморих на всеки три години да започвам живота си отново. Не търся съжаление, защото знам, че аз съм причината за всичко, което ми се е случило, но вече дори не чувствам никаква връзка с момичето, което бях, когато за пръв път се запознахме с теб. Попаднах в капан и направих някои ужасни неща, за да се измъкна от него, а сега трябва да бъда наказвана през останалата част от живота си. — Тя се засмя кратко, очите ѝ се набръчкаха в ъгълчетата. — Е, добре, наистина търся съжаление. Ах, ах. Нещастната аз. Виждаш ме в абсолютно сълзлива светлина, така е. Не можеш да си представиш колко ми е писнало да бягам. Напоследък постоянно се питам какъв ли щеше да е животът ми, ако просто се бях предала и бях отишла в затвора. Сигурно щях вече да съм на свобода и да нося собственото си име.

— И сега можеш да се предадеш — каза Джордж.

— Мислила съм за това. Но не мога да понеса мисълта да се върна във Флорида, а делото със сигурност ще бъде там. Знаеш ли, никога не съм се връщала там.

— Не съм си и помислял, че би го направила.

За момент замълчаха. Джордж искаше да ѝ зададе въпроси, искаше да разбере кое точно от случилото се във Флорида е било умишлено и кое е било ужасна злополука. Но не можа да го направи. Остана загледан в Лиана, която надигна чашата и изсипа кубче лед в устата си.

— И какво искаш да правиш сега? — попита той. — Имам предвид тази вечер, в момента. Искаш ли да поръчаме нещо за ядене?

— Странно е, но съм гладна — каза тя. — Не можем ли да поостанем тук, да пийнем, да си поръчаме някакви смешни мезета и да говорим за нещо друго, а не за Джери Маклийн?

— Разбира се.

— Можеш и ти да ми разкажеш за живота си.

— Доста скучно.

— Можеш да ми разкажеш за онази хубава жена, с която беше в бара снощи. Изглеждаше интересна.

— Айрин.

— Твоята приятелка?

— От време на време. Сложно е. — Джордж потърси с очи барманката и поръча по още едно питие и комбинирано блюдо. Докато поръчваше, Лиана бутна празната си чаша по-назад на бара, изправи гръб и дръпна косата си зад ушите. Обърна се и се усмихна.

Останаха няколко часа, прехвърлиха се на бира „Цингтао“ и поръчваха само ястия, които пристигаха обвити в пламъци. Джордж ѝ разказа за годините след колежа, работата му в списанието, началото и края на романтичните му връзки. Разказа ѝ също за последните три години, прекарани в Матър. Тя си спомняше всички. Каза ѝ онова, което знаеше за Емили и какво се беше случило с всички момчета на етажа му от първи курс. Остана изненадан колко много помни за дреболиите от колежанския живот, и двойно по-изненадан от това колко много Лиана, изглежда, се интересуваше от тях. Предположи, че за нея това беше историята за живота, който би могла да има, ако нещата бяха тръгнали в друга посока.

Когато най-накрая излязоха от ресторанта без прозорци, навън се беше стъмнило и над света се изсипваше силен летен дъжд. В далечината тътнеха гръмотевици.

— Къде е колата ти? — попита Джордж.

— На около километър и половина оттук. В тази посока.

Изтичаха през вече наполовина празния паркинг и Лиана намери своя фолксваген. Джордж постоя, докато тя отключи вратата, но преди да я отвори, Лиана се обърна и се хвърли в прегръдките му, а устните им се срещнаха. Джордж изпразни главата си от всички предишни съмнения и се съсредоточи единствено върху усещането за нея, влагата

на целувките им, дъжда, обливащ главата и гърба му, докато отпред, притиснат към Лиана, оставаше топъл и сух. Сложи ръка на бузата ѝ и тя се притисна още по-силно, целуна го по врата и каза:

— Може ли да отидем у вас?

— Добре — каза той, защото не можеше да каже друго.

— Нищо не започвам.

— Знам — отвърна Джордж.

Тя се откъсна от него и се настани на предната седалка в колата си.

— Вир-вода съм — каза и отметна кичурите мокра коса от лицето си.

— Трябва ли да ме следваш с колата?

— Мисля, че ще се оправя. За колко време ще стигнем?

— Половин час — каза той. — Ще се видим там.

Джордж се върна при колата си. Дъждът се беше усилил и искреше в бяло по паркиралите коли, превръщайки паркинга в тъмно плитко езеро. Под козирката на „Каулун“ стояха жени и чакаха съпрузите им да ги вземат.

Докато се връщаше обратно до апартамента си, Джордж опита да не мисли прекалено много. Дъждът продължи да се лее, а бостънските шофьори, от уважение към пороя, спазваха ограничението на скоростта. Пусна слепешката радиото, намери станция в крайното ляво на скалата, по която свиреше Соломон Бърк. Намести се целият мокър на вдлъбнатата седалка и усети болезнено присвиване в дясната си страна, където бе ударен в бъбрека — кога ли беше това? Сякаш беше преди месеци. Около сааба се движеха коли, очертавайки светли тунели сред потопа, а една от тях беше навярно на Лиана, тръгнала към апартамента му. Не беше убеден, че тя наистина ще дойде, но не беше убеден и в обратното. Не беше убеден в нищо. Може би Маклийн я беше разгадал погрешно и през цялото време тя е искала просто ново развитие на живота си, а боядисаната коса е била просто съвпадение. Беше откраднала парите му, но едва след като той я беше предал, едва след като беше спрял да ѝ вярва. И в крайна сметка, тя му върна парите. Изведнъж Джордж си спомни за парите, десетте хиляди, които Лиана бе опитала да му даде по-рано същия ден. Дали още бяха у нея? Беше значителна сума, която би довела до огромна промяна в живота му, но мислите за пари бързо се разтопиха в мислите за Лиана, за

начина, по който току-що се бяха целували, и факта, че тя отиваше в неговия дом.

Едно нещо го глождеше обаче и той се мъчеше да не мисли за него. В „Каулун“ Лиана го беше попитала за Айрин, за хубавата жена, с която беше в бара в петък вечер... каза, че ѝ се сторила интересна... но колкото и да се напъваше, Джордж не успяваше да се сети кога Лиана можеше да е видяла Айрин. Да не би да ги е наблюдавала цялата вечер? И ако е било така, защо не е дошла при тях? Беше му споменала, че е дошла в кръчмата с надеждата да го види. Дали не е искала най-напред той да я види? Пресметнато ли е било всичко? И ако е било, защо беше толкова важно Джордж да върне парите?

Всички тези мисли изчезнаха, когато, след като паркира колата си, той мина по уличката и завари Лиана да го чака под навеса, от който се стичаха капки дъжд. Без да кажат и дума, започнаха отново да се целуват. Тя изви двете му ръце на гърба, причинявайки му болка, на която той не обърна внимание и която мина като ракета през цялото му тяло.

— Нагоре — каза той с прегракнал глас.

В малкото антре Нора започна да го души по глезените, а Джордж разсъблече напълно Лиана. Въпреки горещината на нощта влажната ѝ кожа беше прохладна и тръпнеща. Придвижиха се до канапетото. Лиана се изтегна, докато той опита набързо да се измъкне от дрехите си, а те залепваха по кожата му. Нора ги беше последвала и сега мяучеше жално. Джордж я хвана с две ръце, остави я в спалнята и затвори вратата. Щеше да изтърпи гнева ѝ по-късно, но имаше известни неща, на които ревнивите домашни котки не биваше да стават свидетели.

Джордж се върна до канапетото. Лиана толкова приличаше на момичето, което помнеше — високите ѝ закръглени гърди с големи розови зърна, плитката трапчинка на пъпа ѝ, добре заоблени ханш, едно почти незабележимо родилно петно колкото ягода на дясното ѝ бедро — че се пренесе в мислите на осемнайсетгодишния девственик, видял я за пръв път гола. Нервен, той застана до нея за момент, гол и разтреперан. Тя срещна погледа му и с лявата си ръка посегна да го погали, плъзвайки дясната надолу между собствените си крака. Тъмните косъмчета под корема ѝ бяха по-къси, отколкото си спомняше. Тя го притегли върху себе си и нежно го ухапа за ухото.

Един нерв се раздвижи във врата му. Джордж проникна дълбоко в нея наведнъж, което накара и двамата да поемат дълбоко дъх и да извият гърбове.

ГЛАВА 9

Когато звънецът прозвуча за втори път, Джордж се претъркулна в празното си легло и седна със замъглен поглед и объркан мозък. От Лиана нямаше и следа. Единственото доказателство, че беше прекарала нощта с него, бяха събраните на купчини чаршафи и влажният мирис на секс, от който стаята все още беше просмукана. Часовникът на Джордж показваше девет сутринта и през тялото му премина кратък спазъм на безпокойство. Беше понеделник и той трябваше да е на работа. Да не би да се обаждаше някой от офиса? Но не звънеше телефонът. Беше звънецът на входната врата.

Джордж стана. Може би Лиана беше станала рано и бе отишла да вземе закуска. Навярно не беше взела ключ.

Докато обличаше халата си, той забеляза пачка банкноти по средата на бюрото си. Инстинктивно ги докосна с показалец — отгоре беше петдесетачка — но ги остави, където бяха. Предната вечер не говориха за ония десет хиляди долара хонорар, а Джордж не беше и помислял за тях, откакто се бяха върнали с Лиана в апартамента и се бяха съблекли. Звънецът отново издрънча и стомахът на Джордж леко се присви от страх. Парите върху бюрото означаваха, че Лиана си е отишла. Тогава кой беше пред вратата? Прекоси дневната, сложи ръка на дръжката и попита кой е.

— Полиция — последва приглушен отговор. Женски глас.

Джордж отвори вратата и видя един мъж и една жена. Жената бързо показва значката, закачена на колана ѝ. Изглеждаше излишен жест, след като двамата, със съответните панталони и закопчани догоре ризи, можеха да бъдат единствено ченгета.

— Джордж Фос? — попита жената.

— Да.

— Аз съм детектив Робърта Джеймс, а това е моят партньор, детектив Джон О'Клер. Може ли да поговорим за минута? Нещо против да влезем?

Детектив Джеймс беше висока колкото Джордж, някъде около четирийсетгодишна, със светлокафява кожа и късо подстригана ситнокъдрава коса. Лицето ѝ беше продълговато, с високи скули. Партньорът ѝ О'Клер беше по-млад, но с посивяваща коса. Лицето му приличаше на добре обръснат четириъгълник, с изпъкнала на шията адамова ябълка. Той леко се поклащаше на петите си.

— Съжалявам. Може ли да попитам какво става?

— Имам някои въпроси относно вчерашното ви посещение при господин Джералд Маклийн. Вчера следобед сте били при господин Маклийн, нали?

Джордж се поколеба за половин секунда, обмисляйки възможността да не отговаря, но му се стори както ненужно, така и евентуално глупаво.

— Ходих, но не...

— Просто бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Объркан съм. Почти не познавам господин Маклийн. Запознах се с него вчера... Той ли поиска да говорите с мен?

— Защо да иска да разговаряме с вас? — Детектив Джеймс зададе въпроса с очаквателен поглед на дете, което пита кога може да отвори подаръка си.

— Извинете. Няма причина. Просто не съм наясно защо сте тук — каза Джордж, съзнавайки, докато го изричаше, че трябва просто да замълчи и да покани детективите вътре.

— Тук сме, защото миналата нощ Джералд Маклийн е бил убит.

Тя не каза нищо повече, а от безбройните епизоди на сериала „Закон и ред“, които беше гледал, Джордж знаеше, че и двамата детективи го изучават за непосредствената му реакция при тази информация. Почувства се като актьор на сцената, забравил текста си. Усмихна се едва-едва, а през тялото му премина вълна на необяснима вина.

— Къде? — попита той.

— Имате ли нещо против да влезем в дома ви, господин Фос? Или, ако за вас е по-удобно, можем да отидем в управлението?

— Не, влезте — каза той и отстъпи встрани, загръщайки поплътно халата около голото си тяло. Изведнъж се почувства уязвим и объркан. Когато двамата детективи влязоха в дневната, той погледна

през полуотворената врата в банята, търсейки за някакви следи от Лиана.

Жената детектив на име Робърта Джеймс го видя, че се оглежда, и попита:

— Има ли някой тук при вас?

— Не — отвърна Джордж, внезапно убеден, че това е истината. Лиана отдавна си беше тръгнала. Отново.

ГЛАВА 10

Автобусната спирка миришеше на пържен бекон и стара урина. Когато стигна до продавача на билети, Джордж разбра, че след един час ще има автобус, който да го отведе до окръг Колумбия, а оттам може да се прекачи на друг автобус директно за Тампа. Одри живееше в Суитгъм, Флорида, на около час южно от Тампа.

Седна в задната част, което се оказа грешка, защото бравата на вратата към тоалетната беше отчасти разбита и тя непрекъснато се отваряше и отново се затваряше с трясък.

Главата му пулсираше от бирата, която бе пил през целия следобед и вечерта. Станал беше рано и бе приготвил безшумно багажа си, въпреки че почти нямаше шанс да събуди Кевин, който хъркаше като мечка, уцелена с намазана с упоително вещество стрела. Остави бележка, на която написа:

Заминавам. Не се притеснявай.

Следобед ще се обадя на родителите си.

Джордж извади пуловер от сака си, сгъна го няколко пъти, за да го използва като възглавница, а след това се унесе в неспокоен сън през целия път до Вашингтон. Имаше двацетминутно изчакване, преди да хване автобуса, който щеше да измине цялото разстояние до Флорида. Изяде половин чийзбургер в Макдоналдс, после отиде до една редица платени телефони, за да се обади на родителите си, като използва телефонната карта, която те му бяха връчили още през септември. Баща му щеше да е на работа и той се надяваше, че майка му обядва навън с някоя приятелка. Нямаше късмет — тя вдигна.

— Джордж, какво се е случило? От какво имаш нужда?

Семейството му не беше от онези, които постоянно се обаждаха един на друг.

— Мамо, помниш ли, че ти разправях за онова момиче, Одри Бек?

— Не си спомням, но вярвам, че е така.

Той обясни какво се е случило, предизвиквайки серия от въздишки от страна на майка си.

— Каква загуба — каза тя, сякаш лично познаваше Одри и възможностите ѝ. — Но се притеснявам главно за теб, скъпи. Не искам това да повлияе на времето ти в колежа. За теб това трябва да е един щастлив период.

— Не се безпокой, мамо — каза той. Невъзможно беше да ѝ каже, че се готви да се качи на нощния автобус за Тампа. Ако в училището научеха за отсъствието му, щяха да уведомят родителите му, но щеше да се занимава с това, ако се случеше.

— Мамо, ще ви се обадя след седмица. Ще се оправя.

— Знам, че ще се справиш, Джордж.

През втората част от пътуването той седна по средата на автобуса, като изяде една торбичка с ябълки и през цялото време гледаше безрадостните пътища на Юга. Търсеше в паметта си някакви знаци дали Одри е имала склонност към самоубийство, но не можеше да намери нищо. Усещал беше, че не е съвсем доволна от ситуацията в дома си, че това беше част от живота ѝ, за която тя не искаше да говори, и беше останал с впечатлението, че е дълбоко нещастна. Какво можеше да се е случило, за да превърне една добре справяща се с живота първокурсничка в отчаяно същество, което да отнеме собствения си живот?

Опита да си спомни всеки детайл от последните им мигове заедно. Последните си изпити бяха взели в една снежна сутрин във вторник, когато половината студенти вече се бяха изнесли към родните домове. В трапезарията онази вечер имаше по-малко от една четвърт от колегите им. Джордж и Одри бяха хапнали заедно, сами на маса за десетима. За какво бяха говорили? Джордж помнеше, че бяха направили анализ на храната в чиниите си — „Бьоф Строганов“, за който се чудеха дали не беше сготвен само от остатъци, при условие че щяха да затворят кухнята за повече от месец. Помнеше още как Одри се подразни, когато той продължи да изразява загриженост, че тя планира да измине с колата цялото разстояние от Ню Ингленд до Флорида за два дни по дванайсет часа шофиране.

Джордж беше убеден, че идеята е опасна, а Одри настояваше, че го е направила, идвайки насам, и може да го направи пак на връщане. Плюс това нямаше достатъчно пари за две нощи в мотел. Джордж ѝ беше предложил да плати, предложи дори да ѝ помогне с шофирането до Флорида, знаейки, че тя ще откаже. Накрая, след като поспориха, Одри приключи спора както винаги, казвайки: „Притеснявай се колкото искаш, но ще го направя“. И Джордж се беше отказал да настоява.

Същата вечер бяха стегнали багажа си, всеки в своята стая, после прекараха нощта при Одри, преди да станат малко след зазоряване и да тръгнат всеки по своя път. Джордж помнеше влажния мразовит въздух в ранното утро, заледения тротоар, докато изпращаше Одри до нейния сребрист форд ескорт с подлепената броня. Тя беше включила двигателя и беше пустила калпавия си климатик до максимум, после излезе да го прегърне за сбогом, „Внимавай“, беше ѝ казал той, а след това, без да се замисля, беше добавил: „Обичам те“. За пръв път изговаряше тези думи.

„И аз те обичам, Джордж — беше казала тя без колебание. — Скоро ще се видим.“

Беше го погледнала, спомняше си Джордж, изпълнена с надежда. Развълнувана, сякаш животът ѝ току-що бе станал подобър и щеше да продължи така. А дали това не бяха чувствата на Джордж, които той пренасяше върху Одри? Продължи да рови в спомените си, докато усети, че не може повече да им вярва.

Автобусът продължаваше монотонното си пътешествие на юг. Яркосиньото небе и мразовитите температури на Ню Ингленд бяха преминали в ниски облаци и пориви леден дъжд. Настъпи нощ. Джордж включи лампичката за четене и разгърна Площад „Вашингтон“ но само при вида на книгата и усещането, когато я държеше в ръцете си, започна да му се повдига. Щеше завинаги да остане свързана с вестта, че Одри е мъртва. Пусна я в мрежата на гърба на седалката пред него и повече не я докосна.

Въпреки неспособността му да чете или да спи, утрото някак си настъпи и шофьорката на автобуса обяви, че са на шосе 95 и са минали в Джорджия. По обвитите в мараня ниви от двете страни на магистралата нямаше сняг, а по дърветата още се виждаха умърлушени зелени листа. Джордж притисна с длан прозореца: беше

хладен, а не студен и заскрежените паяжини от предната нощ се бяха превърнали в ситни капчици влага.

На една от спирките той си купи голямо кафе в стиропорна чаша и два глазирани с мед доната. Всъщност беше огладнял за пръв път, откакто беше чул новината за Одри.

Облегнат на автобуса, той ядеше донатите и наблюдаваше бледото слънце, което пръскаше топлината си по километрите почти лишен от коли асфалт, и се чудеше какво да направи, когато стигне Тампа. Не беше достатъчно голям да наеме кола, но беше изтеглил пари от банкомата в училище, за да вземе такси, което да го заведе до най-евтиния мотел в Суитгъм. Оттам щеше да измисли как да постъпи по-нататък. Можеше да позвъни на родителите на Одри и да поиска да се срещнат. Да разбере дали ще има погребение. Да намери приятелите ѝ и да поговори с тях. Какво се беше случило с Одри, след като си бе тръгнала от колежа, което да я накара да се самоубие? Оставила ли беше бележка? Имаше ли някаква причина?

Шофьорката хвърли цигарата си „Вирджиния слим“ в канавката и обяви, че почивката е свършила. Джордж я последва в автобуса.

* * *

В Тампа беше топло, някъде към 16 градуса, а небето бе покрито с бели облаци. Въздухът миришеше на катран и приливни води. До автобусната спирка беше паркирало ръждясало такси. Шофьорът, дребен латиноамериканец, бе облегнал лакът на отворения прозорец, с глава, опряна на ръката. Изглеждаше почти заспал.

— Колко ще струва до Суитгъм? — попита Джордж.

— Защо ти е да ходиш там?

— Колко ще струва?

— Не знам. Осемдесет долара.

— Ще ти платя шейсет, ако ме заведеш до някой мотел в Суитгъм.

Шофьорът погледна часовника си.

— Става — каза той и Джордж се настани на задната седалка със сака си. Бавна вадичка пот започна да се стича между плешките му. Таксито мина по един ужасяващ мост, който се издигаше високо над залива Тампа. В далечината облаците се разкъсаха и слънцето нашари сивите води със светли петна. Щом излязоха от Тампа, океанът изчезна, а от двете страни на шосето се появиха знаци за мотели, по-високи от величествените палми, групички от вериги ресторанти, бензиностанции и стриптийз клубове.

Одри рядко беше говорила за живота си преди колежа, но беше споменала за града, в който е израсла.

— Бих дошъл на гости — бе подметнал веднъж Джордж.

— Няма какво да видиш — разсмяла се бе тя. — Имаме бистро за гофрети и заложна къща.

— Какво ти харесваше там?

— Хареса ми, че си тръгнах оттам. Животът в малкия град и аз. Бяхме ето така. — Тя вдигна двата си показалеца на десет сантиметра разстояние един от друг.

Таксиджията зави по първата отбивка за Суитгъм и спря пред мотел, в който рекламираха стаи по 29,99 долара на вечер. Намираше се между ресторант на име „Шоуни“ и място за продажба на използвани коли. Отгоре се мъдреше билборд с реклама „При Били“, магазин за фойерверки и портокали на петдесетина метра по-нататък.

— Изчакай тук, докато разбера дали имат стаи.

Шофьорът надникна през прозореца от страната на пасажерското място към редицата празни паркоместа пред облицования във винил мотел.

— Според мен имат стаи — каза той. Джордж плати шейсетте долара и тръгна през паркинга към рецепцията. Беше късно следобед, но още беше топло и той осъзна, че е забравил да си вземе къси панталони.

В мотела се плащаше предварително в брой за две нощувки. Той попълни картата и остави празно мястото за информацията за кола.

— Нямаш кола? — попита служителката на рецепцията, възрастна жена с жълтеникава кожа и един черен зъб.

— Нямам — отвърна Джордж. — Как най-лесно се придвижва човек из Суитгъм?

— С кола.

— Мислите ли, че мога да наема? Още нямам двайсет и пет.

— На толкова ли трябва да си, за да наемеш кола? — разсмя се тя. — Опитай при Дан до нас. Той може да ти даде някоя от тенекиите си срещу кеш. На колко си всъщност?

— На осемнайсет — каза той.

— Е, на толкова и изглеждаш.

В стаята му имаше бежов килим, лъскава покривка на цветя върху леглото и зле покрити с тапети стени. Предният прозорец, който гледаше към паркинга и рампата за излизане, беше затъмнен с мръсна венецианска щора, а задният прозорец беше отворен и на него беше монтиран климатик, в момента изключен. Джордж хвърли сака си върху леглото, съблече се и взе душ.

Аз съм в града на Одри, помисли си той, докато водата шуртеше по врата му. Може би всичко е било грешка, тя е тук, жива е и се възстановява в болница. Тази мисъл живееше скрита някъде в подсъзнанието му, една тайна надежда. Докато се бършеше с хавлията, а парата изчезваше от огледалото, той се огледа, огледа обикновената си кестенява коса, която се къдреше, когато станеше прекалено дълга, безличното лице, може би прекалено големия нос и трапчинката на брадичката, която компенсираше носа. Очите му бяха светлокафяви, с цвят на пазарска кесия. Беше лице, в което само преди няколко седмици се беше взирала Одри. Какво ли си е мислила? И къдели бяха тези мисли сега? Опита се да усети присъствието ѝ, но не успя.

Обу си чифт „Левис“ и облече тъмнозелено поло на хоризонтални жълти ивици. В най-горното чекмедже на нощното шкафче имаше Библия, оставена от представител на организацията „Гидиън“ и телефонен указател. В Суитгъм имаше двама с името Бек: К. Бек и Сам и Патриша. Реши да звънне на Сам и Патриша, запали цигара и набра номера им. Отговори мъж.

— Господин Бек?

— Кой се обажда?

— Здравейте, аз съм Джордж Фос. Бях близък приятел на вашата дъщеря. В Матър. Не знам дали е споменавала за мен...?

— Може би на жена ми... Аз не знам, наистина.

— Много съжалявам за това, което се е случило.

— Да.

— Чудех се... Пристигнах във Флорида... Чудех се дали може да дойда и да поговоря с вас и съпругата ви?

— Боже мили. Чакайте за момент.

Той чу как бащата на Одри извика:

— Някакъв приятел. Искан да дойде тук.

Джордж по дълбоко въздух през носа си и нервно се прозя.

— Миличък, кой си ти? — Беше глас на жена, който се бе появил на линията след прищракване.

— Джордж Фос. Познавах се с дъщеря ви от Матър.

Той чу ново прищракване, вероятно господин Бек беше затворил слушалката от своята страна. Представи си госпожа Бек в нейната спалня с портрет на Одри в рамка на скута ѝ.

— Джордж, миличък, чак от Кънектикът ли идваш? Колко мило. — Изглеждаше пияна, замазвайки леко думата „мило“.

— Чудех се дали ще има някакво погребение? Освен ако не съм закъснял...

Дочу въздишка в другия край на линията или пък беше звукът от издишан дим от цигара.

— Ще има погребение. Ще има. И ние искаме да погребем дъщеричката си, но ни казват, че не могат да направят това... О, боже. — Гласът ѝ бе започнал да трепери леко при думата погребение и съвсем секна на дъщеричка.

— Съжалявам — каза Джордж. — Вероятно не биваше да се обаждам.

След като не получи отговор веднага, той реши просто да затвори телефона, но в този момент отново се обади гласът на господин Бек.

— Кой е там?

— Още съм аз. Джордж Фос.

— По дяволите. Какво искаше?

— Извинете, сър, всъщност не знам точно. Надявах се да присъствам на погребението ѝ, може би да се видя с някой, който да знае нещо повече за случилото се, да се опитам да разбера. — Изричаше думи, които нямаха особен смисъл, затова реши да промени посоката. — Донесъл съм цветя. Надявах се да ви ги поднеса.

— Може по някое време утре — каза господин Бек след още една пауза.

— Благодаря ви, сър. Ще дойда.

Джордж приключи разговора и се отпусна отново на леглото, изтощен, с пулсиращи слепоочия, с прегърбени и съкрушени рамене. Беше и гладен, тъй като не беше ял нищо след двете ябълки по обяд. Помисли си, че може да отиде до съседното заведение „Шоуни“, да изяде един хамбургер и да изпие чаша мляко. Но колкото повече мислеше за усилието, което трябва да направи, толкова по-уморен се чувстваше. Изтощението потискаше глада и той се мушна под грубите чаршафи, придърпа резервната възглавница до гърдите си и потъна в продължителен сън без никакви сънища.

На другата сутрин, след закуската с бъркани яйца и царевична каша в „Шоуни“, Джордж тръгна по вече горещия асфалт към магазина на Дан за коли втора употреба.

— Какво мога да направя за вас тази сутрин? — попита набит червенобуз мъж в бежов костюм.

След като по време на закуската предварително бе изрепетирал поведението си, Джордж прочисти гърло и каза:

— В затруднение съм и се надявам да ми помогнете.

По устните на мъжа се изписа тънка усмивчица, която изцеди от тях всяка капка кръв.

— Дадено, синко, кажи да видим. — Носеше лъскава лилава вратовръзка, в съвсем същия цвят като кърпичката, която се подаваше от джобчето на сакото му.

— На осемнайсет съм, но ми трябва кола за няколко дена. Ще взема която ми покажете и ще ви оставя кредитната карта на родителите ми. Много добър шофьор съм. Мога да ви платя и в брой.

Мъжът се разсмя.

— Това не се е случвало досега. — Той отметна глава назад и издиша шумно през пълните си с тъмни косми ноздри. — Знаеш ли какво. Ще ти направя по-добро предложение. Днес моят служител си взе единайсетия болничен за годината, затова съм вързан. — Той изплю думата „служител“, сякаш плюеше парче жилава пържола. — Налага се да занеса едни документи и да взема няколко подписа и това трябва да стане до обяд. Направиш ли го вместо мен, ще те оставя

да караш¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹¹⁰¹¹¹²¹³¹⁴¹⁵¹⁶¹⁷¹⁸¹⁹²⁰²¹²²²³²⁴²⁵²⁶²⁷²⁸²⁹³⁰³¹³²³³³⁴³⁵³⁶³⁷³⁸³⁹⁴⁰⁴¹⁴²⁴³⁴⁴⁴⁵⁴⁶⁴⁷⁴⁸⁴⁹⁵⁰⁵¹⁵²⁵³⁵⁴⁵⁵⁵⁶⁵⁷⁵⁸⁵⁹⁶⁰⁶¹⁶²⁶³⁶⁴⁶⁵⁶⁶⁶⁷⁶⁸⁶⁹⁷⁰⁷¹⁷²⁷³⁷⁴⁷⁵⁷⁶⁷⁷⁷⁸⁷⁹⁸⁰⁸¹⁸²⁸³⁸⁴⁸⁵⁸⁶⁸⁷⁸⁸⁸⁹⁹⁰⁹¹⁹²⁹³⁹⁴⁹⁵⁹⁶⁹⁷⁹⁸⁹⁹¹⁰⁰¹⁰¹¹⁰²¹⁰³¹⁰⁴¹⁰⁵¹⁰⁶¹⁰⁷¹⁰⁸¹⁰⁹¹¹⁰¹¹¹¹¹²¹¹³¹¹⁴¹¹⁵¹¹⁶¹¹⁷¹¹⁸¹¹⁹¹²⁰¹²¹¹²²¹²³¹²⁴¹²⁵¹²⁶¹²⁷¹²⁸¹²⁹¹³⁰¹³¹¹³²¹³³¹³⁴¹³⁵¹³⁶¹³⁷¹³⁸¹³⁹¹⁴⁰¹⁴¹¹⁴²¹⁴³¹⁴⁴¹⁴⁵¹⁴⁶¹⁴⁷¹⁴⁸¹⁴⁹¹⁵⁰¹⁵¹¹⁵²¹⁵³¹⁵⁴¹⁵⁵¹⁵⁶¹⁵⁷¹⁵⁸¹⁵⁹¹⁶⁰¹⁶¹¹⁶²¹⁶³¹⁶⁴¹⁶⁵¹⁶⁶¹⁶⁷¹⁶⁸¹⁶⁹¹⁷⁰¹⁷¹¹⁷²¹⁷³¹⁷⁴¹⁷⁵¹⁷⁶¹⁷⁷¹⁷⁸¹⁷⁹¹⁸⁰¹⁸¹¹⁸²¹⁸³¹⁸⁴¹⁸⁵¹⁸⁶¹⁸⁷¹⁸⁸¹⁸⁹¹⁹⁰¹⁹¹¹⁹²¹⁹³¹⁹⁴¹⁹⁵¹⁹⁶¹⁹⁷¹⁹⁸¹⁹⁹²⁰⁰²⁰¹²⁰²²⁰³²⁰⁴²⁰⁵²⁰⁶²⁰⁷²⁰⁸²⁰⁹²¹⁰²¹¹²¹²²¹³²¹⁴²¹⁵²¹⁶²¹⁷²¹⁸²¹⁹²²⁰²²¹²²²²²³²²⁴²²⁵²²⁶²²⁷²²⁸²²⁹²³⁰²³¹²³²²³³²³⁴²³⁵²³⁶²³⁷²³⁸²³⁹²⁴⁰²⁴¹²⁴²²⁴³²⁴⁴²⁴⁵²⁴⁶²⁴⁷²⁴⁸²⁴⁹²⁵⁰²⁵¹²⁵²²⁵³²⁵⁴²⁵⁵²⁵⁶²⁵⁷²⁵⁸²⁵⁹²⁶⁰²⁶¹²⁶²²⁶³²⁶⁴²⁶⁵²⁶⁶²⁶⁷²⁶⁸²⁶⁹²⁷⁰²⁷¹²⁷²²⁷³²⁷⁴²⁷⁵²⁷⁶²⁷⁷²⁷⁸²⁷⁹²⁸⁰²⁸¹²⁸²²⁸³²⁸⁴²⁸⁵²⁸⁶²⁸⁷²⁸⁸²⁸⁹²⁹⁰²⁹¹²⁹²²⁹³²⁹⁴²⁹⁵²⁹⁶²⁹⁷²⁹⁸²⁹⁹300 да караш¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹¹⁰¹¹¹²¹³¹⁴¹⁵¹⁶¹⁷¹⁸¹⁹²⁰²¹²²²³²⁴²⁵²⁶²⁷²⁸²⁹³⁰³¹³²³³³⁴³⁵³⁶³⁷³⁸³⁹⁴⁰⁴¹⁴²⁴³⁴⁴⁴⁵⁴⁶⁴⁷⁴⁸⁴⁹⁵⁰⁵¹⁵²⁵³⁵⁴⁵⁵⁵⁶⁵⁷⁵⁸⁵⁹⁶⁰⁶¹⁶²⁶³⁶⁴⁶⁵⁶⁶⁶⁷⁶⁸⁶⁹⁷⁰⁷¹⁷²⁷³⁷⁴⁷⁵⁷⁶⁷⁷⁷⁸⁷⁹⁸⁰⁸¹⁸²⁸³⁸⁴⁸⁵⁸⁶⁸⁷⁸⁸⁸⁹⁹⁰⁹¹⁹²⁹³⁹⁴⁹⁵⁹⁶⁹⁷⁹⁸⁹⁹100 околоя Манати.

— Добре — съгласи се Джордж. — Само че не знам кое къде е тук.

— Можеш ли да се ориентираш по карта, синко?

Колата беше буик ле сейбър с винилови и дървени панели и с кормило, което дърпаше наляво. С една карта и няколко писмени инструкции от господин Дан Томсън, Джордж подкара покрай пасищата и покрайнините на Суитгъм и пресичайки река Дахун, влезе в Чинкапин, град, който имаше поне нещо като център — няколко пететажни сгради от бетонови тухли, разположени близо една до друга. Отнесе документите на някакъв застрахователен агент, чийто офис беше между заложни къща и магазин за дрехи втора ръка, а след това на двойка в жилищен комплекс на „Сийвю“, които купуваха за внука си додж за 575 долара. На минаване през Суитгъм намери цветарница в един търговски център и купи букет за 10 долара, за който му казаха, че е подходящ за погребение.

Докато се връщаше към господин Томсън със съответните подписи в два екземпляра и се занимаваше с климатика, който вдигаше голям шум, но не произвеждаше никакъв студен въздух, Джордж си представи как господин Томсън му предлага работа на пълен работен ден. Приемеше ли, щеше да стане търговец на коли от световна класа, най-добрият в околията. Щеше да живее в мотела, да се храни при „Шоуни“ и всеки ден да носи цветя на гроба на Одри. С отминаването на дните и годините, в паметта му цяха да избледнеят и домът му в Масачузетс, и семестърът в Матър. Джордж се ухили и запали цигара със запалката в колата, почерняла от остатъците на хиляди запалени цигари.

Господин Томсън работеше с клиент, затова Джордж остави документите върху бюрото му и мина с колата стоте метра до стаята си в мотела, за да смени влажната риза с последната чиста дреха, която имаше — карирана риза с къси ръкави.

Взе цветята, вече повехнали заради горещината, и се върна при буика. Беше разучил картата и знаеше как точно да стигне до къщата на родителите на Одри. Измина около три километра, после намери двойката боядисани в коралово колони, които посрещаха посетителите на Дийп Крийк Роуд, асфалтова ивица, наскоро

закърпена с диагонални линии по-черен катран. Повечето къщи на „Дийп Крийк“ бяха двуетажни жилища с дворчета с цветя. Изглеждаха така, сякаш някоя малка къща с капаци на прозорците е стоварена върху друга, подобна на нея, и след това и двете са боядисани в тропически цветове: розово или морскосиньо, или тук-там — неоновозелено.

Къщата на „Дийп Крийк“ 352 беше в морскосиньо, а опърпаният ѝ двор и високата до покрива палма приличаха на останалите наоколо. Но на номер 352 до тротоара имаше паркиран полицейски автомобил.

Джордж спря зад автомобила и угаси двигателя. Тръгна към вратата, стиснал букета, и се помъчи да не се фокусира върху двойния гараж, където Одри беше прекарала последните си минути, вдишвайки въглеродния оксид.

Вратата отвори униформен полицай.

— Ти ли си момчето от Матър? — попита той.

— Да.

Полицаят, който имаше пъпчива кожа и тънки му стачки и вероятно беше най-много с пет години по-голям от Джордж, завъртя глава надясно.

— Влез.

Джордж го последва в дневната, разположена в задната част на къщата. Около развлекателната уредба с телевизор с размерите на голямо бюро имаше Г-образно канапе и две кресла, тапицирани с изкуствена кожа. На най-близкото кресло седеше висок, слаб мъж с дънкова риза, пъхната в дънков панталон. Имаше сипаничава кожа и руса, почти бяла коса. Господин Бек. Жена му, майката на Одри, седеше на канапето. Носеше също дънки и пъхната в тях черна копринена блуза. Под ризата се виждаха пръстени тлъстина, оформени от твърде тесните дънки. Косата ѝ беше също руса, но имаше цвят на боядисана. Пиеше чаша розе.

До нея седеше по-възрастен мъж в хубав сив костюм. Имаше посребрят коса, късо подстригана по скалпа, който беше червен като гумена топка. Лицето му беше плоско, сякаш сплескано, а след това с менгеме оформено обратно в нормалните пропорции. Джордж реши, че това е дядото на Одри.

Когато пристъпи в стаята и мина покрай слабоватия полицай тийнейджър, Джордж подаде цветята на госпожа Бек, която го изгледа с подпухналите си очи.

— Госпожо Бек, съжалявам. Това е за вас.

Мъжът в костюма стана, подпирайки се с дясната си ръка на страничната облегалка на канапето. В лявата ръка държеше чаша с кафе.

— Това ли е момчето, Роби? — обърна се той към униформения полицай.

— Да.

— Ти ли си приятелят от Матър Колидж?

С очите на всички в стаята, вперени в него, Джордж усещаше, че трябва да направи някакъв жест. Слово за любовта, която бе изпитвал към Одри, или някакъв изблик на емоции. Вместо това той кимна. Защо ли в къщата имаше полиция?

— Как се казваш?

— Джордж Фос.

— Аха. Аз съм детектив Чалфънт. Това е полицай Уилсън. Седни. Имаме няколко въпроса.

Джордж седна на края на празното кресло.

— Аз съм малко... — започна той.

— Не се притеснявай — каза цивилният детектив. — Скоро ще ти обясня всичко. Как дойде дотук, синко?

— Взех автобуса.

— Не си пътувал с автобуса целия път от Кънектикът чак до Суитгъм.

— Взех автобуса до Тампа, после взех такси дотук, а след това наех една кола. С нея дойдох днес.

— Значи познаваш някои хора в този град? Идвал ли си и друг път?

— Не. Никога — отвърна Джордж. — Наех кола от господин Томсън в „Емпориума на Дан“. Направих му услуга и той ми я даде. Загазил ли съм нещо?

— Съвсем не, Джордж. Просто се опитваме да открием каквото можем за това, което се е случило с Одри.

Джордж погледна към гигантския телевизор, върху който бяха струпани снимки в рамки. В средата отпред имаше снимка на Одри,

която приличаше на снимка от завършването. Осъзна, че никога досега не беше виждал снимка на Одри, и без да попита, стана и се отправи към телевизора. Когато наближи снимката, установи, че това съвсем не беше Одри, а момиче, което приличаше малко на нея, момиче с тъмноруса коса, вдигната върху главата ѝ. Вероятно беше на осемнайсет и сигурно щеше да бъде красива, ако измиеше част от зелените сенки по очите си. Имаше пълни устни и тъмни вежди.

Джордж хвърли поглед на другите фотографии върху телевизора. Имаше няколко училищни портрета на същото момиче, но нямаше снимки на Одри.

— Можеш да ги разгледаш, Джордж. — Това беше майката на Одри.

Джордж се обърна, съвсем объркан. Детектив Чалфънт дойде зад него и тихо каза:

— Познаваш ли момичето на снимката?

— Не. Съжалявам. Трябва ли?

— Сигурен ли си? — Детективът се обърна назад и погледна към семейството. Мислите на Джордж запрепускаха. Да не беше дошъл в друга къща?

— О, боже — възкликна госпожа Бек, после се наклони малко напред и промълви нещо неразбираемо на себе си. Господин Бек стана и прекоси с три големи крачки стаята, после спря и се обърна.

— По дяволите — изруга той.

— Съжалявам — промълви Джордж — Объркан съм. Чия е тази снимка?

— Това е Одри Бек — отговори детективът.

ГЛАВА 11

— И как се казваше? — попита детектив Робърта Джеймс с готова химикалка над разтворения си бележник.

Приела беше предложеното място и се настани на канапето на Джордж. Партньорът ѝ О'Клер предпочете да остане прав. Той още се полюляваше почти незабележимо на петите си и обхождаше с поглед апартамента на Джордж, сякаш търсеше гризачи.

След като ги покани вътре, Джордж бе спечелил малко време, отивайки в спалнята, за да облече чифт дънки и тениска. Докато беше там, взе пачката пари, оставена от Лиана, и я пхна в задната част на чекмеджето за чорапи. Мислите му още бяха разбъркани от недостига на сън и от внезапното изчезване на Лиана, както и от новината, че Маклийн е бил убит. Всичко беше навързано, поне това осъзнаваше. Бяха скроили номер или на него, или на Маклийн, а Лиана си беше тръгнала рано призори, защото е знаела, че полицията ще пристигне скоро, или поне го е подозирала. И въпреки всичко, докато бавно надяваше тениската през главата си, той се чудеше дали щом започнат с въпросите, ще има начин да я предпази, като същевременно предпази и себе си. Знаеше, че постъпва глупаво и че единственият логичен ход е да застане честно пред двамата детективи и да им разкаже всичко, което знае, но не можеше напълно да се отърси от лицето на Лиана, което само часове по-рано беше на сантиметри от неговото в безцветната светлина преди утрото, от очите ѝ, пълни със сълзи, когато му казваше как в живота си най-много съжалява, че го е оставила, че е изоставила онзи пръв семестър нормалност, а Джордж, въпреки че знаеше, че не бива, ѝ бе повярвал.

Затова, след като беше разказал на детектив Джеймс как се е срещнал с Маклийн, за да му предаде парите като услуга на приятелка, а тя го беше помолила за името на тази приятелка, той я погледна в очите и каза:

— Одри Бек. Познавам я от първата си година в колежа, но оттогава не я бях виждал. — Беше лъжа с известна истина в нея.

Можеха да проверят. Вероятно щяха да проверят. И щяха да открият, че Одри Бек е мъртво момиче от Суитгъм, Флорида. Но ако го разпитаха отново, Джордж винаги можеше да твърди, че това е името, което си спомня. Беше я познавал само три месеца. Името ѝ беше Одри. И това беше много отдавна.

— Помогнете ми тогава да разбера правилно — каза детектив Джеймс. — Тази Одри Бек, която не сте виждали от двайсет години, идва при вас в някаква кръчма и ви моли за услуга?

— Аз я познах в кръчмата и аз отидох при нея. Решихме да се срещнем на другия ден. Тя дойде тук, у нас. — Джордж беше решил да остави настрана ситуацията с двамата Дони Дженкс и къщата в Ню Есекс. — И тогава ме помоли да ѝ направя тази услуга. Работела за Джери Маклийн и взела някакви пари от него...

— Откраднала е пари от него?

— Така ми каза. Беше някаква заплетена история, но тя работела за него, имали романтична връзка, и допускам, че той я е зарязал. Затова взела парите. Но после размислила и поискала да ги върне. Затова беше в Бостън.

— Колко пари е откраднала?

— Около петстотин хиляди долара.

Детектив О'Клер се обърна към Джордж и подсмръкна силно. Детектив Джеймс вдигна едната си вежда.

— Това са много пари — каза тя. — Видяхте ли ги?

— Както казах, занесох ги в един спортен сак на Маклийн. Видях ги за кратко, но не съм ги броил. Маклийн ги преброи.

— И тази... Одри Бек... *откъде* дойде тук да достави тези пари?

— Предполагам от Атланта. Там се намира компанията на Маклийн. Всъщност не получих много лична информация от нея.

— Е, а на мен ми се струва, че всъщност сте получили огромно количество лична информация. — Детектив Робърта Джеймс се усмихна и това промени чертите на лицето ѝ. Без усмивката то представляваше тъжна маска, която изглеждаше почти като дървена. Широката усмивка озари златистокафявите ѝ очи и този внезапен ефект накара Джордж да се почувства гузен, че я лъже. Тя продължи:

— Разказала ви е за връзката си с женен мъж и че е била изоставена и е откраднала пари от него. Защо тя самата просто да не се

качи в колата и да отиде при Маклийн в Нютън да му остави парите? Защо е поискала вие да го направите?

— Каза, че се страхува. Каза, че той бил наел човек да вземе парите.

— Каза ли ви кой е този човек?

— Не, но изглеждаше истински уплашена. Според мен и не искаше да се вижда отново с Маклийн.

— Така както говорите, на вас май не ви е хрумнало, че е доста странно жена, която не сте виждали от двайсет години, да се появи изневиделица и да ви помоли да предадете вместо нея крадени пари?

— Тя отново се усмихна. Беше си избрала именно това оръжие. За момент О'Клер спря да се поклаща на пети и зачака отговора на Джордж.

— Така е, хрумна ми, че е странно. Не е нещо, което ми се случва всеки ден.

— Но се съгласихте да го направите.

— Лятото беше скучно.

Детектив Джеймс издаде някакъв гърлен звук, който можеше да бъде кашлица, а можеше и да е смях.

— Доста честно. Бяхте ли обвързан романтично с Одри Бек в началото, когато се запознахте с нея?

— Да — отвърна Джордж.

— Добре. Значи, няма да сбъркам много, ако допусна, че част от вашата готовност да изпълните тази поръчка за жена, която бегло познавате, е защото сте се надявали това да доведе до по-романтично обвързване? Или съм прекалено сдържана за случая? Беше ли това разменна монета?

— Какво имате предвид? — попита Джордж.

— Одри Бек прекара тук миналата нощ, нали?

Джордж се поколеба, достатъчно дълго, за да не може да отрече.

— Да.

— Така си и мислех. Имате вид на човек, който не си е доспал миналата нощ. Знаете ли, партньорът ми и аз всъщност видяхме госпожица Бек. — Тя вдигна очи към О'Клер, който сви рамене и се намръщи. — Трябваше да направим няколко кръгчета с колата, за да намерим адреса ви тази сутрин, и минахме покрай една жена, която се

беше запътила към Чарлз стрийт. Беше със зелена рокля и тъмна коса до раменете?

— Сигурно е била тя.

— И аз си го помислих. Не приличаше на рокля, с която се излиза рано сутрин в неделя. Значи сме я изпуснали. — И тя цъкна разочаровано с език. — Каза ли ви къде отива?

— Излязла е преди да се събудя. Изненадах се, че не е тук.

— А за предишния ми въпрос? Сделка ли беше? Вие връщате парите, а тя ви връща услугата. Или ви даде част от парите? Предполагам, че не сте върнали цялата сума.

— Не, изобщо не беше така. Не стана дума за секс. Очевидно фактът, че ми беше старо гадже и аз все още я харесвах... мина ми през ума. Или може да се каже, че се надявах.

— Надявали сте се, че като върнете парите, тя ще се съгласи да спи с вас.

— Не, надявах се да спя с нея, точка. Върнах парите, за да ѝ услужа.

— Аха. — Тя погледна скептично в бележника си. Доколкото Джордж виждаше, единственото, което беше записала, беше името Одри Бек. — Добре, искам да ми разкажете за срещата с Маклийн. Госпожица Бойд каза, че сте пристигнали в къщата в четири без петнайсет следобед.

— Госпожица Бойд е асистентката, която ме прие?

— Да. Карин Бойд е и племенница на Маклийн. Тя е намерила тялото.

— Къде е бил убит? Какво се е случило?

— Опитваме се да разберем какво се е случило. Именно затова сме тук и ви задаваме въпроси. Значи вие сте пристигнали в четири без петнайсет?

— Горе-долу.

— И докога останахте в къщата?

— Ако се замисля, сигурно съм стоял там около четирийсет и пет минути.

Детектив Джеймс погледна бегло партньора си, после пак Джордж.

— Това е доста близо до казаното от госпожица Бойд. Защо останахте толкова дълго? Мислех, че просто е трябвало да предадете

парите.

Джордж им разказа как Маклийн го беше поканил вътре, как го бяха претърсили, как бе останал насаме с Маклийн, който му беше споделил своята версия на историята. Пропусна частта, когато Маклийн бе казал как подозира, че Лиана го е мамила през цялото време, че е боядисала косата си, за да прилича на мъртвата му жена и че го е преследвала още от началото в Барбадос. Джордж им каза обаче, че той изглеждал много ядосан на Лиана.

— И задържа парите? — попита детектив Джеймс.

— Да. После ме помоли да си тръгна. Спомена, че се връща при жена си. Тя е болна.

— Смятат, че днес следобед ще умре. Очевидно няма да й кажат какво се е случило със съпруга ѝ.

— О!

— Какво беше впечатлението ви за Маклийн? Изглеждаше ли изплашен?

— Изплашен? Не. Изглеждаше раздразнен, че е поставен в ситуация да приема обратно собствените си пари, и изглеждаше тъжен заради жена си. Освен това си помислих, че като че ли имаше нужда да поговори с някого. Изненадах се колко открит беше с мен. Мога ли да ви попитам как е бил убит? Веднага след като съм си тръгнал ли е станало?

— Забелязахте ли някой друг около къщата? Госпожица Бойд ви посрещна, нали?

— Там беше госпожица Бойд. Както и човекът, който ме претърси. Маклийн го нарече Ди Джей, струва ми се.

— Доналд Дженкс. Той работи за Маклийн. Сигурен ли сте, че това бяха единствените хора, които видяхте в къщата?

Джордж помисли за момент и притисна с пръсти затворените си очи. От целия ром и бирата, които беше изпил предната вечер, започваше да изпитва някакъв закъснял махмурлук. Освен това съзнаваше ясно и колко лъжи беше изговорил пред полицейските служители. Първоначално имаше намерение да им каже истината, освен за действителното име на Лиана, а изведнъж се беше оказало, че пропуска големи подробности, като мнимия Дони Дженкс например.

— Имаше градинари — каза накрая той.

— Знаем за тях.

— Но те си свършиха работата и си тръгнаха преди мен.

Детектив Джеймс разлисти бележника си назад.

— Сигурен ли сте в това?

— Да, помня, че като излязох от къщата, ванът вече не беше там.

— Ванът на озеленителната фирма ли?

— Точно така.

Детектив Джеймс си записа в бележника. Джордж погледна партньора ѝ, който още стоеше прав, и за момент се зачуди дали мъжът не е глухоням. Не го беше чул да произнесе нито дума.

— Имате ли нещо против да си взема чаша вода? — попита той в пространството между двамата.

Детектив Джеймс му каза, че може.

— Искате ли и вие нещо? Вода? Портокалов сок?

И двамата отказаха, детектив Джеймс с думи, а детектив О'Клер с присъщото му владение на мълчанието, подобно на практиките при дзенбудизма.

Джордж отиде несигурно до кухненския бокс и си наля висока чаша с вода. Изпи я до дъно и отново я напълни. Преди пак да седне, детектив Джеймс каза:

— Имам още няколко въпроса. Можете ли да ни кажете какво представляваше сакът с парите и колко *точно* имаше в него?

— Не ги бях броил, но Одри каза, че са четиристотин петдесет и три хиляди. Както казах, Маклийн ги преброи. Бяха в черен спортен сак.

— Когато бяхте сам в колата с тези пари, карайки към къщата на Маклийн, не ви ли хрумна да ги погледнете?

— Знам как изглеждат парите.

— Или да си вземете малко?

— Опитвах се да услужа на приятелката си, а не да ѝ създавам още проблеми.

Детектив Джеймс леко помръдна глава встрани, сякаш се опитваше да изправи сухожилие на врата си.

— Къде работите, Джордж?

Той назова името на списанието и в погледа ѝ проблесна искрица, сякаш беше чувала за него някога в далечното минало.

— Не вярвам да имате данни за контакт с Одри Бек? Адрес? Номер на мобилен телефон?

— Не, нямам.

Детектив Джеймс не заговори веднага и Джордж изпи чашата с водата, налагайки си да не я пресушава наведнъж. Нора се беше настанила на един перваз на прозореца, близо до занемарена саксия с декоративна трева.

— И последно. Познавате ли лице на име Джейн Бърн?

Джордж беше на път да отрече, но навреме се опомни. Разбира се, трябваше да му е известно, че Джейн Бърн е името, с което се подвизава Лиана. Беше единственото име, с което Маклийн я знаеше, и навярно името, което асистентката племенница бе дала на полицаите.

— Това е името, с което я познаваше Маклийн. Допускам, че тя е използвала различно име, когато е работела при него.

Детектив Джеймс се усмихна и хвърли поглед към партньора си.

— Не смятахте да ни го споменете?

— Извинете. Аз я познавах като Одри Бек и така мисля за нея.

— И имате доста приятели, които ей така си сменят името за щяло и нещяло?

— Не, нямам. Само Одри. Вижте, да ви кажа право, Одри може дори да не е истинското ѝ име. В Матър Колидж беше само половин година и повече не се върна. Помня, бях дочул, че се е забъркала в някакви неприятности във Флорида и че май е фалшифицирала приема си в колежа. — Джордж не знаеше докъде детективите щяха да проверяват историята на Одри Бек/Лиана Дектър, но предполагаше, че трябва да се застрахова поне малко. Очевидно, стига да бяха решили да отидат по-далеч и да прочетат оригиналните доклади по делото, името му щеше да се появи и щяха да установят, че лъже. Случеше ли се това, все някак щеше да се оправи.

— Нали ще ни се обадите, ако се видите отново с нея или ако се сетите за нещо, което да помогне?

— Разбира се — каза той.

Преди да стане, детектив Джеймс извади визитка от бележника си и я остави на масичката за кафе. Джордж изпрати двамата до вратата. Джеймс вече се беше обърнала с гръб към него и излизаше, когато партньорът ѝ се обади:

— Още нещо, Фос. Не напускай града. — Гласът му беше висок и носов и когато го чу за пръв път, Джордж едва не подскочи.

— О! — възкликна той. — Заподозрян ли съм?

— Да, и още как си заподозрян! — детектив О'Клер се ухили самодоволно с крива усмивка.

ГЛАВА 12

Джордж се обади на шефката си в офиса да ѝ каже, че закъснява, после взе душ и се обръсна. Струваше му се нереално да е работен ден, понеделник, когато се очаква да е пред бюрото си, въпреки неочаквания му статут на заподозрян в убийство.

Беше още по-нереално, когато пристигна в офиса си на третия етаж на една преустроена фабрика на половината път между Бак Бей и Норт Енд. Дарлийн, служителката на входа, го поздрави с едно проточено „Аааах, а?“. На Джордж му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че тя има предвид „Ред Сокс“, които губеха за трети път от петък насам.

— Добре че сезонът е дълъг — каза Джордж, докато се отправяше към кабинета си.

— Слава богу — отвърна тя на отдалечаващия му се гръб.

От няколко години в списанието се закриваха отдели, но още не се бяха прехвърлили в по-малък офис, вероятно защото сегашният хазаин, изплашен от свиващия се пазар, продължаваше да сваля наема и предлагаше какви ли не примамки, за да задържи списанието. По тази причина продължителната разходка на Джордж до кабинета му с южен изглед, която минаваше покрай голи бюра и празни конферентни зали, ставаше все по-безрадостна. Джордж беше започнал да работи в това списание по-малко от година след като завърши Матър Колидж. Беше втората му служба след завършването, като преди това беше работил във верига книжарници, когато живееше в Сан Франциско с гаджето си от последния курс. Това състояние на нещата продължи само шест месеца и приключи, когато един ден Джордж се върна от работа по-рано и завари приятелката си Рейчъл в леглото с един от барманите от любимата им квартална кръчма.

Пренесе се у дома си. Майка му, която никога не се беше отличавала като особено щастлива жена, през годините все повече разказваше за житейските си разочарования. По думите ѝ тя се беше отказала от кариерата си в областта на изкуството заради живота на

съпруга и майка и сега бе останала само с едно празно гнездо и почти безмълвен съпруг работохолик. Беше се включила в местна грънчарска група и Джордж се чудеше дали няма любовна връзка с някой от членовете ѝ. Бащата на Джордж, за разлика от майка му, в късните си години бе станал осезаемо по-мълчалив. Още работеше усилено и всяка вечер се връщаше вкъщи изтощен и зачервен, потопявайки се в предвидимата за него вечерна схема от едно голямо питие, вечеря и след това четене в кабинета си. Въпреки мълчаливия, непробиваем характер на баща си Джордж се чувстваше по-спокоен с него, отколкото с майка си. Баща му беше човек, удобно настанен в собственото си битие.

През онзи двумесечен престой баща му, след едно рядко случващо се второ уиски с вода, сподели с него, че ключът към щастието е да си намериш работа и да се справяш колкото може по-добре с нея. И допълни, че навремето неговият баща му бил казал същото. Бъди строител и се научи да забиваш пирона правилно, така щастието никога няма да ти липсва. Призна му също, че се страхувал и се ужасявал от годините в пенсия. Беше най-откровеният разговор, който Джордж бе водил с баща си, разговор, за който често си спомняше, особено след като баща му беше получил масивен инфаркт и беше умрял на шейсет и пет само няколко години след това.

Докато си беше вкъщи, Джордж претърсваше от край до край вестниците за работа, после си подаде молба и прие позицията на административен помощник в счетоводството на най-престижното издание на Бостън. „Винаги си бил много добър с числата“, беше казал баща му. Майка му пък бе впечатлена от позицията на списанието в литературния свят.

Джордж се премести в града, намери си апартамент — етаж от евтина триетажна сграда в Чарлстън, който да си поделя с двойка познати от колежа. Отличи се в работата си и бе взет под крилото на търговския директор на списанието, Артър Скут, мъж, който никога не се беше женил и който, когато Джордж започна работа там, беше най-старшият член от персонала на списанието. Артър показа на Джордж как да прави всичко, бързо го повиши и го водеше на продължителни полупиянски обеди. Джордж намираше работата си както за удовлетворяваща — предаването на списанието навреме и в рамките на бюджета беше равносилно на възможно най-правилното забиване на

пирона — така и стимулираща. Приятна му беше идеята да е част от голяма литературна и интелектуална традиция, макар да се занимаваше единствено с баланса на счетоводните документи.

От списанието платиха за вечерните курсове на Джордж и след няколко години той получи позицията на публичен експерт-счетоводител. Скокът в заплатата му позволи да се изнесе от Чарлстън и да се нанесе в таванския апартамент, който обитаваше и досега на нормиран наем. За пръв път живееше сам и установи, че много му харесва. Поддържаше апартамента точно както си искаше, пълен с книги и без никаква прах. Започна да се среща с Айрин, помощник-редактор, която сякаш не бързаше нито да се мести при Джордж, нито да се омъжва за него. По този начин Джордж преживя безметежно двайсетте си години и началото на трийсетте. Макар и да мислеше все по-малко за Лиана, още я търсеше, улавяйки се да оглежда тълпите за лицето или походката ѝ, и все още имаше мощни и обезпокоителни еротични сънища, в които тя се появяваше огромна и неизбежна.

Около година след принудителното пенсиониране на Артър, Джордж бе повишен на поста икономически директор. Случи се в размирен за списанието период. Интернет настъпваше бурно и собствениците скоро се бяха сменили. Персоналът беше намален, а списанието драматично промени насоката си от литературно на политическо. Разказите в месечните издания бяха пожертвани и ограничени до летния брой с художествени четива. Поезията беше напълно елиминирана. Офисът беше обзет от усещането за надвиснала беда. Айрин получи прекрасна работа в онлайн отдела на „Бостън Глоуб“, но Джордж остана, съзнавайки, че докато списанието продължава да излиза, той ще има работа. Винаги се стремеше да закове правилно пирона. Освен това съзнаваше, че новата групировка, собственик на множество печеливши предприятия, никак не се притеснява, ако списанието понесе някоя и друга месечна загуба, което наистина се случваше, и то в изумителни размери.

Вече пред бюрото си, Джордж прегледа електронната си поща за изникнали неотложни събития и като не откри такива, влезе в нета да търси информация за смъртта на Джералд Маклийн. Нямахте кой знае какво, освен няколко материала, според които Маклийн бил открит мъртъв в дома си в Нютън и че причината за смъртта не е известна. Всеки, прочел това, щеше да предположи, че застаряващият Маклийн е

покосен от инфаркт. Един от материалите беше илюстриран със снимка на Маклийн в светлосин костюм, на която той беше поне петнайсет години по-млад. Описанието на Маклийн, почти дословно и в двете дописки, гласеше: „Джералд Маклийн, основател и президент на «Мебели Маклийн», фирма за търговия на едро със седалище в Атланта, заедно с партньора си Пол Хъл, наскоро създава Фондация «Хъл», благотворителна организация, посветена на изследванията на рака. Маклийн оставя след себе си съпруга Тереза Маклийн, по баща Ривера.“

Никакво споменаване на убийство. Никакво споменаване на фалшиви акции и финансови пирамиди. И никакво споменаване на спортни сакове, пълни с пари.

Джордж опита да поработи. Списанието щеше да бъде домакин на лятна конференция — по-скоро среща за събиране на средства, на която платежоспособни клиенти можеха да дойдат и да си побъбрят с някои от по-известните сътрудници на изданието — в един колеж в Уестърн Мас. Колежът настояваше за сертификат за застраховка, който се добавяше към застраховката на списанието за времетраенето на конференцията, и Джордж беше станал посредник между един много придирчив административен директор на колежа и един много мързелив застрахователен агент. Започна да пише имейл на своя застраховател, като му обясняваше точно формулировката, нужна за сертификата, но не успя да си наложи да го завърши. Мислите му непрекъснато се връщаха към събитията от уикенда и как би могъл да е свързан с тях. Можеше само да предположи, че Маклийн е убит за парите, които му бяха върнати. И ако случаят беше такъв, тогава Лиана не можеше да е участвала в убийството. Защото парите всъщност бяха у нея и тя ги беше върнала. Донякъде утешителна мисъл.

Към десет сутринта телефонът на бюрото на Джордж иззвъня. Беше Айрин.

— Забрави ли? — попита тя.

— Очевидно.

— Щяхме да обядваме заедно.

— Правилно — каза той. Джордж смътно си спомняше, че с Айрин имаха намерение в понеделник да обядват заедно. — И къде беше това?

— Новото заведение на Стюарт стрийт. Имаше някакво мексиканско име.

Джордж изчака Айрин пред ресторанта. Температурата отново се беше покачила над трийсет и нямаше и следа от библейския потоп, който предната вечер бе залял Бостън. Прочете менюто, поставено на вратата. Беше стандартното тексаско-мексиканско смесено меню, придружено с такоси със свинско и маргарита с кориандър. Изведнъж усети неистов глад. Предишната вечер с бирите и отвратителната китайска храна му беше докарала махмурлук, който цяла сутрин се спотайваше в периферията на подсъзнанието му. Реши да си вземе бурито с кълцано говеждо и голяма диетична кола, може би с малко ром.

Джордж забеляза Айрин на три преки по-нататък. Тя вървеше бавно и с наведена глава, а ръцете ѝ бяха плътно прилепнали до тялото. Той се шегуваше, че двайсетте години бостънски зими бяха променили напълно физиката ѝ така, че имаше вид на човек, постоянно подложен на минусови температури. Тя твърдеше, че *винаги* ѝ е студено — дори през влажните бостънски лета — и че ужасните зими проникват в костите ѝ и остават там през цялата година. Като я гледаше как идва към него, абсурдните събития от предишните два дни и половина му се сториха още по-нереални. Тя беше истинският му живот, мислеше Джордж, независимо дали това му харесваше или не, и идваше към него с цялото си обикновено великолепие. Айрин си беше просто Айрин. Пристрастена към книгите, саркастична, усърдна, но толкова лоялна, че дори не можеше да се откаже от постоянно разочароващото я гадже. И докато Айрин беше все още на една пряка от него, Джордж взе решение да не ѝ разказва нищо за своя уикенд. Във всеки случай не днес. Искаше поне един час от предишния си живот, да пийне и хапне и да се почувства отново нормален.

Но когато Айрин дойде до Джордж в яркия, топъл въздух и вдигна лице към неговото, той видя лентичка бяла марля от външната страна на лявата ѝ вежда, която се спускаше на около пет сантиметра надолу по лицето. Кожата около лявото ѝ око беше синкавобяла, а самото око, ивица от което се виждаше между подутите ѝ клепачи, беше абсолютно червено.

— Какво е това, по дяволите? — попита Джордж.

— Ще ти кажа вътре. Не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Не, кажи ми веднага. Какво е станало?

Тя сви рамене и отговори:

— Май ме нападна крадец.

— Какво искаш да кажеш с това *май*!

— Ами нищо не ми взе. Казано накратко, снощи около единайсет се прибирах и точно пред къщата ми някакъв тип ме попита колко е часът. Погледнах часовника си и когато вдигнах очи, той ме удари в лицето.

— Господи! — възкликна Джордж.

— Знам. Това си помислих и аз. Паднах на паважа и реших, че съм дотук, но той просто си тръгна. Дори не ми открадна чантата.

— Повика ли ченгетата?

— За малко да не го направя. Просто не изглеждаше реално, но реших, че по-добре да ги повикам и тъй като той ми каза името си...

— Казал ти е името си?!

— Не знам дали беше истинското му име, но след като ме удари в лицето и преди да изчезне, той ми се представи съвсем учтиво. — Айрин се усмихна, после малко примижа, когато бинтът се размести.

— Как така ти се е представил?

— Бях вече на земята в очакване да ме изнасили или да ме застреля в главата, а той ме погледна отгоре и каза: „Приятно ми е да се запознаем. Казвам се Дони Дженкс“. И си тръгна.

ГЛАВА 13

През следващите десет минути детектив Чалфънт показва на Джордж още няколко снимки. Разгледа ги до една. Тази Одри Бек, която му показваха, не беше Одри Бек, която той познаваше от Матър Колидж. И двете момичета имаха тъмноруса коса, сини очи, светла кожа. В широкия спектър на различията между хората те биха били близки на външен вид, но нямаше съмнение, че са две различни момичета. Носът на момичето от снимката — истинската Одри? — беше леко прегърбен, нещо, което някое по-богато момиче би заличило с помощта на пластична хирургия. Нацупената уста не беше същата, очите бяха прекалено близко едно до друго.

— Предполагам, че не носиш снимка на приятелката си? Не в момента, но може би е в мотела или в колежа? — попита Чалфънт.

— Въобще нямам нейни снимки. Вече мислих за това, след като чух, че е умряла.

— И си сигурен, че това не е тя?

— Сигурен съм. Абсолютно. — Все още зашеметен от случващото се през последния четвърт час, от време на време Джордж получаваше леки изблици на проясняване и надежда. Щом приятелката му не беше тази Одри Бек, значи е още жива. Искаше да попита за това детектива, за да чуе потвърждението му за случващото се, но ясно съзнаваше колко е покрусено семейството на истинската Одри Бек. Бащата продължаваше да крачи напред-назад, да клати глава и да въздиша.

— Какво става? — Гласът, нов глас, долетя откъм входната врата. Всички глави в стаята се извърнаха натам. В дневната влезе тийнейджър, доста висок рус младеж с шини на зъбите, облечен с тениска на „Флорида Гейтърс“ и баскетболни шорти.

— Нищо, Били — каза господин Бек.

Джордж си помисли: „Това е братът, но тя никога не беше споменавала да има брат. Казваше, че е единствено дете.“ Обърна се към детектив Чалфънт, който заяви на всички в стаята:

— Да привършваме. Джордж, ако нямаш нищо против, бих искал да дойдеш с мен до управлението, за да дадеш показания. Няма нужда да притесняваме повече семейство Бек. Ти ще ни последваш с своята кола, освен ако не предпочиташ да пътуваш с полицаи Уилсън и мен.

Джордж стана.

— Всякак може...

— Значи казваш, че Одри никога не е била в колежа? — Това дойде от госпожа Бек. Гласът ѝ беше писклив, а виното леко се разплискваше в скута ѝ от чашата, която още държеше. Насочила бе репликата си към средата на стаята, така че тя увисна някъде между Джордж и двамата полицаи.

— Виж, Пат — вдигна ръка Чалфънт. — Нека не правим прибързани заключения...

— Прибързани заключения?

— ... но да, изглежда, има някакво объркване за това кой е бил в колежа под името на дъщеря ви. Ще го изясним и ще стигнем до дъното на случилото се тук. Веднага щом открия нещо, ще ви известя. Обещавам.

— Къде би могла да бъде, ако не е била в колежа?

— Тъкмо това ще се опитаме да открием.

Джордж последва полицейската кола до измазаната в бежово сграда на управлението. По пътя изпуши една цигара и направи опит да се съсредоточи върху шофирането. Дланите му бяха влажни от пот.

Детективът го заведе в кабинета си, един от няколкото по безличния коридор, който напослани на Джордж за кабинета на алерголога, когото често се налагаше да посещава като дете.

Кабинетът на Чалфънт беше уютен, с полицаи, препълнени с джунджурии, и стена, покрита с изкривени снимки, повечето на деца. Чалфънт предложи на Джордж въртящ се стол с висока облегалка, а той отиде зад бюрото си и се настани на висока дървена табуретка.

— Държи ме буден по време на работа — каза и намигна на Джордж. — Табуретката — добави и вдигна слушалката на телефона върху бюрото.

— Знаехте ли за това? — попита Джордж. — Знаехте ли, че Одри не е Одри? Не искам да нахалствам, но...

Чалфънт вдигна пръст и изрече в слушалката:

— Денси, миличка, направи ми една услуга, а? Искам да получа всички годишници от гимназията в Суитгъм от последните три години... Да... Не, започваш от миналата година и назад... Имаме ги тук, нали?... Може би по-добре четири години назад, тогава. Ще ги донесеш тук, нали? Възможно най-бързо... Благодаря, миличка.

Чалфънт затвори телефона и подпря токовете на обувките си върху най-ниското стъпало на табуретката. Приличаше не толкова на детектив, колкото на вкиснат мениджър на бейзболен отбор наскоро губещ сезон.

— Ще ти кажа това, което вече знаехме. Винаги ми е най-лесно да разкрия всички свързани със случая факти. Знаем, че истинската Одри Бек, дъщерята на Сам и Патриша Бек, с които току-що се запозна, е прекарала част, ако не и целия последен семестър в Западен Палм Бийч. Казала на родителите си и на повечето си приятели, че отива в Матър Колидж. Напълнила колата си с пуловери и дънки и се отправила на север, но в един момент очевидно обърнала назад и тръгнала на изток. Според Иън Кинг — чувал ли си за него? Не, така си и мислех. Според Иън Кинг тя прекарала по-голямата част от есента с него и други членове на неговата група в къща под наем. Той свири в група на име „Гейтър Бейт“, предполагам, че...

Джордж поклати глава.

— Не, разбира се, че не си чувал. Всичко това ми е известно, защото вчера Иън Кинг се появи тук. Дойде при мен, защото предполагал, че Одри Бек е убита от наркодилър на име Сам Парис. Очевидно „Гейтър Бейт“ и Одри Бек са дължали пари за дрога. Не бяхме изненадани, че Одри Бек е употребявала наркотици, защото това ясно си личи от доклада на съдебния лекар. Но наистина бяхме изненадани, когато разбрахме, че не е прекарала семестъра в колежа. Имахме намерение да се обадим в Матър... О, здрасти, Денси, ей там на бюрото, моля те.

Жена с крушовидна форма на тялото и с тежък грим, на възраст най-малко на петдесет, положи върху бюрото купчина гимназиални годишници.

— Мислехме да се обадим в Матър и точно тогава ти, приятел от колежа, си се обадил на семейство Бек. Можеш да си представиш колко интересно ни беше да чуем твоята версия.

— Смятате, че някой друг се е представял за нея?

— Именно така изглежда, синко, освен ако не мислиш, че е била на две места по едно и също време.

— Снимките, които видях преди малко, категорично не бяха на Одри Бек, която познавах.

— Добре, надявам се, че ще прегледаш тези годишници. Ако някоя девойка е отишла на мястото на Одри и се е представяла за нея, логично е да е била нейна позната от гимназията.

— Добре. — Джордж сложи ръка върху подвързаната с изкуствена кожа корица на най-горния годишник. — Ще направя всичко, което мога, за да ви помогна, но и вие трябва да ми помогнете да намеря момичето, което търся. Тя сигурно е още жива, не смятате ли?

— Не искам да разсъждавам по темата, синко, но за помощта сме на едно мнение. Ти помогни на нас, а ние ще помогнем на теб. Аз имам да свърша някои неща в кабинета. Тук добре ли е, или предпочиташ да ти намеря друга стая?

— Тук става.

Джордж започна да разлиства страница след страница на годишниците на гимназията в Суитгъм, за да търси момиче без име. Оглеждаше снимка след снимка — момичета с рошави коси и лъскави устни, момичета в полупрофил, погледнали през рамо, момичета с покрито с тежък грим акне, момичета, които носеха кръстчета на шията си и върху блузите, момичета, на които фотографът беше казал да вдигнат брадичката малко по-нагоре, момичета, които приличаха на хора с бъдеще, и момичета, които изглеждаха сякаш вече са преживели най-хубавото в живота си. Между всички тези момичета бяха пръснати снимки на момчета със зареяни погледи, някои красиви, повечето не, почти всички с къси подстрижки и безизразни очи. Джордж прегледа и другите снимки, черно-белите снимки на клубовете, екипите, обществата, абитуриентските балове и всички групови снимки, в които можеше евентуално да зърне своята Одри. Прелистваше страница след страница, докато усети върха на пръста си изсъхнал и загрубял. Имаше много елементи от нея: нейната прическа на момиче с име Мери Стефанополис, нейният профил на една брюнетка, която прави оформлението на училищния

вестник, извитият ханш и стройните крака на член от плувния отбор, но нито една не беше точно тя.

— Има ли още, които да прегледам? — попита Джордж вече станалия детектив Чалфънт, който се взираше през бифокалните си очила в отворена кафява папка в едната си ръка.

— Не. Остави. Мъчно ми е за очите ти. — Той застана зад Джордж и неочаквано положи голямата си ръка на лявото му рамо, стискайки го. Джордж, потомък на дълга поредица от мъже, които не демонстрираха чувствата си, усети този жест едновременно като обезпокоителен и почти непоносимо утешителен. — Разкажи ми за момичето, което познаваше. Каква беше тя?

Джордж разказа историята си и докато говореше, осъзна колко обикновени и безинтересни са били ухажването и връзката им. Бяха се запознали на едно парти. Той я харесал.

Тя го харесала. Беше един ритуален танц, изпълняван от милиони зрелостници по целия свят.

— Никога не съм подозирал, че не е тази, за която се представяше — каза той. — Беше донякъде уклончива за миналото си, но допусках, че просто не иска да говори за това. Не всеки го иска.

— А за какво обичаше да говори?

— Задаваше ми въпроси за мен, за града ми, за родителите ми. Разговаряхме за филми и книги. Обсъждахме общи приятели. Не харесваше Флорида. Казваше, че е грозен и провинциален щат.

— А вашият град не беше такъв?

— Явно не. Аз съм от малко, красиво, богаташко място. Никога не съм го смятал за кой знае какво, но тя обичаше да ѝ разказвам за него.

— От какво друго се интересуваше?

— Беше умна. Казваше, че иска да специализира политически науки и английска литература. Възнамеряваше да учи право.

— Оценките ѝ добри ли бяха?

— Само отлични.

Детектив Чалфънт, който се беше върнал зад бюрото си, започна да стяга връзките на обувките си, подпирайки се на високата табуретка.

— За колко време си тук? В Суитгъм?

— За малко, мисля. Докато разбере какво се е случило.

— Добре. — Чалфънт пхна бизнес визитка в ръката на Джордж. — Ти си в мотела до сервиза, нали? Ще държим връзка.

* * *

Навън синьото небе беше заобиколено в рамка от тънки облаци като раздърпани топчета памук. Под чистачката на предното стъкло на колата на Джордж имаше бележка — парче разчертан лист, откъснат от бележник. На листа беше написан само един телефонен номер — седем числа, надраскани със светлолилаво мастило.

Внимателно сгъна бележката и я пхна в джоба си. Не приличаше на почерка на Одри, но и не беше сигурен дали пък не е нейният почерк.

Тръгна обратно към мотела, като се забави заради засиления следобеден трафик от някаква фабрика за домати, и усети необяснимо въодушевление, не само защото момичето, което познаваше, вероятно беше още живо, но и защото се оказа забъркан в нещо далече по-мистериозно, отколкото можеше да се надява. Скучното ежедневиe в Матър Колидж и в дома му в предградията оставаше зад него в едно обикновено, сивкаво минало.

Бавно влезе с буика в паркинга на автомобилния дилър и остави колата при Дан Томсън, който му предложи студена бира и подобна сделка за следващия ден. Джордж му отговори, че най-вероятно на другата сутрин отново ще дойде, и отказа бирата, но не защото не я искаше, а защото не му се щеше да остава повече в офиса, смърдящ на пури и лизол. Трябваше и да се обади по телефона.

Джордж се забави малко с отключването на стаята си в мотела. Ключът заяждаше и той изруга под нос, достатъчно високо, за да не чуе веднага как някой отваря и затваря вратата на кола зад гърба му. Усети нещо като надвиснала заплаха, но за не повече от четвърт секунда, преди да бъде брутално проснат напред върху пода.

ГЛАВА 14

Обядът с Айрин беше безкраен.

Докато влязат в ресторанта, докато даде името си на управителката и бъдат настанени до дезориентиращия блясък на маса до прозореца, Джордж вече беше решил, че е невъзможно да съобщи на Айрин, че човекът, ударил я по лицето, всъщност изпраща съобщение за него. Това само щеше да я изплаши и той щеше да се принуди да ѝ разкаже цялата история, което щеше да се окаже още по-опасно за нея. Планът му беше да обядват приятно и спокойно, да си вземе почивка за остатъка от работния ден, а после какво? Ако по някакъв начин успееше да намери Лиана или човека, който се представяше за Дони Дженкс, и може би отивайки отново в къщата в Ню Есекс, можеше да направи така, че Айрин да не бъде замесена в това, каквото и да беше то.

Въпреки че внезапно загуби апетита си, Джордж поръча бурито с кълцано говеждо, както бе решил. Плюс ром и кока-кола. Успя да погълне около половината от храната си, макар стомахът му да се беше свил до размерите на спаружен лимон. Джордж зададе няколко въпроса, в желанието да разбере със сигурност, че нападателя, представил се като Дони Дженкс, е същият дребен жилест тип със сивкавите зъби, а не солидният служител на Маклийн. Така както тя го описа, не остана никакво съмнение. Явно беше нападната от същия човек, когото Джордж беше срещнал в Ню Есекс. Айрин изглеждаше необикновено спокойна, сякаш най-накрая беше прозряла тъмната страна на градския живот и в крайна сметка се оказваше не чак толкова лош. Съвсем явно инцидентът се беше превърнал вече в анекдот, който да разказва на коктейли и в кухнята на офиса. Колкото повече говореше тя за него, толкова повече под косата на Джордж избиваха ситни капчици пот.

— Май ти е горещо — отбеляза тя.

— Просто се тревожа за теб.

— Честно казано, не мисля, че някога пак ще го срещна. Според мен той постъпи с мен точно както е искал. Да ме удари и да се представи. Аз лежах на паважа и първата ми мисъл беше надеждата просто да ме убие, а не първо да ме изнасили и после да ме убие. Не е ли ужасно? И не беше от паника, а просто здрав разум. Искан да е нормално убийство, защото не бих понесла да ме изнасят. Помислих и за теб. Първо за майка ми, разбира се, и след това за теб. Чудех се само как ще реагираш, когато чуеш, че съм мъртва. Не е ли странно? Всички тези мисли ми минаха през ума за пет секунди, а после той просто си тръгна. Чувствам се сякаш ми е дадено допълнително време. Какво пиеш? Ром и кола? Аз може да си взема маргарита.

Джордж се огледа за трудно уловимата сервитьорка.

— Сериозно, не изглеждаш като човек, на когото му е горещо. Кога за последен път беше на лекар?

— За махмурлук, никога — отвърна Джордж.

— Махмурлук в понеделник? Не съм те разпитвала за уикенда.

— Всичко ми е в мъгла. Ей, аз наистина не се чувствам добре. Снощи при Теди ядох някакви гадни калмари. Имаш ли нещо против малко да съкратим обяда?

Когато излязоха на улицата, успя да убеди Айрин да не идва с него в офиса. Прегърнаха се за довиждане и я задържа малко по-дълго, отколкото правеше обикновено. Тя се отдръпна и го погледна озадачено. Джордж я целуна нежно по главата, точно над тъмнорусите косъмчета на веждата ѝ.

— Красива си — каза той. — Дори и с едно око.

— Вече съм сигурна, че не си добре.

— Не, наистина. Това, което ти се е случило, си е страшно.

— Обади ми се, като се почувстваш по-добре. Нали? И да не си добре, пак се обади. Обади се и в двата случая.

Докато я гледаше как се отдалечава, Джордж изпита някакво смесено чувство на обич и желание да я закриля. Знаеше, че ако в този момент види Дони Дженкс, няма да се изплаши от него, а просто ще се ядоса. Когато беше сам на дръвника, беше ужасяващо, но сега, когато беше намесена Айрин, през вените му потекоха остатъците от рицаря в него.

Джордж тръгна с колата към Ню Есекс. Не знаеше какво друго да направи. Нямаше начин да се свърже с Лиана, а нямаше и никакъв начин да открие Дони Дженкс. Единствената истинска информация, която имаше за тях, беше, че и двамата по някакъв начин са свързани с порутената къща на брега. Дони Дженкс беше там, Лиана твърдеше, че също е била, въпреки че в момента Джордж възприемаше всяко нещо, казано от нея, с много голяма доза съмнение.

Обади се в офиса да съобщи, че се чувства зле и се е прибрал вкъщи. Пусна силно климатика и тихо спортната станция по радиото. Шофирането му се отразяваше добре, механичните действия му оставяха време за мислене. Явно беше, че парите, които Джордж беше върнал на Маклийн, бяха свързани пряко или косвено с убийството. Но всичко това изобщо не се връзваше. Възможно беше дребосъкът Дони Дженкс да е открил по някакъв начин, че Джордж връща парите, и да е отишъл до къщата да убие Маклийн, за да ги вземе. Но той е имал възможност да вземе тези пари и преди. От Лиана. Според нея той е отишъл при нея в Мохигън Сън. Можел е да ги вземе тогава. Джордж разгледа и възможността Лиана и Дони да са работили заедно, но в това имаше още по-малко смисъл. Ако са работили заедно, са могли просто да си поделят парите. Защо да ги връщат на Маклийн, а после да го убиват заради тях? Можеше да има замесен и трети човек, когото той дори не познава, вероятно някой, който по това време е работел в къщата, видял е сака, пълен с пари, и е решил да го вземе. Истинският Дони Дженкс? Медицинска сестра убиец, която се грижи за болната съпруга? Племенницата, която го беше приела в къщата?

Тръгна бавно с колата през центъра на Ню Есекс. Туристите прииждаха с пълна сила, повечето пенсионери, които се шляеха от някой магазин за подаръци до количка със сладолед и после към следващия магазин за подаръци. Джордж забеляза неколцина мъже, седнали прегърбени на скамейки по тротоара, в очакване съпругите им да приключат с пазаруването. Имаха тъжния, неподвижен вид на хора, които не очакват вече да им се случи нещо съществено.

Бийч Роуд беше спокоен, докато стигна до старата каменна църква, където по и без това тесния път имаше два реда паркирали

коли. Намали и видя лъскава черна катафалка и мъже в тъмни костюми, застанали на входа на църквата.

Намери улица „Капитан Сойър“ и зави по нея. Коловозите в черния път изглеждаха по-дълбоки, а някои бяха пълни до половината с вода от дъжда предишната вечер. През редицата от борове проникваха светли лъчи и в тях Джордж забеляза завихрените облаци от мънички мушици, които лятно време се появяваха около блатистите места в Ню Ингленд. Когато спря пред вилата, там нямаше коли, но всичко останало изглеждаше както преди. Паркира сааба и изкачи предните стъпала, а после почука на изгнилата врата с отдавна олющена боя. Надникна през един мръсен страничен прозорец, който от вътрешната страна беше плътно покрит с паяжина. Изчака за миг да привикнат очите му и когато това стана, установи, че вилата всъщност е изоставена. Стените бяха почернели от мухъл и единствената мебел, която видя, беше тапицирано канапе, чийто пълнеж стърчеше от шевовите му. Чу звук зад себе си и бързо се обърна, но беше само припукване от изстиващия двигател на колата му.

Джордж отиде до задната част на вилата, където в блатистата вода се беше килнал ръждясал мостик. На най-здравата му част беше вързана лодка от фибростъкло с външен двигател. С дължина не повече от дванайсетина метра, тя не изглеждаше нито особено нова, нито скъпа, но все пак се открояваше сред занемарената околност. Опита да си припомни дали я беше видял първия път, когато дойде във вилата. Спомни си, че забеляза мостика, но за лодка не можа да се сети.

Обърна се пак към къщата. Навремето беше имало и оградена веранда, но половината ограда беше изкъртена, а едната страна на верандата беше потънала до земята. По гредите бяха избили бели дървесни гъби.

Вратата на верандата беше с резе, но той я бутна и резето се откачи от изгнилото дърво. Вратата от верандата към вътрешността на къщата беше отключена, но се отвори по-трудно. Тя беше излязла от горната панта, а долният ѝ ъгъл бе забит в пода. Той я ритна и тя се отвори навътре, изкъртвайки трески от рамката. Лъхна го дъх на мухъл. Пристъпи вътре, но реши да не продължава. Подът беше покрит със стиропорни плочи от тавана, които с времето бяха плесенявали и паднали върху напукания и прокъсан линолеум. Канапето, което бе

видял през другия прозорец, изглеждаше още по-зле от този нов ъгъл. Ясно беше, че е изтърбушено от диви животни. Навсякъде бяха разпилени жълти остатъци от пълнежа.

Той се обърна и се върна при колата си. Можеше да не знае много неща за Лиана Дектър, но знаеше със сигурност, че тя никога не би прекарала и една нощ в тази вила.

Отиде с колата до края на уличката, мина покрай единствения друг имот — кафява къща, която едва се виждаше наскоро горския мрак. Тъкмо се готвеше отново да излезе на Бийч Роуд, премести лоста на задна и се върна до къщата. Върху наскоро боядисаната пощенска кутия беше написан номер 22, а над нея имаше пластмасова кутия за „Бостън Хералд“, буквите толкова избелели, че почти не се четяха. Измина краткото разстояние по алеята, като израслите шубраци драскаха колата отдолу, и спря пред някакъв гараж. Къщата беше по-голяма, отколкото изглеждаше откъм уличката. Имаше каменни основи, съвсем леко наклонен покрив от дървени летви и квадратни прозорци, тъмни като замърсената дървена обшивка. Невъзможно беше да се разбере дали вътре има някой, но ниските храсти покрай предните стъпала бяха наскоро подкастрени и докато Джордж излизаше от колата, си помисли, че забелязва някой да се движи зад единия от тесните прозорци над входната врата.

Позвъни и някъде навътре се чу нисък звук на гонг. Минаха около десет секунди, преди да долови шума от предпазната верига, която се плъзна по жлеба си. Вратата изскърца и се отвори на около десетина сантиметра. Над опънатата верига се появиха двете най-големи, най-призрачни очи, които Джордж беше виждал, толкова бледосини, че имаха почти цвета на обезмаслено мляко.

— Извинете, че ви безпокоя — каза той. — Търсех някого по-надолу на тази улица, във вилата до водата, и се чудех дали имате някаква информация там да живеят хора?

Жената направи стъпка назад и Джордж успя да я види по-добре. Можеше да бъде и на двайсет и пет, и на четирийсет и пет, или някъде по средата. Имаше дълга, права, провиснала коса, с път по средата. Облечена беше с домашен шарен пенъоар от тези с цип отпред, който беше прекалено голям за нея и бе оголил едното ѝ рамо. Кожата ѝ беше толкова бяла, че изглеждаше почти прозрачна. Можеше да се каже, че преди време е била красива, имаше изящни черти и изпъкнали скули.

Устните ѝ бяха широки и плоски, но много сухи, целите напукани, а от едната страна на устата ѝ имаше бяла засъхнала коричка.

Тя сграбчи пенъора си с една ръка и го притисна към гърдите си.

— Всъщност аз не живея тук — каза жената и добави: — Тази къща е на семейството ми.

— Не се притеснявайте. Просто се чудех за онази вила. Моя приятелка ми каза, че е отседнала там, но отидох да проверя и ми се стори, че май е необитаема. Нищо ли не знаете?

Тя наведе голямата си глава напред и премести поглед по посока на порутената вила, сякаш можеше да я види от вътрешността на къщата. Главата ѝ бе толкова близо до главата на Джордж, че той усети дъха ѝ, възкисел като прокиснало жито.

— Там не живее никой. Поне никой, когото да познавам.

— Знаете ли кой е собственикът?

— Не.

— А кой е собственикът на тази къща тук? — попита той и видя как тя се отдръпна на милиметри от вратата, а подутите ѝ клепачи се сведоха. Джордж осъзна, че прекалява с въпросите.

— Имате ли цигара? — попита тя.

— Не, съжалявам. Нямам.

— Добре. Ами аз трябва да се прибирам. — И тя затвори вратата. Пред слънцето бе минал облак и изведнъж под дърветата се здрачи. В тишината Джордж дочу как два гларуса кряскат един на друг над блатото. В тъмните сенки на боровете гласовете им изглеждаха причудливи. Върна се до колата и тръгна обратно към Бостън.

* * *

След като паркира в гаража, Джордж бавно се насочи към апартамента си. Имаше намерение да поспи. Да не обръща внимание на звънеца и чукането по вратата. Да не обръща внимание на телефона. Не знаеше какви са намеренията му, след като поспи, но за това щеше да се тревожи после. Пътуването обратно от Ню Есекс беше кално и сюрреалистично, а и вече започваше да усеща умората.

Джордж беше живял в този квартал доста години, за да може да забележи моментално някоя непозната кола. Пред сградата му имаше бяло сузуки самурай, с още вдигнат покрив. По издутите му страни имаше състезателни ленти в черно и червено, а думите САМУРАИ все още бяха изписани в бяло по горната част на предното стъкло. Зад блясъка на предното стъкло се виждаха двама души — един едър и един дребен. Джордж намали ход, убеден, че са там заради него, и докато забавяше крачка, двете врати се отвориха. Откъм страната на шофьора се появи огромният мъж с крушовидна физика, когото Джордж беше видял в къщата на Маклийн в Нютън.

Другият Доналд Дженкс, или Ди Джей, както го беше нарекъл Маклийн. Той се обърна към Джордж, подавайки ръка което можеше да се сметне за жест на доброжелателство, а после се обърна към своята придружителка, която излезе от пасажерското място. И тя се оказа позната на Джордж. Беше младата жена, която го беше посрещнала в дома на Маклийн. Полицейските детективи бяха споменали името ѝ, но той го беше забравил.

— Джордж Фос — каза тя с враждебен тон.

Джордж кимна и пристъпи напред. Тя заобиколи сузуки и застана до мъжа.

— Извинете... как се казахте? — започна Джордж.

— Карин Бойд. Вчера се видяхме в Нютън. Посрещнах ви в къщата на Джери Маклийн.

— Точно така. Разбира се.

Изглеждаше не толкова уверена, колкото преди. Носеше тесни три четвърти панталони в черно и бяла блуза без ръкави с кръгло деколте. Русата ѝ коса беше пусната и леко накъдрена от влагата. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш бе плакала и Джордж си спомни думите на детективите, че е племенница на Маклийн.

— Имате ли нещо против да поговорим за минута?

Шофьорът на колата пристъпи напред.

— Ние също се познаваме. Доналд Дженкс. Ди Джей. — Той извади от портфейла си карта, представяйки се като частен детектив. Отблизо беше хубав мъж, лицето му със загар и без никакви пори, с подрязани тъмни мустаци над горната устна. — Аз съм частен детектив и бях служител на покойния. Бихме искали да поговорим с вас.

Джордж, който не искаше да ги покани в апартамента, предложи да отидат до едно кафене наблизно. Намериха ъглова маса в дъното, възможно най-далеч от бара. Джордж купи за себе си голямо айскафе, но Карин Бойд и Ди Джей не си поръчаха нищо. Когато той отново седна, с голяма, вече хлъзгава от конденза стъклена чаша, Ди Джей каза:

— Оставяме разследването на убийството на полицията, господин Фос, но бихме искали да ни помогнете да възстановим откраднатото. Става въпрос за много пари.

Докато си купуваше кафето, Джордж беше решил да им каже същата сума, която беше казал на полицията. Щеше да пропусне това, че някой се представя за Дженкс. Съзнаваше, че може накрая да се наложи да им разкаже всичко, но в момента все още усещаше, че е по-добре някои неща да останат неизказани, докато сам не ги осмисли по-добре. Част от него се безпокоеше за Лиана, а една по-голяма част вече се тревожеше за Айрин.

— Полицаяте не ми дадоха кой знае каква информация — каза Джордж. — Какво се е случило?

Ди Джей и Карин се спогледаха и Карин отговори:

— Най-напред ни кажете как бяхте въвлечен. Защо Джейн Бърн ви изпрати да върнете парите, които е откраднала?

— Ще ви разкажа това, което казах и на полицаяте. Джейн беше моя позната от колежа, въпреки че я знаех под друго име...

— И какво беше името? — попита Ди Джей и извади мобилен телефон с клавиатура. Джордж му каза Одри Бек, същото име, което беше дал на полицията, а Ди Джей го напечата с палци бързо и плавно като тийнейджър.

— Не бях я виждал от двайсет години. Срегнахме се в една кръчма... наблизно... и тя ме помоли да ѝ направя тази услуга. Изглеждаше странно, но ми обясни, че иска да върне парите, обаче не държи да застане лице в лице с Маклийн, вашия чичо... — обърна се той към Карин. — В оня момент ми се стори нормално.

— Къде отидохте, след като напуснахте къщата?

— Тръгнах към Согъс и се срещнах... с Джейн в „Каулун“. Разказах ѝ какво е станало. Тя ми се стори облекчена. Вечеряхме. Може ли някой от вас да ми каже как е бил убит Маклийн. Мисля, че

това ще ми помогне и аз да ви помогна. Веднага след като съм си тръгнал ли е станало?

Те отново се спогледаха и Карин почти незабелязано кимна на Ди Джей. Ясно беше, че той вече е неин служител.

— Бил е ударен с чук отзад по главата. — Ди Джей тупна темето си с ръка, доста дребна за ръста му. Носеше брачна халка, а ноктите му имаха вид на професионално поддържани. — Станало е в спалнята му и вероятно минути след като сте напуснали къщата. Имате голям късмет, че Карин ви е видяла да излизате, господин Фос, иначе според мен полицията вече да ви е задържала.

— Видели сте ме, като излизам? — попита той Карин. Джордж не си спомняше да я е забелязал на излизане от къщата в Нютън.

— Имам офис на втория етаж. След срещата с вас чичо ми надникна, преди да си отиде в стаята, за да ми съобщи, че всичко е минало добре. Аз излязох от офиса и ви видях от балкона. Над входната врата има прозорци. Вие влязохте в колата си и си тръгнахте. Но това не означава, че не ви подозирам за смъртта на чичо ми. — Очите ѝ имаха безизразния поглед на квалифициран следовател.

— Честно ви казвам, мислех единствено, че отивам да върна парите вместо приятелката ми. За убийството научих, когато тази сутрин полицията се появи в дома ми.

Карин го погледна с непроменено изражение. Имаше бледа, леко луничава кожа и не носеше грим. В долната част на шията ѝ се беше появило розово петно, неясно дали от горещата влажност на деня или от напрегнатата ситуация.

— Вярваме ви, господин Фос — каза Ди Джей със спокойния тон на адвокат, който се готви да представи изненадващ свидетел, за да спечели делото. — Това, което търсим, е някаква нишка, за да открием къде е Джейн Бърн или да установим коя е в действителност.

— Значи да разбирам, че парите ги няма?

— Парите, които сте донесли в куфара?

— Да.

— Ами да, парите ги няма, но не това е целият проблем в момента. Причината господин Маклийн да отиде в спалнята си след срещата с вас е била, за да остави парите в сейфа си. Допускаме, че който и да го е убил, го е чакал именно в тази стая. Имаше отворен прозорец отзад на втория етаж и според нас са влезли от там. Наоколо

имаше градинари и обикновено те носят стълби заради увивните растения. Нито едно от тия неща не е извинение. Трябваше да имаме по-добра охрана. Във всеки случай сейфът е бил отворен и е взето всичко, освен документите му. Господин Маклийн не се доверяваше на парите, или поне не напълно, и от няколко години купуваше необработени диаманти. Скъпи, с редки цветове. При него това беше станало почти хоби, нали Карин? В този сейф имаше значителни авоари. Струващи много пари, много повече от петстотинте хиляди долара. Можем само да предположим, че парите са били върнати, за да отвори той сейфа си, а след това е бил нападен и сейфът е бил ограбен. Съвсем сигурен съм, че са търсели диамантите. Вашата приятелка очевидно е знаела за тях. Това е много сериозна ситуация.

Щом Ди Джей спомена сейфа, въздухът в кафенето пред очите на Джордж сякаш започна да плува. Не защото беше стъписан или преуморен, или натоварен с прекалено много информация, а защото внезапно всичко му се изясни и последното парченце в пъзела дойде на мястото си. През цялото време си беше мислил, че целта е бил пълният с пари сак, повече пари, отколкото беше виждал през целия си живот, но това е било само примамка, средство, което да накара Маклийн да отвори сейфа си в определен момент.

— Добре ли сте?

— Извинете — отвърна Джордж. — Не знаех за сейфа. На каква цена възлизаха диамантите?

Карин и Ди Джей се спогледаха.

— Не съм в състояние да кажа точно, но беше значителна — отговори Ди Джей. — Поне пет милиона долара, според нас. Не ви обвиняваме, че сте взели диамантите, надявам се разбирате...

— Не, не, напълно разбирам. Извинете. За мен това е ново развитие на нещата. Очевидно... — Джордж погледна безпомощно наполовина пълната си чаша с айскафе. Вътре плуваше кубче лед.

— Както казах — започна отново Ди Джей, — чудехме се дали имате някаква представа как да се свържем с Джейн Бърн или къде може да е отседнала, докато е била тук. Всяка дреболия може да ни помогне.

Джордж почти не чу думите му. Мозъкът му се опитваше да осмисли новополучената информация. А новините бяха все лоши. Умишлено или не, той се беше забъркал в убийството на човек. Отпи

гълтка от кафето си, за да спечели време, но стомахът му се сви и устата му се напълни със слюнка. Като пое дълбоко дъх през носа си, той каза:

— Извинете. Просто се опитвам да следя това, което ми казвате, а то е малко обезпокоително. Трябва да отида до тоалетната. — Произнесе тези думи, докато побутваше стола си назад, стана и се отдалечи от масата. Вече беше убеден, че ще повърне. Вратата на мъжката тоалетна в дъното на кафенето, се отвори, той я дръпна и я заключи. Изкуственото осветление трептеше неравномерно. Подът беше мокър, сякаш наскоро е бил избърсан, но още изглеждаше мръсен, по плочките бяха полепнали тъмни косми. Джордж коленичи пред тоалетната чиния. Миризмата на стари тръби стигна до ноздрите му и той получи спазъм, опитвайки се наистина да повърне, въпреки острите болки отстрани. Не се случи нищо. Киселините му изчезнаха и се замениха от замайване. Оттласна се да стане на крака, като се подпря на ръба на тоалетната чиния. Пусна студената вода от чешмата и няколко пъти изми ръцете си, после си наплиска лицето и врата. Започна да диша дълбоко отново през носа и остана подпрян на умивалника.

Погледна се в огледалото. Шокира го бледата му кожа. Косата му беше мокра от пот. „Аз съм един шибан глупак“, помисли си той, взирайки се в отражението си още минута, в очакване да му мине замайването.

ГЛАВА 15

Джордж се претъркулна така, че да легне по гръб. Двама души влязоха в стаята и затвориха вратата след себе си. Единият, по-дребният и по-слабият от двамата, опита да стъпи върху коляното на Джордж, но не успя. Другият, по-висок и по-дебел, каза:

— Ставай, задник. Ще те убия, шибаняк такъв.

Джордж изпъзля назад към средата на стаята, а очите му постепенно привикнаха към оскъдната светлина. Мъжете бяха на неговата възраст или дори по-млади, все още тийнейджъри. Приличаха на двойка гимназиални ръгбисти от защитната линия, преоблекли се, за да отидат да хапнат в „Бъргър Кинг“ в събота вечер. И двамата носеха избелени дънки с втъкнати в тях тениски с надпис „Оушън Пасифик“.

— Май по-добре да си остана тук долу — каза Джордж.

— Шибан педал — каза този, който досега не се беше обаждал.

— Щом ти казваме да станеш, ще станеш.

— Нека да помисля малко.

Дребосъкът, който се беше опитал да стъпи на коляното му, се пресегна и сграбчи предницата на последната чиста риза на Джордж. Джордж опита да го удари по носа, пропусна и вместо това го удари по адамовата ябълка. Оня издаде някакъв прегракнал звук и отскочи назад с ръка на шията, устата му зейнала, сякаш казваше „О“.

— Задник — успя да изграчи хлапакът.

Джордж се изправи, съзнавайки че трябва да е изплашен, но инстинктът му за оцеляване му помогна да остане спокоен. Протегна двете си ръце с дланите нагоре.

— Не знам какво искате вие двамата... — започна той.

По-големият го нападна. Джордж опита да го удари, но преди дори да успее да свие юмрук, той беше блъснат и повален върху току-що оправеното легло. Хлапакът изви ръцете му така, че го закова с

лицето надолу, вратът му беше притиснат от нападателя, а в кръста му се бе забило едно коляно.

— Как ти харесва това, задник такъв? Как ти харесва това?

Предполагайки, че въпросът е риторичен, Джордж не отвърна нищо. Хлапакът, когото бе ударил, отиде до ръба на леглото, пристъпвайки в сребристата светлина, която се процеждаше през спуснатите щори. Дишаше по-леко и припряно опипваше шията си. Имаше тясна брадичка, червена от пъпки, и къса подстрижка, под която се виждаше бял скат, нашарен от бенки.

— Трябва да те убия, шибаняк такъв — каза той прегракнало.

— Само ми кажете какво съм направил — обади се Джордж.

— Знаеш какво — отвърна големият, като наблегна с цялата си тежест върху коляното, с което притискаше гръбнака на Джордж. Някаква пружина на леглото се скъса.

— Наистина не знам. Да не би да има нещо общо с Одри Бек?

— Не, гад — каза тънкият, който сега правеше кръгови движения с челюстта си, като пътник в самолет, който се опитва да отпуши заглъхналите си уши.

— Сериозно, не знам нищо повече от това, което вие сигурно знаете. Даже не знам дали наистина я познавам.

— Ти ли я вкара в дрогата?

— Вижте, според мен не говорим за едно и също лице. Одри Бек не е отишла в колежа. Вместо нея е отишъл някой друг. Одри е отишла в Уест Палм Бийч с тип на име Иън Кинг. Кълна се, че е така.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Пуснете ме да стана. Ще ви разкажа.

— Да, бе — отговори слабакът, докато оня, който бе приклеил Джордж, изпълни друг сложен номер от борбата и го превъртя така, че той вече се озова по гръб, а оня притисна слънчевия му възел с коляното си. Джордж погледна първия си нападател. Беше широкоплещест и висок, с масивни брадичка и чело, по-голямо от останалата част от лицето. Русата му коса беше къса отгоре и дълга отзад.

— Ще ме изслушате ли за минута? Не лъжа. Никога не съм виждал Одри Бек.

Челото поклати глава като родител, излъган от някое малко дете.

— Ако разберем, че имаш нещо общо със случилото се с нея, ще те подгоня като дивеч и ще те застрелям. Разбра ли?

— Да, но...

— Разбра ли бе, задник?

— Да.

— Скот, остави ме да го ударя по гърлото както той ме удари.

— Аз ще го направя — каза Скот и изнесе назад месестия си юмрук. Джордж вдигна рамене, свивайки брадичка до гърдите си, и когато оня замахна, ударът попадна върху горната му устна и носа. От двете места рухна кръв, а от очите му потекоха сълзи.

После момчетата се изметоха по-бързо, отколкото бяха дошли.

Джордж запреплита крака към банята и покри лицето си с тънка кърпа, която миришеше на белина. Най-лошата болка беше в носа, а второто място дяляха скулите и очните орбити. Задържа кърпата на лицето си около пет минути, после осъзна, че вратата не е заключена, прекоси стаята и я заключи. Седна на леглото и набра номера от бележката, която беше намерил върху колата си. Сърцето му препускаше в гърдите и той се чудеше дали ще може да говори, когато стане време за това.

— Ало? — Беше глас на момиче, който прозвуча тревожно и с лек южен акцент, но като се изключи това, не приличаше много на гласа на Одри.

— Оставили сте ми бележка с този телефонен номер Джордж прозвуча така, сякаш имаше силна хрема.

— Ти ли си оня от Матър Колидж?

— Да. Ти коя си?

— Бях приятелка на Одри.

Джордж изтръска пакет цигари, докато се появи филтърът на една.

— И аз си мислех, че съм ѝ приятел, но май не съм бил.

— Тя не е ходила в колежа — каза момичето.

— Някой обаче е ходил. Как се казваш?

— Каси Завински.

— Значи ти знаеш, че Одри не е отишла в Матър?

— Да, знам.

— А знаеш ли кой е отишъл вместо нея?

— Не знам името ѝ, но знам, че има такова момиче. Мисля, че беше от Чинкапин Хай. Ти си се виждал с нея и я познаваш, нали? Как изглеждаше?

— Беше ми приятелка. Беше мила. — Джордж запали цигара. Първото дръпване отпуши малко носа му и му замириса на кръв.

— Но всъщност не знаеш нищо за нея? — попита Каси.

— Виж, и аз имам куп въпроси към тебе. Дори не знам как си научила, че съм тук, и какво се опитваш да ми кажеш. Искаш ли да се срещнем?

— Може.

— Знаеш ли къде е „Шоуни“ до магистралата?

— Знам.

* * *

След два часа, взел вече душ, облечен, с посинял нос и пукната и лепкава устна, Джордж чакаше в едно задно сепаре със суперголяма кола пред себе си.

Заведението „Шоуни“ беше пълно с двойки — възрастни, които бяха сами, и млади с палави деца. Лесно разпозна Каси, когато влезе — сама, на възрастта на Джордж, с мъжко ретро сако върху тениска с надпис „Краудид Хаус“ и тесни, скъсани дънки. Джордж ѝ махна и тя се приближи и седна срещу него.

— Какво ти се е случило? — попита тя.

— Двама типове дойдоха в мотела и поискаха да разберат какво съм направил на Одри. Може би ти знаеш нещо.

— Какви типове? — Беше с къса червеникава коса, малки синьо-зелени очи, малък, чип нос и голяма уста с едри бели зъби. Никак не се разхубавяваше от дебелия пласт алено червило, част от което се бе размазало по кучешките ѝ зъби.

— Не знам. Бабаити. Единият се казваше Скот.

— О, боже. Скоти е брат ми. Другият не беше ли един слабак суши като фризби?

— Да.

— Това е Кевин Лайнбек, приятелчето на брат ми. Олеле, съжалявам за това. Те нямаха... Ако не бях аз, нямаше и да знаят, че

си тук.

— Още не мога да проумея как си разбрала.

Появи се келнерка и Каси си поръча „Д-р Пепър“.

— Нали днес си бил у семейство Бек? — попита тя. — Видя ли Били Бек, брата на Одри? Да, ами точно той ми се обади и ми каза, вероятно минутка след като си тръгнал от там. Всъщност, освен мен той беше единственият, който знаеше, че Одри не възнамерява да ходи в колежа, и беше наясно, че аз знам, затова веднага ми се обади. Брат ми, оня задник, трябва да ме е подслушвал, докато говорех с Били по телефона. Така си мисля, но както и да е. Миналото лято Скот ходи с Одри около пет минути и още си пада по нея.

— Как се сети да оставиш бележка на колата ми?

— Били ми каза, че си последвал полицаите до управлението. Също и как изглежда колата ти. Реших да оставя само телефонен номер, та ако някой друг го види, да не разбере нищо. — Като държеше ръце отпуснати до тялото си. Каси се наведе и отпи през сламката от своя „Д-р Пепър“. Изглеждаше доволна от себе си.

— И откъде знаеха Скот и приятелчето му къде да ме намерят?

— От Били. Той ми каза по телефона и аз сигурно съм го повторила по-силно или нещо такова и Скот е чул. Или ме е подслушвал от другия телефон. В моята стая имам телефон, но линията не е само моя, и затова всеки може да вдигне навсякъде из къщата. Както и да е, точно така Скот е разбрал къде си отседнал. Май ме е изпреварил.

— Само не мога да разбера защо Одри не е искала да ходи в колежа? Нали е кандидатствала.

— Налагаше ѝ се. Родителите ѝ я накараха. Беше едно от децата в Суитгъм, които можеха да си позволят да отидат в колеж за четири години, а също и да бъдат приети. Така или иначе, родителите ѝ я насилиха да се запише. Тя избра Матър, защото според мен той беше много далеч. Но не искаше да ходи там. Изобщо. Беше заедно с оня тип Иън Кинг...

— От „Гейтър Бейт“.

— Боже мили, значи и ти си чувал за тях.

— Не, не съвсем. Детективът ми каза за тях днес. Каза, че Одри е заминала с тоя Иън.

— Такъв беше планът ѝ — поне това, което сподели с мен. Щеше да каже на родителите си, че заминава за колежа, а после щеше да изчезне. Смяташе, че ако не я намерят, не могат да ѝ направят нищо.

— И след това открила някой, който да отиде вместо нея?

— Да. Само че Одри не споделяше с мен чак толкова много. Бяхме приятелки, Одри и аз, но не най-добри приятелки завинаги или нещо такова. Израснахме заедно. Татко познава нейния баща. Мама познава майка. Затова аз се познавам с Били, а Скот и с Одри. Нещо като семейни приятели. И когато Одри ми каза, че няма да ходи в колежа, бях като... не знам какво. Но после ми каза, че се е запознала с онова момиче от Чинкапин, което приличало на нея и било много умно, но от кофти семейство без пари и страшно много искало да постъпи в колежа.

— И как са се запознали?

— При съдебните, според мен.

— Какво е това?

— Състезания в клуба за дебати. Не съм кой знае колко запозната с това.

— Но никога не е споменавала името на това момиче?

— Мисля, че тогава се изплаши да не ми е казала прекалено много, което си беше вярно. Нали ти споменах, не бяхме най-добри приятелки. Помоли да не я издавам и аз ѝ обещах. Сега май се чувствам малко виновна. Може би трябваше да кажа нещо.

— Още по едно? — появи се най-после келнерката.

И двамата кимнаха.

— Решихте ли какво ще похапнете?

— Всъщност аз не съм много гладен — каза Джордж.

— Искаш ли да си поделим порция пържени картопки? — попита Каси. — Тук ги правят добре.

Пържените картофи, с къдрави краища, пристигнаха след десет минути в голяма овална чиния. Каси имаше още много за казване, но вече беше споделила най-важното. Момичето, което Джордж търсеше, беше от Чинкапин и беше посещавала клуба за дебати. На другия ден щеше да намери името ѝ, след като отново прерови годишниците. Не беше решил само дали да опита да го направи сам, или да поиска помощ от детектив Чалфънт.

Джордж изпрати Каси до колата ѝ. Тя вдигна поглед към обсипаното със звезди небе.

— Виж, Голямата мечка — посочи я тя.

— Нали не мислиш, че другото момиче има нещо общо със случилото се на Одри? — попита Джордж.

— Не, разбира се, мислих за това. Одри доста беше затънала с дрогата, така че кой знае, нали се сещаш.

— Ще ми се обадиш ли, ако разбереш още нещо?

— Обещавам. И не се притеснявай, ще кажа на Скоти, че нямаш нищо общо с това, и той няма да те тормози повече.

— Следващия път ще се подготвя.

— Подло е постъпил.

— Забелязах.

* * *

От време на време дъждът се изливаше на талози, докато Джордж лежеше, все още с болки по лицето, върху продължения си матрак. Дъските на стария мотел припукваха и скърцаха. Колите по магистралата хвърляха сенки, които пробягваха из стаята, дълги, къси и пак дълги. Джордж напълни пепелника с угарки и няколко пъти включва и изключва телевизора. Призори, когато вятърът беше утихнал и изгряващото слънце окъпа всичко в същата мъждива светлина, той заспа, с уста, лепнеща от вкуса на цигарите, и устни, които все още го боляха.

На сутринта се обади на Чалфънт и му съобщи, че момичето, което търсят, вероятно е от съседен град и му каза, че може би иска да прегледа още няколко годишника. Обясни му също, че е възможно, според него, това да е Чинкапин. Чалфънт му каза да дойде следобед в управлението.

Дан Томас отново даде колата на Джордж.

— Говориш ли мексикански?

— Съжбявам, не.

— Няма страшно, но щеше да помогне. Искам една услуга от теб. Има едно мексиканско заведение — „Абелито“, — знаеш ли го? — Облечен беше в същия светлобежов костюм, но с различни

комбинация вратовръзка и кърпичка, пак в тон. Днес бяха лъскаво неоновосини.

— Не, но мога да го намеря.

Дан му каза улицата и пресечката и му даде документите, които да бъдат подписани.

Джордж избра така времето, че да съвпадне с обяда и хапна в претърпаното мексиканско заведение. Храната беше сносна, но той нямаше почти никакъв апетит. Знаеше със сигурност, че след няколко часа ще открие истинската самоличност на момичето, познавал като Одри. Кога ли щеше да я види отново? Плати за обяда и се отправи с колата към полицейското управление.

Чалфънт беше излязъл, но купчина годишници, включително тези на гимназията в Чинкапин, бяха оставени в кабинета му от секретарката на отдела. Оставиха Джордж сам с годишниците и той започна с най-новия. Вместо да погледне най-напред индивидуалните снимки, той запрелиства към края, където имаше групови снимки на клубове и отбори. Намери „Речи и дебати“ — половината страница беше заета от черно-бяла снимка на около седем ученици в две редици — и нервно заразглежда лицата.

Веднага я видя. Косата ѝ на снимката не беше същата — беше по-дълга и пухкава и изглеждаше някак по-руса — но останалото беше същото, лицето, позата, половинчатата усмивка.

Прочете имената, отпечатани в долната част. Тя беше на втората редица, третата отляво: Л. Дектър. Прелисти страниците назад към първите раздели със снимки на по-големите ученици и я намери: Лиана Дектър. Носеше черна рокля с кръгло деколте и гердан от перли. Втренчи се продължително в снимката, а очите ѝ му отговориха с втренчен в него поглед. Не му казваха нищо ново.

Затвори годишника, но го задържа на скута си. Откакто секретарката го беше пуснала в кабинета, не беше чул никакво движение в коридора. Реши да остави годишника и внимателно да излезе от кабинета на Чалфънт. Когато премина в приемната, секретарката беше с гръб пред отворен шкаф с папки, така че лесно се измъкна през стъклениите врати и излезе в топлия душен ден навън.

В района на Чинкапин имаше записани шестима с името Дектър. Започна с първия и набра номера, решен просто да попита за Лиана, независимо кой ще отговори. На два от номерата звъня, звъня,

но нямаше нито отговор, нито телефонен секретар, а на единия от номерата получи нищо необещаващо съобщение. На два пъти му казаха, че е набрал погрешен номер. Но при последния опит на въпроса му отговори мъжки глас: „Кой пита?“

— Аз съм неин приятел, сър.

— Ще ми кажеш ли името си, или искаш да отгатна? — Гласът беше стар и треперлив, плътен и флегматичен.

— Казвам се Джордж Фос.

— Добре, Джордж. Ще ѝ кажа, че си я търсил. Не мога да ти обещаая, че тя ще ти се обади, но това си е твой скапан проблем.

— Благодаря ви, сър. — Джордж рядко се обръщаше към някого с това „сър“, но установи, че е възприел навика, откакто бе дошъл във Флорида. — Може ли да ви дам номера си?

— Какво? Да не би тя да не го знае?

— Не, сър.

— Тогава майната ти, момче. Да не мислиш, че съм секретарка на дъщеря си? — И затвори телефона.

Джордж погледна в телефонния указател, разтворен на коленете му. Показалецът му, побелял на върха, притискаше номера, на който току-що се беше обадил. Имаше и адрес.

К. Дектър живееше на Осма улица и след половин час каране Джордж я намери. Беше в един от по-занемарените квартали. Къщи като кутийки с навирани дворове, повечето с две-три раздрънкани коли пред тях. Отстрани на пътя вместо тротоар имаше дренажна канавка, пълна със зеленикава вода. Зад къщите имаше огради, а зад оградите се виждаше изкуствено езеро със застояла вода. Дори палмите по улицата изглеждаха стари и уморени. По земята се валяха пожълтелите им перести листа.

Тръгна бавно, търсейки номер 401. Наложиха се веднъж да обърне, но намери мястото не защото беше отбелязано, а защото къщата до него беше номер 397. Къщата с номер 401 беше с избелял винилов сайдинг. Под навеса ѝ беше паркиран разнебитен на вид пикап. На малкото парче кална земя се издигаше дъб, целият покрит с мръсносив испански мъх. Джордж предположи, че само бащата е у дома, и реши да остане и да наблюдава къщата. Паркира колата отстрани на пътя под дъба с надеждата, че под сянката му в колата ще бъде по-прохладно, а и няма да бие много на очи.

След половин час Джордж установи, че не е постигнал нито едното, нито другото, вътрешността на буика се сгореци като таванска стая през юли, а малкото коли, които минаха покрай него, до една забавиха ход, а пътниците в тях протегнаха шици, за да видят по-добре натрапника в квартала им, перверзника в тази кола с дървени панели. Реши, че съвсем скоро някой от тях ще спре или от близката къща ще се появи някой да го попита какво, по дяволите, си мисли, че прави.

Всички тези притеснения се боричкаха с разбунтуваните му мисли. Близостта му до дома на Лиана Дектър — позната също като Одри Бек — налагаше цялостна преоценка на нейния характер и на възпитанието ѝ. Запита се дали се беше възползвала от възможността да смени самоличността си с тази на Одри Бек като начин да избегне някаква зловеща съдба точно на тази улица. И какъв беше дългосрочният ѝ план? Можеше ли да продължи да е Одри Бек до безкрайност? Навярно можеше да се получи в Матър Колидж, на толкова километри, щати и реалности оттук, но истината в крайна сметка щеше да излезе наяве. И всъщност така се беше случило. Заради смъртта на Одри. Джордж се мъчеше да се справи с всичко, което беше научил през последните двацет и четири часа, като в същото време опитваше да разбере какво точно прави, седнал в тази кола. Надяваше се да види Лиана, когато излиза от дома си или се връща в него. Искаше пръв да стигне до нея, да чуе нейната версия, да я предупреди какво я очаква и да ѝ каже, че в полицията са наясно, че Одри Бек никога не е стъпвала в колежа.

Някаква кола спря от другата страна на улицата, непозната за него огромна кола, бълваща черна газ от ауспуха. Джордж се плъзна надолу по седалката с незапалена цигара между устните.

Вратата на колата се отвори широко и от нея бавно се измъкна дългунест тип, облечен с дънкови риза и панталони. Вероятно беше малко под трийсетте, с дълга черна коса, опъната назад в конска опашка, и с лице, което отдалеч изглеждаше бледо и с дребни черти. Носеше слънчеви очила „Рейбан“.

Джордж видя как оня прекосява улицата с големи крачки и полюшваща се походка и мързеливо се запътва към жилището на Дектър. Заради положението на буика под и малко зад дъба, нямаше пряк поглед към предния вход, но след две минути младежът се появи

отново и се запъти небрежно към Джордж и колата му. Преди она да приближи, Джордж набързо запали цигарата си, чийто филтър се беше навлажнил между устните му.

Мъжът постави едната си ръка на покрива на колата, а другата на рамката на прозореца, после се наведе ниско и напъха голямото си колкото чиния лице почти вътре в колата. Очите му, почти красиво сини, огледаха интериора на возилото. Джордж искаше да заговори пръв, но не можеше да измисли какво да каже.

— Как я караш? — попита мъжът с небрежен, доста приятелски глас като на водещ радиопредаване. Джордж забеляза, че точно над безцветната му устна има тънки като молив мустачки. Имаше и високи за мъж скули.

— Не е зле.

— Няма да те питам какво правиш насам, защото знам. Лиана ми разказа всичко за теб. Каза, че си добро хлапе от добро семейство.

— Просто искам да се видя с нея.

— О, знам, че искаш. Съвършено разбираемо. Според мен при други обстоятелства и тя щеше да иска да се види с теб. Но трябва да разбереш, че точно сега не е моментът. Каза ми да те помоля да напуснеш града и да се върнеш в колежа.

С тон, който смяташе за разумен, Джордж отговори:

— И какво ще ми се случи, ако не се върна в колежа?

Вероятно времето, нужно на младежа с конската опашка да премести ръката си от покрива на колата до основата на шията на Джордж, можеше да бъде изчислено, но Джордж никога не би могъл да го прецени. Секунда след като бе задал въпроса си, той се мъчеше да поеме въздух, тъй като огромната кокалеста ръка на мъжа едновременно го държеше за гърлото и го натискаше назад към облегалката за главата.

— Някой май вече те е цапардосал и затова сигурно си мислиш, че ще издържиш още един-два удара. Да видим какво има тука... — Мъжът заопипва лицето на Джордж със свободната си ръка, завъртайки го леко на едната и на другата страна като пластичен хирург, който преглежда жена с бръчки. — Тоя в носа май е бил болен. — Мъжът натисна подутина на носа на Джордж с палец, голям и плосък като чаена лъжичка. Джордж инстинктивно вдигна ръка да се предпази.

— Не мърдай бе, шибаняк. — Мъжът стисна още по-здраво гърлото на Джордж и натисна още по-силно носа му с палеца си. По горната устна на Джордж и в устата му потече прясна кръв и той чу как припукват сухожилия. — Ако те цапна по носа, до утре няма да се свестиш. Ще получиш трайно увреждане. В средата на лицето ти няма да остане нищо друго, освен парче кожа. Сещаш ли се? — Мъжът раздвижи главата на Джордж нагоре и надолу, все едно беше вентрилоквист с кукла. — Хубаво. — Някаква кола мина бавно покрай тях, но не спря. Мъжът с конската опашка остана невъзмутим.

— Добре, Джордж, сега се омитам и те съветвам да направиш същото. Видиш ли ме пак, ще означава, че те очаква ужасна болка, така че се моли никога повече да не се срещнем.

Мъжът пусна лицето му и се изправи. Джордж избърса потеклите по бузите си сълзи и пое дълбоко и мъчително въздух. Знаеше, че всеки момент ще заплаче, и то не просто със сълзи, но с хълцане и сопони, но се надяваше, че ще успее да се сдържи, докато дългучът не изчезне от погледа му. Отвън мъжът намести тесните си черни дънки, пристегнати с колан с огромна тока и логото на „Джак Даниълс“. После бавно се отдалечи към ниската си тъмна кола също толкова небрежно, колкото бе дошъл, сгъна се да влезе в нея и потегли.

Когато се върна в мотела, Джордж наистина заплака, но не толкова продължително и безутешно, както бе очаквал. Най-лошото беше минало — ужасният страх, че мъжът с конската опашка действително и истински ще го нарани. Трайно увреждане, беше казал той и фразата се бе запечатала в главата на Джордж.

Време беше да напусне Флорида. Щеше да вземе автобус обратно до колежа, а оттам щеше да позвъни на детектив Чалфънт, да му разкаже всичко, което знаеше, за да може той да си го отсее. Лиана беше забъркана в някакви неприятности, твърде сложни, за да може Джордж да се справи с тях.

Телефонът иззвъня и той за малко да не отговори.

— Здравей, Джордж — каза тя.

ГЛАВА 16

Джордж стоеше в тоалетната на кафенето, гаденето му минаваше, но не и паниката. Трябваше да реши какво да разкаже на Доналд Дженкс и Карин Бойд. Длъжен беше да им разкаже всичко, но все още му се искаше да е предпазлив. Не за да предпази Лиана, а себе си. В разговора с полицаите не беше споменал за срещата си с другия Дони Дженкс, нито за къщата в Ню Есекс, нито дори, че знаеше истинското име на Джейн Бърн. Но в оня момент не беше наясно и до каква степен е бил измамен и използван от Лиана. Не знаеше, че неговото участие е довело до убийството на един човек. Беше блестящ и простичък план. Как ще накараш някой да отвори сейф? Даваш му нещо, заради което ще го отвори, и после седиш и гледаш. Беше изиграл перфектната роля за тази ситуация, защото не съзнаваше, че изпълнява роля. Просто един добряк, който се опитва да постъпи правилно. Да върне парите на собственика им. Да предпази една жена от тормоз. Да върне света в първоначалния му порядък. И докато е играл ролята си, някой — вероятно оня тип, който се представяше за Дони Дженкс — е чакал на горния етаж до сейфа с чук в ръка. А как е стигнал там? Дали е пристигнал с градинарите?

Някаква частица от Джордж все още искаше да вярва, че Лиана е невинна, че не тя стои зад грабежа и убийството. Искеше да вярва не защото смяташе, че е неспособна, а защото се надяваше да не е способна да го използва за подобни цели. Точно както Джордж винаги си бе останал мъничко влюбен в Лиана, той се надяваше и тя да е все още мъничко влюбена в него. Но това, че закриляше Лиана, не беше достатъчна причина да не отиде в полицията с всичко, което знае. Ако тя беше невинна, значи и нея я грозеше опасност.

Не, основното, което спираше Джордж да не разкаже незабавно всичко, което знае, на Карин Бойд и Ди Джей, както и на полицията, беше че предната нощ мнимият Дони беше стигнал до Айрин. Това беше предупреждение, специално предназначено за него, че действията му застрашават не само личното му, но и нейното

спокойствие. Но защо? Със сигурност след като е убил Маклийн и е взел диамантите, е трябвало само да се срещне с Лиана и да изчезнат от града. Никой от двамата не можеше да бъде проследен. Джордж знаеше истинското име на Лиана, но тя не го беше използвала години наред и той нямаше представа кой може да ѝ бъде съучастник. Тогава защо са заплашили Айрин? И как са научили коя е тя и къде да я намерят? Изведнъж Джордж разбра, че каквото и да се беше случило в онази събота и неделя, то е било планирано отдавна.

Върна се до масата по-успокоен и с ясен план какво да сподели. Карин и Ди Джей си говореха тихо, но спряха, когато той придърпа стол назад и седна.

— Добре ли сте? — попита Карин.

— Бил съм и по-добре. До този момент не мисля, че съм бил наясно доколко всичко е било планирано. Дойде ми малко като шок, когато установих, че неволно съм помогнал за едно убийство.

Очите на Ди Джей блеснаха, а тънките му мустачки за момент помръднаха под носа му.

— Искате ли да ни разкажете всичко, което се случи?

— Ще ви разкажа — отвърна Джордж. — Всичко. Но не мога да го направя точно сега. Трябват ми няколко часа да оправя някои неща.

— Не искам и да чувам за това — каза Ди Джей и прозвуча като професор, помолен да бъде удължен срокът за предаване на писмена работа.

— Това е най-доброто, което мога да предложа. Повярвайте ми, когато ви разкажа всичко, което знам, ще останете разочаровани. Не знам къде се намира Джейн, нито къде са диамантите. Ако трябваше да гадая, вероятно отдавна вече ги няма тук. Но ще се наложи да ви се обадя по-късно.

Изведнъж Ди Джей сякаш се примири, но Карин почервения, като червенината от гърдите се разпростря по шията ѝ. Тя завъртя пръстена на ръката си.

— Ако знаете нещо, трябва да ни го кажете — каза тя, местейки поглед от Джордж на Ди Джей и обратно. — Нали? Ще повикаме полицията. Вие криете информация по разследване за убийство.

— Карин, всичко е наред — каза Ди Джей и протегна меката си на вид ръка. Гласът на Карин се бе повишил и барманката зад плота вдигна поглед.

— Ще разкажа и на полицията всичко, което знам — каза Джордж. — Просто ми трябва няколко часа. Обещавам.

— Не можем да го пуснем — каза Карин.

— Всичко е наред. Нямаме избор. Господин Фос, ще ми се обадите ли?

— Да.

— Нали разбирате, че се налага да съобщя на разследващите полицаи, че имате информация, която криете?

— Разбирам.

Мобилният телефон на Карин иззвъня в чантата ѝ. Когато Джордж стана, тя бързо заговори и съобщи на този, който я търсеше, че след малко ще му звънне.

— Имате визитката ми — каза Ди Джей и Джордж докосна джобчето на ризата си, където я бе оставил.

— Ще ви се обадя — обеща той, обърна се и си тръгна.

Джордж вървеше уморен и потен по улицата, която водеше към задното стълбище. Очакваше със сигурност някой да го чака пред входа му. Лиана, обляна в сълзи, които драматично се стичаха по бузите ѝ, или мнимият Дони Дженкс, здраво хванал чук, или екип от детективи със заповед за задържане и въпроси. Но там нямаше никой, в апартамента му — също. Само Нора, заспала върху една риза, която бе зарязал на пода. Той я вдигна и я прегърна. Тя измърка щастлива, че Джордж се е завърнал вкъщи. Той се съгласи с нея и внезапно се зачуди как е можел да говори с пренебрежение за своя тих и спокоен живот.

Остави Нора и включи климатика на прозореца в спалнята. Едно от предимствата на стария уред беше, че вдигаше такъв шум, че нямаше как да чуе нито телефона, нито чуването по вратата. Съблече си дрехите и припълзя под струпаните върху леглото чаршафи, очаквайки да усети мириса на Лиана, но кой знае защо не успя. Вече беше изчезнал. А може би всичко бе някакъв трескав сън. Това беше последната му рационална мисъл, преди да заспи дълбоко.

* * *

Събуди се рано вечерта с онова мъгляво, нереално усещане, което идва след следобедна дрямка. Климатикът тракаше със симфонична настройка, но беше изстудил стаята до зимни температури. Кожата му лепнеше, където бе засъхнала потта. Устата му още имаше горчивия вкус на кафе, а зъбите му бяха обложени. Остана да лежи неподвижно и се взря в намаляващата светлина по тавана, опитвайки се да отгатне колко е часът, а трябваше единствено да обърне глава и да погледне часовника до леглото си.

През бръмченето на климатика дочу слабите ритми на неистово драскане — Нора протестираше пред заключената му врата. Вероятно бе настъпило време за вечеря, някъде към шест.

Затвори отново очи и усети как върху него пада тежкото одеяло на съня. Вероятно беше спал чак до сутринта. Какъв ден беше днес? На работа ли беше утре? Щом тези мисли нахлуха в съзнанието му, последваха и други. Спомни си какво обеща на Карин Бойд и Доналд Дженкс — да им разкаже всичко, което знаеше. Спомни си какво бе решил за Айрин, как тя трябваше да узнае всичко, което се случва. Отвори отново очи и този път се обърна да погледне часовника. Беше малко след седем.

Нахрани Нора, после провери телефонния секретар. Спомни си, че някъде в дълбокия си следобеден сън бе чул далечните звуци на звънящ телефон, но съобщение нямаше. Навярно го беше сънувал. Взе си душ и се облече, после отиде до малкия кухненски бокс да потърси нещо за ядене. Препече си едно английско кексче и го изяде с чаша мляко. Вместо да го освежат, душът и храната го измориха още повече. Копнееше да си легне на канапето, да провери дали дават някой бейзболен мач или стар филм, но се беше събудил с план и трябваше да го изпълни.

* * *

Айрин живееше в Кеймбридж, точно зад реката. Притежаваше луксозно жилище тип таван в триетажна тухлена сграда, навремето фабрика за обувки. Преустройството ѝ в просторни, екологични и луксозни апартаменти беше станало през деветдесетте, точно преди бума на търговията с недвижими имоти в района на Бостън. По онова

време Айрин беше платила някаква умопомрачителна сума за нейните 111 квадратни метра, но сега беше ясно, че е направила невероятно добра сделка. Покупката на апартамента беше станала причина за първата от множеството незначителни кризи в началото на връзката между Джордж и Айрин. Бяха заедно почти две години и двамата живееха в неугледни жилища, наети след завършването на колежа, когато тя беше споменала за възможността за покупката на нещо полуксозно и го беше попитала дали иска да участва заедно с нея. Отидоха да видят празното пространство с някакъв брокер с огромна коса, който се отнасяше с тях като с млада брачна двойка, докато тя му изтъкваше качествата на старинните греди, неръждаемата стомана, вградените прозорци на покрива. Това, което Джордж видя, беше ипотека, която в момента не можеше да си позволи, както и пространството без вътрешни врати, всъщност един апартамент за зрели хора, където с Айрин да прекарват заедно всяка минута от будното си време. И докато същата вечер си пиеха бирата в Олстън, той й каза, че всичко му се струва прекалено много и прекалено бързо. Тя беше останала разочарована, но твърдо решена да купи апартамента сама. Това беше първата от многото малки детонации същата година, които подкопаха връзката им.

Паркира на няколко преки от къщата на Айрин. Нямаше нужда да звъни предварително — беше неделя вечер и знаеше със сигурност, че Айрин ще си бъде у дома. Тя вярваше в придържането към установена програма, а една от точките в тази програма беше никога да не излиза в неделя вечер, която беше запазена за обикновена вечеря и английски драми по националната телевизия. Повървя в гъсто населения жилищен квартал на Айрин, из тесните улици, натъпкани с малки триетажни блокове. Самата преустроена фабрика, в която тя живееше, заемаше половин пряка и беше като яхта, закотвена между сто платноходки. Апартаментът й беше на най-горния етаж, до стълбището й се стигаше през една централна арка, а после през заключена врата. Джордж натисна звънеца до името й (А. Димас) върху лъскавото метално табло до тежката врата. Докато чакаше, вдигна поглед през аварийните стълби към притъмняващото небе. Въпреки неотслабващата жегата, лятото наближаваше своя край и нощите ставаха все по-къси. „Ало?“, долетя гласът й по домофона.

Тя го посрещна на вратата по късо долнище на пижама и избеляла тениска на „Ред Сокс“ без ръкави. Дори без да поглежда, той знаеше, че на гърба ѝ са написани името на Тим Уейкфийлд и неговият номер. Косата ѝ бе дръпната назад с платнена лента и лицето ѝ лъщеше, сякаш току-що го бе измила и намазала с някакъв нощен хидратиращ крем. Беше си сложила нова лепенка на мястото, където Дони Дженкс я беше ударил, и откакто я бе видял сутринта, кожата около лепенката беше подпухнала още и бе станала по-жълта.

— Добре ли си? — попита тя.

— Извинявай, че се отбивам, но се налага да говоря с теб. Може ли да вляза?

В апартамента ѝ беше по-тъмно, отколкото навън, но преди да седнат заедно на канапето, тя включи висок лампион. Той очерта неправилен кръг мека светлина. Въпреки студената геометрия на просторното жилище на Айрин тя го беше обзавела красиво, така че всяко кътче беше уютно като малка топла стая. Джордж не прекарваше кой знае колко време тук — това постоянно им напомняше за провала им като двойка, музеен експонат, който демонстрираше отсъствието му и неспособността му да се обвърже. Не му се вярваше Айрин да разсъждава по този начин, защото това място беше неин дом повече от десет години, но когато той идваше тук, бе невъзможно да не си помисли, че то можеше да бъде и негов дом.

Джордж отказа предложението ѝ да пие нещо и се настани удобно в единия край на огромното канапе на Айрин. Тя седна насреща му.

— Помниш ли, когато говорихме в петък вечер за онази жена в „Кроу“? — започна той.

Айрин кимна.

— Тя наистина беше момичето от колежа, за което ти бях разправял. Лиана Дектър.

— Помислих си, че е тя. Ти беше прекалено притеснен, когато я видя. И се върна да се видиш с нея? Затова ли ми каза, че не се чувстваш добре?

— Да.

— И си прекарал уикенда с нея, така ли да разбирам?

— Така беше, но не затова съм тук. Историята е много по-сложна и е свързана с инцидента с теб в събота вечер.

Разказа ѝ всичко точно както се беше случило. По време на разказа му Айрин почти не проговори, докато той не стигна до частта за Джери Маклийн, а тя спомена, че току-що е прочела в днешния „Глоуб“, че съществуват подозрения за убийство.

Когато свърши, тя възкликна:

— Боже мой, Джорджи! — и избърса едното си око с края на блузката си.

— Разстроена ли си?

— Не, страхувам се. За теб. Какво, по дяволите, си мислеше? Та тя убива хора.

— Знам. И аз съм изплашен. Не можеш да си представиш как се почувствах, като разбрах, че са те ударили, и през цялото време да знам, че е било заради мен, плюс това да няма как да ти го кажа.

— Не знам защо реши, че не можеш да ми кажеш. Аз съм голямо момиче. Щях да го изтърпя, а и нямаше да се налага сега да идваш.

— Знам. Съжалявам за всичко. Беше шантав ден и чак сега осъзнавам как трябваше да постъпя.

— И какво ще правиш?

— Ще разкажа цялата история в полицията, както и на детективите на Маклийн, и на всички, които искат да я узнаят. Няма да крия нито Лиана, нито самоличността ѝ. Точно сега усещам, че нищо не ѝ дължа. Именно за това дойдох най-напред тук, при теб. Искан ти да чуеш цялата история, и още нещо... смятам, че за известно време трябва да напуснеш Бостън.

— Какво имаш предвид?

— Неизвестно защо, в нощта, когато Дони Дженкс е взел диамантите от сейфа на Маклийн, той е дошъл да те посети, показал е, че може да те нарани, и е оставил името си. Знаел е, че аз ще разбера, така че това си е било съобщение директно за мен. Не знам каква е причината, но вероятно е искал да ме предупреди да си държа устата затворена. Не ми хрумва нищо друго. Затова, след като вече съм решил да не си държа устата затворена, ти трябва да напуснеш града, да отидеш при Алекс в Сан Франциско или другаде. Ще се чувствам много по-добре.

— Имам работа. Имам уговорена среща утре сутринта.

— Няма да спорим.

Тя се изсмя.

— Сериозно ли говориш? Какво изобщо значи това?

— Имам предвид, че заради моята глупост си изпаднала в беда и че вече си пострадала — и той посочи неопределено към нараненото ѝ лице. — Искам да ми направиш тази малка услуга, за да не се притеснявам повече за теб. Ще ти платя пътуването.

— Не е заради парите...

— Зная го. Просто... няма да си го простя, ако ти се случи нещо. Ако реагирам прекалено емоционално, именно това е причината.

Айрин сви устни. Той знаеше, че тя леко прехапва устната си отвътре, разсъждавайки върху думите му. Клепачите ѝ, обикновено с тъмен грим, винаги изглеждаха уязвими, когато бяха изчистени от него. Тя въздъхна, премести се на канапето и вдигна десния си крак на възглавницата. Долнището на памучната ѝ пижама леко се опъна по закръгленото ѝ бедро. Джордж извърна поглед, защото знаеше, че тя се притеснява заради напълняването на краката си. Айрин вдигна и другия си крак върху канапето и ги притисна един до друг. Изведнъж Джордж пламна от почти непоносимото желание да е с нея, чувство, което имаше повече общо с уюта и безопасността, отколкото със секса.

— Мога да замина — каза тя. — Нямам нищо против да видя племенниците си. Плюс това има нещо вълнуващо в това изведнъж да напуснеш града, защото животът ти е в опасност.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти — каза Джордж.

— Ами ти?

— Аз ще се оправя — пошегува се той с баритонов тембър.

— Явно не.

— Не, явно не. Но ще се оставя в ръцете на полицаите. Това е единственото, което мога да направя, и е най-правилното. Честно казано, не мога дори да си представя, че Лиана или Дженкс са още в Бостън. Не виждам смисъла. Взели са това, за което бяха дошли.

— Откъде знаеш, че единият не е прецакал другия? Може би Дони Дженкс е взел диамантите, а може да е била Лиана и заради това Дони да е още тук.

— Помислих за това. Възможно е. Наистина има куп възможности. Затова искам да заминеш. Нямам представа какво става.

— Добре. Заминавам. Но не мога да се отърва от чувството, че ще пропусна някои неща. Всичко, което се случва тук. — Тя се усмихна.

— Не е смешно. Виждам единствено ужасното ти око.

— Все забравям за това. — Тя вдигна ръка към превръзката. — Трябва да ми обещаеш всеки ден да ми се обаждаш и да ми казваш какво става. Аз също се тревожа за теб.

— Ще ти се обаждам — каза Джордж, но остана на канапето.

— Не си тръгваш — каза Айрин.

Джордж се наведе и я целуна. Не знаеше какво да очаква, но Айрин му върна целувката с жадна енергия и така се притисна към Джордж, че се озова върху него. Той разкопча блузката ѝ и обхвана в длани гърдите ѝ, а малките ѝ тъмни зърна вече бяха твърди.

— В спалнята? — попита Джордж с прегракнал, нисък глас. Тя разтърси отрицателно глава и спусна ципа на панталоните му. Той плъзна пръсти под ластика на шортите от пижамата ѝ, за да ги свали. Тя го спря, издърпа ластичната материя настрани и му помогна да проникне в нея, докато още беше по шорти. Той прехапа устна, за да не свърши веднага, а тя се стовари тежко върху му, движейки бедра напред и назад с учудваща свирепост. Хвана ръката му, сгъна я в юмрук и я притисна към себе си, като се отъркваше в кокалчетата му. След по-малко от минута и двамата бяха свършили.

* * *

Айрин го изпрати до вратата.

— Трябва по-често почти да ме убиват заради теб — каза тя, докато се прегръщаха за довиждане.

— Като нищо.

Разделиха се. Бузите на Айрин бяха силно зачервени и тя избягваше погледа му.

— Наистина съжалявам за цялата бъркотия — промълви Джордж.

Айрин махна с ръка:

— Шшшт. Да не би да си искал да ми изпратиш убиец?

— Не само за това...

— Добре де, стига си се лигавил. Изглеждаш изтощен. Ако искаш, можеш да останеш тук.

— Трябва да отида в полицията.

— Внимавай там. Ще ти се обадя, щом разбера кога ще пътувам.
Джордж остана още миг след като вратата се затвори, объркан,
но и с ясни намерения.

ГЛАВА 17

Навън, пред сградата на Айрин, небето беше електриковосиньо, но арката тънеше в мрак. Увиснал на една от аварийните стълби, безсмислено звънтеше някакъв ветропоказател. Две високи улични лампи хвърляха плътни пресичащи се сенки върху тухления двор и в една от сенките на Джордж му се стори, че вижда силуета на мъж. Остана за миг неподвижен, нагаждайки очите си към тъмнината. По уличката безшумно премина някакъв приус и фаровете му за кратко осветиха двора, достатъчно за да може Джордж да установи, че е сам.

Тръгна към колата, като ту си казваше, че е прекалено предпазлив, ту че не е достатъчно предпазлив. Ако мнимият Дони Дженкс още се мотаете наоколо, защо да не е точно тук? Вече беше идвал предната вечер, когато бе повалил Айрин на земята. Ако искаше да се добере до Джордж, знаеше, че той би могъл да се появи на това място. Джордж закрачи малко по-бързо, мина покрай къща с широко отворени прозорци, където на гигантския плосък екран вървеше шоуто „Най-смешните клипове на Америка“. Когато звукът заглъхна, той си помисли, че чува зад гърба си ехото на собствените си стъпки. Ускори още малко, отметна глава и по-скоро усети, отколкото видя някого зад себе си. Пулсът му сякаш се ускори двойно. Улицата, на която бе паркирал, се падаше от дясната му страна и свиеше ли по нея, щеше да успее да погледне назад и да види дали наистина там има някой. Тръгна по-бързо към пресечката и докато завиваше, погледна назад колкото можеше по-небрежно. На около половин пряка зад него някой се движеше почти безшумно, донякъде прикрит от редицата дървета по тротоара.

Джордж прецени възможностите си. Колата му се намираше на около стотина метра надолу по улицата. Можеше да изтича до нея с надеждата, че който и да беше отзад, ще е в по-лоша форма дори от него, или можеше да продължи да върви с надеждата, че всичко е параноя, че човекът зад него просто си прави неделната разходка. Но нищо от живота на Джордж напоследък не говореше за прекалена

параноя. Приближаваше се към миниван, паркиран на алеята пред някаква еднофамилна къща. Без да се замисли, Джордж се хвърли зад него и приклекна, надявайки се, че преследвачът му още не е стигнал до ъгъла.

Джордж си наложи да диша колкото може по-тихо и се заслуша. Стъпките, шумни и леко провлачени на една страна, се засилиха. Помисли си, че долавя някакво колебание, сякаш преследвачът му внезапно се е объркал за посоката, но стъпките продължиха да приближават. Там, където Джордж беше приклекнал, бе тъмно, но той носеше светлосиня риза, а миниванът беше боядисан в тъмносиво. Притисна се към вратата на шофьорското място и когато главата му докосна дръжката ѝ вратата, от колата писна пронизителна сирена и светлините ѝ отпред и отзад започнаха да мигат.

Макар да му се щеше, Джордж нито изкрещя, нито изруга. Вместо това отскочи от вана, сякаш колата внезапно се беше запалила и се търкулна в остриите клони на храстите, които растяха покрай пътеката. Заскърца със зъби и се извърна към мъжа на тротоара, който беше тръгнал към него. От формата му на кегла за боулинг Джордж моментално разбра, че това не е Дони Дженкс, от когото се плашеше. Беше Ди Джей, частният детектив. Той притискаше сърцето си с длан и изглеждаше по-уплашен и от Джордж. Още беше в полусянката, но от това, което Джордж видя, изглеждаше смъртноблед и потен. Ди Джей сложи ръце на коленете си и започна да диша тежко.

— Добре ли си? — попита Джордж и излезе на тротоара. Сирената пищеше из целия квартал. — Да се махаме.

Тръгнаха заедно към колата, а Ди Джей дишаше като бейзболен защитник, който току-що е изкарал четирийсетия рън.

— Проследил си ме дотук? — попита Джордж.

— Да. Тая аларма едва не ми докара инфаркт.

— Да не направиш инфаркт наистина?

— Не мисля. Всъщност навремето преживях един и знам какво е.

Не се чувствам така.

Джордж не се сети какво да каже, затова попита:

— Откога ме следиш? От Бостън ли?

— Да. Надявах се да ме отведеш при Джейн Бърн.

— А как разбра, че не съм те довел при нея?

— Защото отиде на гости на Айрин Димас и освен ако тя не е приютила Джейн...

— Откъде знаеш за Айрин?

— Аз съм детектив. Разследвам. Да не би да се опитваш да скриеш петнайсетгодишната си връзка с бивша колежка?

— Предполагам, че не. И през цялото време си бил отвън?

— Да. Пропуснах си вечерята.

Стигнаха до колата на Джордж. Алармата още пищеше зад тях. Постояха за момент неловко, сякаш се чудеха дали да продължат срещата или да я приключат.

— Не знам къде е Джейн — каза Джордж.

— Вярвам ти. Но не и госпожица Бойд. Знаем също, че още не си ни казал някои неща.

— Вярно е. Мислих за това. Готов съм да ви разкажа всичко, което искате да знаете. Също и на полицията.

— Хубаво. — Алармата спря. Доколкото Джордж можеше да види, никой, дори и собствениците на минивана не бяха излезли, за да проверят дали има престъпление.

— Не ми се иска да разказвам всичко тук, на улицата. Има ли къде да отидем? Къде е сузукито ти?

— На другата улица — разсмя се Ди Джей.

— Не бих казал, че с тази кола ще останеш незабелязан.

— Нали те проследих?

— А какво ще направиш, ако преследваният излезе на магистралата? Можеш ли да вдигнеш над сто?

— Добре де, говориш за моето бебче. Да кажем просто, че в моята работа не съм затрупан с преследване на заподозрени по магистралата или където и да било другаде. Повечето време прекарвам в офиса си.

— И къде да поговорим? — попита Джордж. — Можем да се върнем в квартала ми в Бостън. Има едно удобно кръчме.

— Става. Може да се видим пред твоя блок. Мисля, че ще успея да те стигна.

Джордж се запъти към колата си, а Ди Джей се приготви да пресече. Огледа от двете страни тъмната тиха уличка и Джордж се усмихна на себе си за тази прекалена предпазливост, но точно тогава по улицата с бясна скорост се зададе бяла кола със загасени фарове.

Джордж изкрещя на Ди Джей да внимава, но той беше вече на средата на платното. Поколеба се за миг, докато решаваше дали да продължи, или да се върне, и в този момент спирачките на колата изпищяха силно като момиче във филм на ужасите и Ди Джей успя да направи само една стъпка към бордюра, преди да се озове на капака на още движещата се кола. Джордж видя как огромните му хълбоци политат във въздуха, сякаш беше безтегловен. Той вдигна ръка пред главата си и тъкмо тя удари предното стъкло, разпилявайки го на парченца. Ди Джей се извъртя и изчезна от поглед и когато колата спря и скърцането на спирачките рязко прекъсна, Джордж чу неприятното тежко тупване, когато Ди Джей се стовари на паважа.

Джордж се затича към Ди Джей, хвърляйки поглед към шофьора на колата, но спря на място. Прозорецът на колата — бял додж — се отвори и шофьорът насочи рязана пушка с двойно дуло, облегло небрежно на ръба на прозореца. Джордж спря, инстинктивно вдигна ръце, а краката му тръгнаха назад. Едната му пета докосна бордюра, от който току-що бе слязъл, и той падна назад върху тротоара. Чу нещо, за което си помисли, че е затворът на пушката, и се изтъркаля и пропълзя зад колата си точно когато въздухът се разтресе от изстрела. Саабът на Джордж се заклати на колелата си. Единият от прозорците се разпадна. В последвалата тишина той чу как доджът потегли с нов кратък писък на гумите. Въздухът се изпълни с мирис на изгоряла гума и горещ метал.

— Ди Джей! — извика Джордж в нощта, но не чу никакъв отговор, само съскането на спукана гума, а отнякъде другаде — хлопването на комарник и гласове, които идваха към него.

* * *

Джордж се намираше в стаята за разпити на полицейското управление в Бостън повече от час, оставен сам на пластмасов стол под флуоресцентното осветление. Беше изпил кафето си, а след това започна да чупи парченца от ръба на чашата от стиропор, докато от нея остана половината. Беше точно преди полунощ, когато вратата се отвори и в стаята влезе детектив Робърта Джеймс. Беше облечена с

дънки, блуза с копчета и къс ръкав и зелена бейзболна шапка на „Бостън Селтикс“.

— Здравсти, Джордж — каза тя, постави голяма чаша и папка на масата и седна.

— Здравейте, детектив Джеймс — отвърна Джордж.

— Чух, че снощи доста са те уплашили?

— Какво можете да ми кажете за Доналд Дженкс? Питам почти всички тук.

— Счупен лакът. Извадено рамо. Симптоми за мозъчно сътресение. Ще го оставят да пренощува в болницата.

Джордж въздъхна. След като стреляха по него, той беше успял да накара омекналите си крака да се раздвижат и бе отишъл до отсрещната страна на улицата. DJ беше паднал наполовина на тротоара, извит на едната си страна, а косата му бе прогизнала и лепкава от кръв. Беше в съзнание, но когато Джордж го попита как е, той само погледна нагоре объркано, а после пак към паважа, сякаш се бе засрамил от въпроса.

— Какво стана? — бе попитал глас някъде зад тях. Беше жена към трийсетте с руса, много късо подстригана коса. Стоеше на няколко метра от тях с разтревожено лице.

— Блъснаха го — каза Джордж. — С някаква кола. Колата отпраши. — Гласът му прозвуча едновременно официално и разтреперано и той си помисли, че вероятно е изпаднал в шок. Жената колебливо пристъпи напред. Изведнъж до нея се озова мъж, който говореше по мобифона си. Шепнеше така, сякаш не искаше никой да го чуе. Само минута преди линейката пристигна патрулна кола. На улицата се появиха още от живеещите наоколо, които образуваха полукръг и тихо говореха помежду си. Докато служителите на спешната помощ се занимаваха с Ди Джей, Джордж заговори с един полицаи, като му показва следите от гумите по асфалта и едната страна на сааба си, нашарена от пушката. Полицаят, явно друг любител на коли, разгледа щетата със сурова тържественост. Джордж разказа историята, така както се бе случила, пропускайки далеч по-сложната обща картина, но извади визитката на детектив Джеймс и им разказа, че случилото се е свързано с инцидента, който в момента тя разследва. След като линейката си тръгна, полицаите го отведоха в управлението и му казаха да чака в една стая за разпити.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи? — попита детектив Джеймс. Той се зачуди къде е колегата й О'Клер и дали не ги слуша и наблюдава на някой монитор.

— Разбира се — отвърна Джордж.

— Знаеш ли кой стреля снощи по теб?

— Знам кой беше, но не знам истинското му име. Името, което той ми даде, беше Дони Дженкс.

— Доналд Дженкс, който в момента е в болницата?

— Не, това е истинският Доналд Дженкс. Човекът, който го прегази с колата си, и човекът, който стреля по мен, нарича себе си Дони Дженкс, но очевидно това не е истинското му име, иначе би било огромно съвпадение.

— Объркана съм.

— Добре тогава — каза Джордж. — Ще върна лентата назад и ще ви разкажа всичко, което знам.

И го направи. За втори път разказваше историята тази нощ — най-напред на Айрин, а повторният разказ го накара да се чувства още по-наивен и неспособен. Разказа на детектив Джеймс всичко случило се от петък вечер, без да влиза в подробности за миналото си с Лиана преди двацет години. Обаче съобщи истинското й име.

— Сигурно има досие за нея. Във Флорида я търсят за убийство.

— Как изписва последното си име?

— Д-Е-К-Т-Ъ-Р.

— Защо не ни даде тези сведения днес сутринта?

— Сутринта не знаех, че тя... че съм замесен в убийство — сви рамене Джордж. — Все още мислех, че е възможно разказаното от нея да е истина, че е в Бостън, за да върне парите и да се опита да внесе някаква сигурност в живота си. Очевидно съм грешил.

— И не знаеш къде може да е тя?

— Нямам представа. Много се съмнявам още да е тук. Бих казал със сигурност, че отдавна е далеч, ако не беше фактът, че партньорът й явно още е наоколо.

Детектив Джеймс отвори папката пред себе си, извади черно-бяла снимка и я обърна към него.

— Това ли е мъжът, който нарича себе си Дони Дженкс?

Мъжът на снимката имаше дълга, сресана назад коса и беше поне с десет години по-млад от мнимия Дони Дженкс, но чертите

изглеждаха същите, дребни и сбрани върху глава, по-голяма в горната част. Джордж разгледа носа. Беше трудно да се различи на мъгливата снимка, но май беше същият, вирнат и сплескан отгоре.

— Прилича на него — каза той. — Кой е този?

— Името му е Бърни Макдоналд. Това име говори ли ти нещо?

Джордж каза, че не му говори нищо.

— Но си сигурен, че това е мъжът, когото си видял в Ню Есекс, мъжът, който те е ударил в бъбрека?

Джордж погледна отново. Лицето на полицейската снимка беше спокойно, почти нахално, сякаш оня не беше кой знае колко разстроен, че е попаднал в подобна ситуация, и не го е грижа какво ще се случи след това. Именно това спокойствие подсказа на Джордж, че това наистина е човекът, нарекъл себе си Дони Дженкс. — Да, сигурен съм. Свързан ли е с Лиана Дектър или Джейн Бърн?

— Нямаме нищо конкретно, но доскоро е живял в Атланта. Бил е барман в кръчма, близо до мястото, където Лиана е работела и живеела. Отпечатъците му са намерени върху крадена кола извън града. Затова извадихме досието му.

— За какво е бил арестуван?

— Нищо прекалено сериозно. Нападение. Дребна кражба. Няма нито убийство, нито опит за убийство. Все още.

— Радвам се да го чуя.

— Мислиш ли, че Бърни Макдоналд и Лиана са се криели в онази вила в Ню Есекс?

— Не мисля. Онова там е абсолютна съборетина, в нея изобщо не може да се живее. Но по някаква причина единият от тях е знаел за това място и именно там са решили да ми уредят срещата с оня тип... с тоя Бърни. Явно планът е бил да ме сплашат така, че да изпитам нужда да направя услугата на Лиана.

— А какво ще кажеш за някое място близо до тази вила? Защо според теб са избрали Ню Есекс?

— На уличката има и друга къща. Фактически аз почуках именно на нея, за да видя дали ще мога да разбера нещо. Жената беше доста объркана.

— Разбра ли името й?

— Не. Само я попитах дали случайно знае кой живее в старата вила. Не ми помогна особено.

— Добре. — Детектив Джеймс пхна полицейската снимка обратно в папката и я затвори. Изпъна рамене назад и Джордж чу отчетливо изпукване.

— Свободен ли съм? Може ли да си тръгвам? — попита той. Цялото тяло го болеше. Въпреки че по-рано през деня беше подремнал, усещаше, че само да затвори очи, и ще заспи.

— Освен ако се сещаш за нещо, което не си ни казал — каза детектив Джеймс и се дръпна назад, поставяйки двете си ръце на страничните облегалки на стола си. Джордж забеляза за пръв път колко добре оформени и гладки са ръцете й. — Наистина никак не ми се ще да разбера, че криеш още нещо от нас. Няма да бъдем толкова благосклонни.

— Не крия. Ако съм забравил нещо, то е просто защото в момента не мога да мисля нормално. Искam само да си отида вкъщи и да си легна.

Детектив Джеймс се взря в него с поглед, който успяваше да е едновременно и заплашителен, и отегчен, а после се изправи.

— Ела с мен. Свободен си да си тръгнеш.

* * *

Един дежурен полицаи отведе Джордж до дома му, тъй като в момента неговият сааб беше в някакъв сервиз от другата страна на реката.

Той седна отзад. Напуканият винил миришеше на химически препарат и обществена тоалетна. Полицаят, който шофираше, през цялото време говореше по мобилния си телефон и спореше с жена си дали подрастващата им дъщеря може да отиде сама на някакво парти. Джордж не можеше да прецени на чия страна е полицаят, но май губеше битката. „Светът продължава да съществува въпреки убийствата и милионите ограбени долари и идиотите като мен, въвлечени в това“, помисли си Джордж.

Полицаят спря пред сградата му, каза на жена си да изчака малко и се обърна:

— Тук добре ли е? Искате ли да ви придружа?

Джордж надникна към тъмната уличка, чудейки се за момент дали там няма някой друг Бърни Макдоналд.

— Няма проблем — каза той и полицаят отключи вратата. Джордж му благодари и слезе, прекалено уморен да го е грижа дали някой не го чака на задните стъпала. Нямаше никой. В апартамента му също нямаше никой, освен една много гласовита и гладна котка. Нахрани Нора, изпи няколко чаши вода и се върна обратно в леглото. Почувства тялото си необичайно тежко върху матрака, а всички мускули го боляха. Реши, че в момента, когато изстрелът от пушката проби дупка в сааба му, цялото му тяло неимоверно се е напрегнало.

Затвори очи, но не можа да заспи веднага. В ума му бръмчаха въпроси. Не можеше да си обясни как все още е замесен в това, което се случваше. Ясно му беше, че първоначално го бяха използвали, но очевидно нещо се беше случило между Лиана Дектър и Бърни Макдоналд, в резултат на което се бе получил разрыв. В противен случай защо Макдоналд още ще се мотае наоколо? Да не би да си мислеше, че диамантите са у Джордж?

Джордж дочу едвам доловимото мяукане, когато Нора скочи върху долната част на леглото. Усети я как се настанява в обичайното си положение. Обърна се по корем и започна бавно да потъва в сън. Замисли се за Лиана, преповтаряйки моменти отпреди двацет и четири часа, когато тя беше гола именно в това легло. Още можеше да си спомни лицето ѝ, начина, по който утринната светлина го превръщаше в маска. Мъглява представа за очите ѝ, носа, устата. Той се сгърчи, припомняйки си какво я беше попитал, докато лежах с преплетени крайници. „Истинско беше, нали? — попитал бе той. — Онова в колежа?“

Неразгадаемата маска, която представляваше лицето ѝ, не издаваше нищо. „Шшшт“, изрекла бе тя и го беше привлякла по-близо, така че устните ѝ допряха ухото му. И беше прокарала крайчеца на езика си отстрани по врата му.

После се замисли за Айрин от тази вечер, как след като и двамата бяха свършили, тя бе заровила глава във врата му и бяха останали да лежат безмълвни, Джордж още в нея, дъхът ѝ топъл до ключицата му.

Образите започнаха да се борят един с друг, после се сляха и преплетоха, докато Джордж изпаднаше в тревожен и неспокоен сън.

ГЛАВА 18

— Здравей, Одри — каза Джордж на Лиана Дектър по телефона. Седеше в стаята на мотела, все още разтърсен от срещата си с мъжа от огромната кола, убеден, че гласът му трепери.

— Значи си помисли, че съм умряла?

— А ти какво щеше да си помислиш?

— Съжалявам.

Джордж не каза нищо, затова тя продължи:

— Според мен днес следобед Дейл доста те е изплашил. И за това съжалявам.

— Доста страховит беше.

— Да, така постъпва. Това му е работата. Но вече си е тръгнал за Тампа, затова си мисля, че довечера можем да се видим. Искам да ти обясня.

Джордж замълча за секунда и каза:

— Добре.

— Има едно място в Чинкапин, което се казва „Палмс Лаундж“. — Тя му даде адреса. — Ще го намериш ли?

Разбраха се да се видят в девет вечерта и преди Джордж да зададе още въпроси, тя затвори. Той поседя за миг на края на леглото. Все още можеше да изпълни плана си. Да си замине от Флорида. Някъде по пътя да се обади на детектив Чалфънт и да му разкаже всичко. Никога вече да не се види с Одри или както ѝ беше името. Но този телефонен разговор променяше всичко. Тя искаше да го види и нямаше начин той да не отиде. Беше дошъл във Флорида да търси истината и беше на път да я намери.

Взе си душ, макар да нямаше чисти дрехи да се преоблече, после отиде при Дан Томсън и го помоли за кола до сутринта. Казаха му, че може да я задържи за през нощта, стига да я върне на другия ден в осем.

Беше привечер и все още светло и тъй като беше прекалено нервен, за да остане в стаята си в мотела, Джордж тръгна с колата. Пресече река Дахун, за да влезе в Чинкапин, после пое по булевард „Кортес“ чак до остров Света Анна. Паркира край плажа. Заливът беше с тъмен металносин цвят, а залязващото слънце озаряваше небето в червено и пръскаше ослепително бяла светлина по повърхността на морето. Джордж повървя по плажа и намери стар дървен кей с малка къщичка в края. Мина по кея покрай рибари и възрастни туристи. В края имаше открит бар с три свободни, очукани от времето стола. Поръча бутилка „Будвайзер“ и я получи. Пил беше и преди в барове — няколко кръчки близо до колежа бяха прочути с това, че никога не искаха документи от местни студенти — но никога досега не му бяха сервирали в бар извън тази зона. Първата бира изпи бързо, после поръча втора, запали цигара и изпи втората бавно, наблюдавайки лодките, които се полюшваха напред-назад на гаснещата светлина.

След час и половина, но все още час и половина преди уговорената среща с Лиана, Джордж паркира буика на чакълестия паркинг пред „Палмс Лаундж“. Заведението се намираше на място, на което се пресичаха две равни, празни шосета — стара ферма с нарисувана и вече избеляла палма на стената и неонова реклама за бира над вратата. Купил си беше един чийзбургер от някаква будка за бързо хранене и го изяде в колата. На паркинга имаше само две коли, освен неговата, всъщност камиони. С облекчение забеляза, че няма големи коли.

Вътрешността на „Палмс Лаундж“ беше с размерите на вагон, ярко осветен с провесени флуоресцентни лампи в предната част и оскъдно осветен в дъното. Имаше един служител и един клиент с по чаша смесен коктейл в тъмния край на бара. Барманът беше петдесетгодишен мъж с гъсти мустаци и оредяваща на темето коса, а клиентът му беше жена на почти същата възраст със сламена каубойска шапка с малка периферия.

Джордж се запъти към средата на бара и се облегна на лакти. Когато барманът дойде при него, той поръча един „Буд“.

Барманът донесе бирата и взе двата долара на Джордж.

— Мюзикбоксът е повреден. Ако искаш да си пуснеш песен, няма да ти струва нищо — каза барманът.

Джордж отиде с бирата си до стар музикбокс в дъното с редица големи, хоризонтално подредени плочи зад издутото стъкло. Заглавията на песните бяха написани на малки картончета, някои напечатани, други написани на ръка, повечето кънтри. Джордж избра произволно няколко, разпознавайки имената. Ханк Уилямс например му говореше нещо. Както и Патси Клайн.

Той отнесе бирата си до една маса в далечния ъгъл и зачака.

* * *

Тя влезе през вратата в девет и една минута. Докато Джордж чакаше, беше влязъл нисък мъж с мушамено яке, седнал бе до жената със сламената каубойка и беше поръчал един Джак и кока-кола. Влязла беше още една двойка, дебел мъж с кльошавата си, татуирана жена. Бяха поръчали две уискита със сода, бяха ги отнесли до маса в предната част, бяха ги изпили, без да продумат, и си бяха тръгнали.

Одри/Лиана пристъпи през входната врата, оставяйки я сама да се затвори зад нея. Тя попадна в яркия блясък на осветлението от тавана и Джордж забеляза как за момент погледна, без да вижда, към задната част на бара. Носеше чифт черни памучни панталони, от ония, които понякога носят келнерите и келнерките, и блуза с къси ръкави в зелено, любимият ѝ цвят. Изглеждаше както си я спомняше: с малки рамене, леко широка в ханша, с екзотични очи, ослепителна. Тя го забеляза.

Той остана да седи, докато тя излизаше от блясъка на осветлението до вратата и навлизаше в сумрачния интериор, хвърляйки бърз поглед към бара, после постави ръка на рамото му и леко се наведе. Миришеше по същия начин — на канелена дъвка — и той осъзна, че това беше нещо за нея, което само за няколко седмици бе забравил.

— Поиска ли ти карта за това? — попита тя и посочи бирата.

— Не. Не мисля, че трябва да се безпокоиш.

— Искаш ли още една?

— Аз ще си взема — каза Джордж. — Ти седни. Бира ли искаш или нещо друго?

— Бира става.

Тя седна на масата, докато той отиде до бармана за още две бири.

Когато се върна, тя беше поставила длани върху масата като някое дете, което чака да бъде нахранено. И преди я беше виждал в тази поза. Въпреки фалшивата ѝ самоличност, Лиана беше онази Одри, която той познаваше. Полупиян, на Джордж му се прииска да посегне и да обвие раменете ѝ с ръце. Искаше му се да я целуне.

— Не мога да повярвам, че си дошъл чак дотук — каза тя, след като отпи пияната, надигаща се от гърлото на бутилката.

— Не мисля, че ти е позволено да започваш изречение с „не мога да повярвам“, преди аз да го направя.

— Прав си — усмихна се тя.

— Мислех, че си умряла. Имаш ли някаква...

— Виж какво, спри. Чувствам се ужасно заради това. Дай ми само минутка да обясня и може би ще разбереш. Днес си видял къде живея и знаеш, че не съм от семейство с много пари, поне не толкова, че да уча в колеж. Аз наистина не искам да влизам във всичките подробности, но живея само с баща си. Той е стар за баща, почти на седемдесет. Преди около трийсет години е писал за телевизията в Калифорния. Твърди, че е писал епизоди за „Зоната на здрача“, но не знам дали е така. Сега иска единствено да пие бира, да пуши трева и да играе на комар. Боже, това прозвуча като... горкичката аз, нали? Така или иначе, с две думи, от години съм без майка и сме само двамата — стар отвратителен баща, който е потънал в дългове, и обикновената аз, която си мисли, че може да постъпи в Матър Колидж за двугодишен курс след гимназията. Ако има късмет.

— И тогава си срещнала Одри Бек. Заради клуба „Слово и дебат“.

— Точно така. — Тя пое дълбоко въздух. — Разбрал си всичко, детектив Фос. Сприятелих се с Одри, по-скоро бяхме просто познати. На срещите за дебати разговаряхме. Тя ми каза, че харесва общите ми. Аз ѝ казах, че харесвам дънките ѝ, и така нататък. Тя ми каза също как родителите ѝ настояват да постъпи в колеж, въпреки че тя искала единствено да отиде в някаква къщичка на плажа, наета от гаджето ѝ и неговата банда. Казах ѝ, че бих убила човек, за да отида в колеж, но нямам никакви пари. И ѝ казах как баща ми навярно не би забелязал, ако гаджето ми се премести в моята спалня у дома.

А после съставихме план. Не, не беше точно така. Измислихме някаква фантазия, като и двете си казахме, че би било велико, ако можем просто да си сменим местата. Ако аз имах нейните родители, можех да постъпя в колеж и всички щяха да са доволни. А ако тя имаше баща като моя, щеше да отиде да живее с гаджето си на плажа. Това стана още през май. После двете завършихме гимназия и аз не се чух с нея чак до август.

— И какво прави цялото лято? Какви бяха плановете ти?

— Работех на входа на ресторант на име „Ривървю“ както и предните две години. Записах се в общинския колеж. Беше скапано, но какво да правя? И тогава ми се обади Одри. Каза ми, че е решила да не ходи в колежа. Вместо това щяла да замине за Уест Палм Бийч и когато не се появи в училище, родителите ѝ щели да разберат всичко. А после предложи аз да отида на нейното място. Имах собствена кола. Можех да кажа на баща си, че съм решила да замина — бездруго нямаше да го е грижа, — и можех да пропътувам целия път до Кънектикът, да бъда приета в колежа като Одри Бек и никой да не разбере. Тя щеше да се погрижи всяка седмица да се обажда на родителите си и да се преструва, че е на училище. Ако родителите ѝ звъннаха, аз щях да се престоря на съквартирантка, да приема съобщението, а после да го предам на Одри във Флорида. Изглеждаше приемливо, имам предвид, че си беше съвсем приемливо. Направихме го и се получи. — Лиана стисна зъби и погледна директно в Джордж. — И мисля, че щеше да продължи така...

— Но Одри умря.

— Така е. Одри умря. Така че и аз умрях. — Едното око на Лиана проблесна на светлината от музикбокса. Патси Клайн пееше нещо за разходка в дъжда.

— Какво е станало?

— Имаш предвид с Одри?

— Да.

— Обади ми се, когато се върнах във Флорида. Тя се беше върнала в Суитгъм. Срегнахме се. Всъщност тук. Беше се превърнала в развалина. Нищо чудно, защото гаджето ѝ се беше оказало задник. Каза, че се интересувал само от дрога и чукане. Каза, че опитал да я принуди да се чука с цялата му банда. Допускам, че последната капка в чашата била, когато наркодилърите ги погнали за пари. Звучеше ми

като кошмар. Попита ме за Матър Колидж и аз ѝ казах истината. Не излъгах, разказах ѝ как съм изкарала чудесен семестър и ѝ споделих за теб. Според мен тя осъзна каква огромна грешка е направила и си мисля, че беше права. В онази вечер ми се стори, че още взема дрога — когато се видяхме, изглеждаше така, сякаш се беше дрогирала, а после се напи. Така или иначе, тя ми каза, че иска отново да си сменим ролите. Искаше да продължи колежа през втория семестър.

— Смяташе, че никой няма да забележи ли?

— Знам, но тя не разсъждаваше трезво. Казах ѝ, че не е възможно, че не може просто да се появи там и да каже на хората, че е истинската Одри Бек. Казах ѝ, че ако наистина го иска, аз ще спра да се появявам вместо нея и че може да се премести в друг колеж. Така го оставихме. Беше разстроена. Според мен тя наистина си мислеше, че може просто да скочи обратно в живота, който беше изтъргувала. Не е като да изглеждахме абсолютно еднакви или нещо такова.

— Не си приличате.

— Така е. Тя си тръгна към къщи, аз също. В онази нощ е умряла.

— Значи мислиш, че се е самоубила?

— Беше доста пияна, затова си мисля, че просто е влязла в гаража и е загубила съзнание. Чух за това два дни по-късно. Естествено, вече бях решила да не се връщам в Матър. Възнамерявах да се обадя на теб и на Емили. После тя умря и вече не знаех как да постъпя.

— Боже мили! — каза Джордж и запали цигара. Беше изпил вече бирата и главата му се въртеше малко, но нещо в нейната история сякаш се губеше. — Как се почувства, когато тя ти каза, че иска името си обратно? Сигурно си имала намерение да се върнеш в колежа?

— Да, така беше, но все пак винаги съм знаела, че е временно. Да бъда Одри беше временно. Бях станала някой друг, момичето, което винаги съм искала да бъда — нали се сещаш, в колеж, добра студентка, с гадже... гадже като теб, — но сякаш имах някаква тайнствена болест, или в мен имаше часовник, който тиктакаше като сърце и във всеки момент можеше да иззвъни някаква аларма и Одри Бек вече да не съществува. Щеше да умре и аз трябваше да се

превърна обратно в Лиана Дектър. Божичко, това е вече като сън, целият онзи семестър.

— Сигурно е било странно.

— И хубаво. Хубави времена бяха, нали?

— Може би ще можеш някой ден да се върнеш. Като Лиана. Там наистина се справяше добре.

— Смяташ, че ще ми простят, че съм подправила самоличността си — разсмя се Лиана. — Смяташ, че родителите на Одри ще ми простят. Плащали са на непозната да учи в колеж.

— Родителите ѝ вече знаят, че Одри всъщност не е ходила в колежа. Имам предвид, всички знаят, полицията също.

— Да, чух за това. Мислех си, че вероятно ще излезе наяве. Не бях сигурна...

— Но благодарение на мен...

— Но благодарение на теб и твоята непоколебима всеотдайност. — Тя протегна ръка и го погали по бузата. За момент останаха безмълвни. Бирата и нейната близост бяха лишили от всякакво усещане за реалност това къде се намираше Джордж и това, за което бяха говорили.

— Липсваш ми. Липсваше ми — каза Джордж.

— И ти на мен.

— Мога ли да те целуна?

— Добре.

— Устните ми са малко напукани.

— Да, забелязах. Няма нищо.

Целунаха се нежно, в тъмния ъгъл на бара, под звуците на някаква по-жива рок балада, заменила песента на Патси Клайн.

— Ти не ми разказа цялата история — каза Джордж.

— Знам. Но най-напред ти ми разкажи какво стана в училището. Как реагираха хората там?

Той ѝ разказа за двата дена, които беше прекарал в Матър, как беше намерил Емили, за импровизираната панихида в общежитието и срещата му с декана, и как Кевин едва не го беше пребил. Лиана слушаше напрегнато с леко разтворени устни и по-разширени от обикновено очи.

— Все едно са ми позволили да видя собственото си погребение — каза тя. — Някак опияняващо злокобно.

После Джордж ѝ разказа за пътуването си до Флорида и какво се беше случило през последните два дена. Когато стигна до момента, в който бе седял в колата пред къщата на Лиана, Джордж каза:

— А сега ти трябва да ми кажеш за мъжа, който беше там.

— Дейл.

— Да, Дейл.

— Добре. Мисля, че се налага, но няма да ти хареса особено.

— Твой приятел?

— Нещо подобно.

— Гадже?

— Не съвсем, но може да се каже. Остави ме да ти разкажа. Първо, както ти казах, баща ми е комарджия. Залага големи суми. Ходеше на надбягвания, а после започна да залага в спорта чрез посредник в Тампа. Честно казано, не знам дори името на човека, на когото се обаждаше, но през цялото време висеше на телефона, повече от мен, когато бях в прогимназията. Дължеше много пари и когато не можеше да плати, се появяваха страховити типове. И един от тези типове...

— Беше Дейл.

— Точно така. Събираше дългове и идваше доста често. Явно е много добър в причиняването на болка и в това да не оставя никакви следи...

— Той не ми каза точно това. Каза ми, че оставя следи.

— Съжалявам, че си се сблъскал с него. — Лиана стисна ръката му над лакътя. — Сигурна съм, че не е било приятно. Известно време беше изчезнал. Не се появи и лятото преди колежа, защото баща ми беше започнал да ходи на сбирките на Анонимните комарджии. Тъкмо затова и реших, че мога да изчезна и да отида в колежа. Казах на баща си, че ще пътувам из страната с приятел и че ще му се обаждам и наминавам. Той се съгласи. Накарах го да ми обещае, че ще продължи с Анонимните комарджии, но той не е устоял.

— И затова Дейл се е върнал.

— Отчасти, но се е върнал и да ме търси. Мога ли да взема една от твоите? Моите ги свърших. — Джордж ѝ запали цигарата. — Това е трудната част — продължи тя. — Нещата в един момент наистина се влошиха и ние задължяхме с много пари. Всъщност

баща ми ги дължеше, но аз усещах, че това е и мой проблем. Дейл говореше, че тежко сме му навредили, че дори го убиваме. Дейл ме познаваше, защото идваше вкъщи. И ме харесваше. И така се стигна до някакво споразумение.

— Какво споразумение?

— Как мислиш?

— Господи!

— Да.

— На колко години беше?

— Когато започна, бях на шестнайсет, но после накарах баща ми да спре да залага, почти през цялата последна година в гимназията, и Дейл не идваше толкова често.

— Господи!

— Мислиш, че съм ненормална?

— Не... Да, мисля, че е гадно. Мисля, че Дейл е ненормален, а също и баща ти. Божичко, съжалявам. За теб.

— Е, не беше „Малка къщичка в прерията“, но това вече е минало. Баща ми е на път да изостави залаганията — вече ги е спрял. Дейл ще престане да души наоколо...

— Ти и той... тази Коледа...

— Да, затова се появи, но не, не се случи нищо. Странно е, защото, макар и да бях с него по принуда, по някакъв необясним начин той наистина си мисли за мен като за свое гадже. Закриля ме. Затова днес следобед се е нахвърлил върху теб. Баща ми те е видял в колата през прозореца и повикал Дейл, а Дейл е направил каквото си знае. Аз дори не си бях вкъщи.

— Сигурно можеш да направиш нещо.

— Не се притеснявай. С това е свършено. Да говорим за друго или да се махнем оттук. Това заведение е потискащо.

Застанаха навън на тъмния паркинг, с безброй жълти звезди над тях. Лиана беше паркирала колата си до тази на Джордж и двамата останаха между тях, прегърнаха се и се целунаха. Джордж имаше чувството, че е на милион километри и на милион години далеч от другите части на живота си.

— Ще ти кажа лека нощ само ако знам, че утре ще те видя — промълви той.

— Добре. Но все пак трябва да се върнеш в Матър.

— Не знам. Може да остана тук с теб.

— Няма да позволя да останеш тук. Не ме интересува колко ме харесваш, но това място не е добро за никого.

— Кое? Флорида? Или с теб?

— И двете.

— Флорида не е зле. Къде другаде можеш да си купиш фойерверки и портокали на едно и също място?

— Аха, фойерверки и портокали. Перфектната дефиниция за моя щат. Ще ти кажа нещо: тия портокали не са чак толкова добри, колкото казват. Навремето трябваше да минавам покрай една фабрика за плодови сокове, и знаеш ли как воняха ония места? Не искам никога да видя портокал, да не говорим за портокалов сок. А да не започвам за фойерверките.

— Какво имаш против фойерверките?

— Те са безсмислени. Група хора, дето ахкат и охкат по някакви глупави експлозии в небето. Няколко бляскави светлинки и коефициентът за интелигентност пада с двацет пункта.

— Не си спомням да си била толкова цинична.

— Сега ме виждаш такава, каквато съм.

Той я прегърна по-силно, а тя го целуна по шията.

— Утре ще дойдеш ли да се видим в мотела, където съм отседнал? — попита Джордж.

— Обещавам. В колко искаш да дойда?

— Колкото можеш по-рано.

— Ще бъда там към обяд. Може да хапнем заедно.

— Добре. И ще поговорим за възможностите.

— Добре. Възможностите. Обичам възможностите.

— Можем да се преместим някъде заедно, но не веднага. Мисля, че от полицията ще искат да научат какво се е случило между теб и Одри.

— Знам. Ще се оправя с това по-късно — каза тя.

— Не, заедно ще се оправим с това.

— Добре. Заедно.

Лиана се качи в колата си първа. Тя свали прозореца и Джордж се наведе да я целуне за лека нощ.

— Още не си ме нарекъл по име.

— Лека нощ, Лиана — каза той, преди тя да тръгне. — Звучи странно.

— Ами това е истинското ми име. Но предпочитам Одри. Ако искаш, можеш пак да ме наричаш Одри.

— Не, искам да те наричам с истинското ти име.

Той остана загледан в задните светлини на колата ѝ, които заподскачаха надолу по чакълестата алея, а после постепенно се изгубиха по ограденото с ливади шосе. По-късно се зачуди дали тя беше продължила да кара в онази нощ по целия път накъдето беше тръгнала, или се беше отбила още веднъж в дома на баща си.

ГЛАВА 19

Събуди го силно тропане по вратата. Джордж остана да лежи за момент объркан, после фактите от предните няколко дена бързо нахлуха в главата му. Бяха като останки от някакъв сън, само че бяха реални, подсилени от чуването, идващо от другата стая. Никой в досегашния му живот не би потропал на вратата му, без да го предизвести, особено рано сутрин в понеделник.

Облече си халата, въпреки факта, че кожата му още беше влажна и лепкава от пропитата от влага стая. Предишната вечер беше толкова изтощен, че беше забравил да включи климатика и въздухът в целия апартамент беше като в сауна. Докато минаваше през дневната, изпитваше някаква лекота и в главата, и в стомаха си. Не можеше да си спомни кога беше ял за последен път. Последва ново силно чуване — седем вбесяващи удара. Надяваше се да е полиция, а не Бърни Макдоналд или Лиана, дошли да довършат работата си.

— Кой е? — попита той през заключената врата.

— Карин Бойд. — Нужен му беше миг да намести името, не защото беше забравил за племенницата на Маклийн, а защото още плуваше в дълбоката потна прегръдка на снощния сън. Отвори вратата и тъкмо се готвеше да покани вътре Карин, когато тя го блъсна и сама нахлу.

— Двайсет минути чакам тук — каза тя.

— Извинявай. Влез — каза той и затвори вратата.

Лицето ѝ бе тъмноревено, а челюстта ѝ сякаш бе вдървена.

— Нали разбра какво се случи с Ди Джей? — попита Джордж.

— Видях го сутринта. Има късмет, че е жив. — Тонът ѝ сякаш намекваше, че Джордж го е прегазил.

— Чух, че имал сътресение. Помни ли какво се случи?

— Помни, че тръгнал след теб и те намерил. Каза, че си щял да му съобщиш всичко, което знаеш, но не си спомня нищо. Полицията твърди, че сте били нападнати.

— Нападна ни човекът, който вероятно е убил чичо ти. Виж, трябва да изпия едно кафе и да седна. Влез и седни. Нямам намерение да те заблуждавам. Вече съм на твоя страна. — В прогимназията цяла година го беше тормозила една мъжкарана с тиранични маниери, с една година по-голяма от него. Тя го бе гледала със същата невъздържана агресия, която в момента се излъчваше от Карин Бойд. Джордж се отдалечи от нея, тръгвайки към кухнята. — Седни някъде — каза той и се успокои, когато тя го послуша и се настани на крайчеца на един от изръфаните от Нора фотьойли. — Да ти предложи нещо? Чаша вода?

Карин отказа и той влезе в кухнята, напълни си голяма чаша с вода и я изпи. Кафеварката, все още включена, съдържаше четири пръста черна течност от няколко дена. Наля си в голямата стъклена чаша, добави лед и мляко и се върна в дневната. Карин оглеждаше жилището му с нещо като презрение или може би това беше обичайното ѝ изражение.

— Точно като жилището на чичо ти — каза той и тутакси съжали за думите си.

Тя вдигна вежда.

— Кварталът е добър — отговори тя, без да се притеснява от опита на Джордж да се шегува.

— Да, така е. Как разбра за Ди Джей? — попита той и седна.

— Трябваше да ми се обади вчера, но така и не се чухме. Накрая се свързах с детектив Джеймс късно снощи и тя ме уведоми. Каза, че те повикала за разпит, но после те освободила. От болницата дойдох право тук, за да разбера какво си щял да кажеш на Доналд. — Докато говореше, Карин премятеше единия си крак върху другия, а после обратно, отново и отново. Беше по-небрежно облечена от последния път, когато Джордж я беше видял — къса черна пола и избеляло синьо поло. Косата ѝ беше дръпната назад в конска опашка, а на лицето ѝ нямаше грим. Докато говореше, кожата по гърдите и бузите ѝ се зачерви. Имаше нежна синкавобяла кожа с цвят на обезмаслено мляко и Джордж предположи, че сигурно избягва да се пече на слънце.

— Вероятно ще се разочароваш. Нямам кой знае какво да казвам, но ще ти кажа това, което знам. Вече казах всичко на полицията.

— Доколкото разбирам, не си казал на полицията къде се намира в момента Джейн Бърн?

— Ако знаех, щях да им кажа. Но нямам представа. Предполагам, че е взела всичко от сейфа на чичо ти и сега е много, много далеч. Единствената причина, която ме кара да мисля, че може и да не е така, е това, че партньорът ѝ е още тук.

— Той ли ви нападна снощи?

— Мисля, че да. Имам предвид, знам че е така, но не го видях.

— Как разбра, че не е Джейн?

— Колата беше същата, в която видях оня тип преди това... Да започна ли отначало?

— Добре.

Джордж разказа цялата история за трети път през тези двайсет и четири часа, всичко, което му се бе случило, откакто отново беше видял Лиана в петък вечерта. И Карин, като детектив Джеймс, се заинтересува специално от изоставената вила в Ню Есекс, а също и от другата къща на уличката, където беше срещнал дрогираната на вид млада жена.

— Мислиш ли, че се крият там? — попита Карин. Още седеше на края на стола. Докато той разказваше, слънцето се беше насочило на запад и надничаше през единия от прозорците на тясната дневна, като осветяваше половината от лицето ѝ така, че едното от малките ѝ уши изглеждаше почти прозрачно.

— Както казах, не виждам никаква причина изобщо да се крият някъде тук, освен ако единият не е прецакал другия. Според мен е възможно да са били отседнали в къщата до онази вила. Има смисъл. Да речем, че единият знае кой живее там. Намират изоставената вила и я използват като примамка, където да се срещна с Бърни Макдоналд, който уж работи за чичо ти. Той ме сплашва така, че да се съглася да помогна на Лиана... на Джейн. Ако някой отиде отново там, както направих аз, ще види просто някаква съборетина край водата.

— Ще ме заведеш ли там?

Джордж знаеше, че ще последва подобен въпрос, но не беше решил как да отговори. Макар да беше спал цялата нощ, беше изтощен и нервите му бяха изострени. И въпреки че още се чудеше къде се намират и Лиана, и диамантите от сейфа, той изпитваше облекчение от решението да съобщи на властите всичко, което знаеше.

— Мога да ти кажа къде е — заяви той. — Или по-добре, можем да кажем на детективите какво мислим. Те да отидат.

— Но нали ти вече си им казал всичко? Казал си им за вилата и за къщата до нея. Ако искат да отидат, ще отидат.

— Тогава да ги оставим да отидат вместо нас — каза Джордж.

— Сигурно няма смисъл, нали? Възможно е да не е важно. Но няма да ни навреди, ако проверим.

— Мога да ти кажа къде е.

— Не ми се иска да ходя там сама. Ще се чувствам по-спокойна, ако дойдеш и ти.

— Виж...

— Мисля, че ми го дължиш. Чичо ми е мъртъв и за това донякъде си виновен и ти. Ако Доналд беше добре, щях да отида с него, но и ти си отговорен за това. — Гласът ѝ се извиси и Джордж осъзна, че, с основание или не, за нея той беше от главните играчи в извършеното престъпление.

— Ще те заведа — каза той. — Но ако там има някой или видя подозрителна кола, веднага ще обърнем и ще извикаме полиция.

— Добре.

— Трябва ми малко време да се приготвя. Имам да проведа няколко телефонни разговора.

Карин погледна часовника си, сякаш да реши дали да му отпусне няколкото минути, които бе поискал.

— Ще почакам — каза тя.

Джордж изми зъбите си в банята, прекара мокрите си ръце по косата и вместо душ си сложи по-голямо количество дезодорант. Докато се обличаше в спалнята, той се обади първо в офиса си, намери момичето на рецепцията и ѝ съобщи, че още се чувства зле и няма да дойде на работа. После звънна на мобилния на Айрин. Тя се обади след няколко позвънявания.

— Къде си? — попита Джордж.

— Пътувам. Всъщност сестра ми и хлапетата са на гости на татко в Рочестър, затова съм се запътила натам. Постави живота ми в опасност в подходящ момент. — Звучеше истински развеселена и той реши да не споменава за инцидента, който му се беше случил пред апартамента ѝ предната нощ.

— Карай внимателно.

— Добре. При теб всичко ли е наред?

— Безинтересно като водата от миялна машина. Обадох се, че съм болен, но само защото съм изтощен. Поздрави семейството си от мен.

— Добре.

Карин беше паркирала колата си, металносиво ауди, пред сградата на Джордж на място само за живеещите. Джордж се настани предпазливо на удобната седалка до нея, защото още го болеше там, където го бе ударил Бърни. Беше свършен ден в късното лято, температурата беше спаднала с десет градуса, а влажността внезапно бе станала поносима. Карин запали двигателя и автоматично отвори прозорците, преди да се изтегли от паркинга.

— Знаеш ли как да стигнеш до Ню Есекс? — попита той.

— Мога да отида до центъра на града. Оттам ще ме насочваш ти.

И двамата замълчаха, докато Карин се провираше през трафика на Бостън в понеделнишката сутрин, който приличаше на мравуняк от коли. Имаше задръстване, там където 93-та Север се вливаше в 95-а и Карин започна да ругае и съска, сякаш Ню Есекс всеки момент щеше да изчезне някъде. Но щом излязоха безпроблемно на 95-а, пътят се изчисти и мълчанието в колата стана осезаемо.

— Как е госпожа Маклийн? — попита Джордж. — Съжалявам. Не си спомням цялото ѝ име.

— Тереза. Трейси. Малко се посъвзе. Още умира, естествено, но засега е в светъл период. Беше много неприятно, че се наложи да ѝ съобщим, че съпругът ѝ е мъртъв. Предпочетохме поне да не ѝ казваме, че е убит в собствената им къща. Казахме, че е получил инфаркт, а сега ще се молим тя да не се оправи и да започне да разглежда вестниците или да гледа телевизия. Все още е с болки и все още умира, но вероятно вече е и съсипана от скръб.

— И с двамата ли си близка?

— Близка бях с чичо ми. Бях умното дете, което той така и не е имал, дете с диплома за бизнес администрация. Всъщност работех за „Леман Брадърс“, когато се сринаха. И понеже не можах да си намеря работа, чичо ми, вероятно от гузна съвест, ми предложи да стана негова асистентка. Според мен ми помогна много.

— Какво имаш предвид „от гузна съвест“?

Настъпи явна пауза, преди Карин да заговори.

— Не съм убедена, че чичо ми е правил нещо незаконно, но в икономическия климат преди кризата с ипотеките той натрупа абсурдно количество пари. Възможно е да е накърнил нечии интереси, докато забогатяваше. Така че сигурно е имал някаква вина. Прекалено много говоря.

— Приложил е схемата с пирамидите?

— Кой ти каза това?

— Никой — излъга Джордж. — Просто това, което описваш, ми прозвуча точно така.

— Горе-долу. Всичко, което ти казвам, е напълно неофициално.

— Това не ме интересува. Изобщо не ме засяга как е натрупал парите си чичо ти.

Разговаряха въпреки съскането на нахлуващия през отворените прозорци въздух. Карин натисна едно копче и ги затвори. Изведнъж колата се превърна в почти безшумно пространство. Карин забърника копчетата на климатика и го включи на слабо. И отново се умълча. Джордж усети, че ѝ е неловко да говори за богатството на чичо си, но пък него го интересуваше. В края на краищата, в дъното на всичко случило се бяха именно парите на Маклийн.

— Чичо ти всичките диаманти ли държеше в сейфа в Нютън? — попита той.

— О, не. Но доста. Молахме го да не го прави, да ги остави в сейф в банката, но те бяха станали негова страст и той обичаше да ги вади и да ги разглежда. Колекционираше ги по цвят. Има много цветове, нали знаеш, не само бели.

— Всичко, което знам за диамантите, е, че струват много пари.

— И лесно се крадат и доста лесно се продават.

— Освен това са лесен начин човек да скрие колко пари има.

— Виж какво, дори и някои от методите му да не са били толкова етични, чичо ми правеше много пари по законен начин, чрез магазините за мебели и инвестициите си. Нали не мислиш, че се занимавам с всичко това заради откраднатото от сейфа?

— Допускам, че те са част от всичко.

— Чичо ми е бил подведен, ограбен и убит. Искам да открия отрепката, която го е направила. Щях да постъпя така дори ако в сейфа беше само детското му влакче.

— Разбирам. Бих се чувствал по същия начин.

— Така или иначе, тези пари не са мои. Те отиват у жена му, а само господ знае какво ще бъде завещанието ѝ.

Докато гласът на Карин се засилваше, Джордж забеляза съответно ускоряване на аудито. Вече караше с над 145 км, когато той ѝ посочи отклонението за Ню Есекс. Тя майсторски прекоси трите платна на трафика и се насочи към тънката като косъм крива на изходящата дъга. Той я насочи към, а след това и извън центъра на Ню Есекс. Когато стигнаха на Бийч Роуд, Джордж ѝ каза да гледа за каменната църква. Тя отвори отново двата прозореца и колата се изпълни със соления мирис на океанския въздух. Джордж се загледа в Атлантическия океан, блестящ в синьо и нашарен от слънчеви петна. Въпреки че беше понеделник, бяха излезли множество лодки, като любителите ветроходци се възползваха от високото налягане, което беше издухало задушаващата влажност от изтеклата седмица.

Изведнъж Джордж се уплаши. Мислеше, че след къщата и вилата на „Капитан Сойър“ улицата вероятно не продължава, но все пак се чудеше дали е така и дали Бърни Макдоналд не ги чака там, въоръжен с пушката си. Напомни си, че ако има признаци за присъствие в къщата или вилата, примерно колата на Бърни, ще обърнат и ще си тръгнат. И ще се обадят в полицията. Но и друго привличаше Джордж и той осъзна, че това е Лиана. Имаше шанс да я види отново, мъничък шанс да е задържана от Бърни Макдоналд против волята ѝ, и въпреки липсата на каквито и да било доказателства, Джордж все още хранеше някаква надежда, че Лиана наистина може да има нужда от него.

Беше надежда, таена от него вече двайсет години.

Минаха покрай църквата и на малкия паркинг отпред не видяха коли. Джордж посочи улица „Капитан Сойър“ и Карин намали скоростта и направи остър завой. Въпреки че беше още съвсем светло, уличката беше тъмна под гъстите клони на дърветата. Карин неволно уцели един от коловозите и дъното на колата заора по пътя. Тя намали и направо запълзя.

— Искаш ли да видиш вилата? — попита той.

— Изоставената къща?

— Да, на брега.

— Не. Да отидем направо в къщата, където си видял жената. Ако там няма никой, ще проверим и вилата.

Той посочи откъде да минат и тя зави натам. Както и преди, от разтрошения чакъл и калта стърчаха високи бурени. Обшитата с дърво къща беше все така тъмна и неразгадаема. Гаражът беше затворен и пред него нямаше паркирани никакви коли, прозорците изглеждаха кафяви и празни като стените и като се изключи относително доброто ѝ състояние, къщата изглеждаше точно толкова изоставена, колкото и вилата край брега.

— Когато беше тук за последен път, имаше ли кола отпред? — попита Карин и в гласа ѝ се долови леко потреперване. Тъмнеещата гора я изнервяше.

— Не. Изглеждаше точно като сега.

Паркираха и двамата излязоха от колата. Джордж бе очаквал да бъде още по-хладно под боровите сенки на гората, но във въздуха се усещаше задуха, сякаш влагата от предната седмица някак се беше задържала под гъсто сплетените дървета. И макар да бяха толкова близо до океана, до тях не стигаше и най-малкият полъх. Отправиха се заедно към вратата и Джордж натисна звънеца. Както и преди, от вътрешността на къщата дочу тихия удар на гонг. Изчакаха в мълчание половин минута. Той звънна отново и притисна лице до единия от тесните прозорци, разположени по дължината на вратата. Къщата се разделяше на две нива — покритата с мокет площадка водеше към две къси стълбища — едното нагоре, другото надолу. Никакво движение.

Карин посегна към дръжката на вратата, но беше заключено. Спогледаха се.

— Да надникнем през другите прозорци? — предложи той.

— Тъкмо се готвех да ти предложа да разбием вратата.

— Нека първо заобиколим къщата и да видим дали някъде не е отворено. Искаш ли ти да тръгнеш оттук, а аз да мина оттам и да се срещнем от другата страна?

— Защо да не вървим заедно? — предложи Карин. — Тръпки ме побиват от това място.

Започнаха да заобикалят къщата по часовниковата стрелка. Гаражната врата беше заключена и те завиха покрай ъгъла. Озоваха се в малък двор, който отделяше тъмната стена на къщата от заобикалящата я гора, но дворът не беше почистван вероятно от зимата, защото тревата бе избуяла до колене и беше изпъстрена с разцъфнали бурени. Джордж нагази в тях, като приплъзваше крака, за

да затисне треволяците. Изпод гъсталака полетяха рояци буболечки. Плътно зад него, Карин се обади:

— Адски мразя природата.

— Цялата? — попита Джордж.

— Нямам нищо против да я съзерцавам, но не и да съм в нея.

От тази страна на къщата имаше само един прозорец — хоризонтален правоъгълник с обрасло в мъх дървено сандъче отпред. От сандъчето се подаваше някаква хилава растителност. По дължина на стената бяха подпрени няколко касетки с бутилки за мляко и дървена палета, почерняла от изгниване и плесен.

— Ако се покача на една от тия касетки — каза Джордж, — ще успея да погледна през прозореца.

Вдигна една от избелелите пластмасови касетки, а под нея, където явно бе стояла доста дълго, се показва мокра черна кал. Дребна зеленикава змия бързо се изниза в някаква пролука в основата на къщата. Карин нададе кратък приглушен писък и сграбчи Джордж за лакътя.

— Просто смок — каза той. — Официалното влечуго на нашия щат.

— Не ме интересува. Със сандали съм. Да отидем отзад и да видим има ли по-нисък прозорец, от който да надникнем вътре.

Джордж се съгласи и остави касетката.

Малкият двор отзад беше също толкова обрасъл като предния, но по дължината на къщата минаваше тухлена пътека. По безразборно сложените и повечето изпочупени тухли се виждаха останките на някога обзаведено патио. По стъкления плот на кръгла маса имаше тънък слой черна вода, два от столовете бяха повалени на земята. Големият грил явно отдавна не беше използван, металните му дръжки и крака бяха покрити с ръждиви петна, а в ъгъла на единия му крак се виждаше изоставено гнездо на оси. Между патиото и къщата имаше широка двойна плъзгаща се стъклена врата. Карин отиде до нея и опита да я отвори, но беше заключено. Двамата погледнаха през стъклото вътре в дневната. Състоянието на патиото бе накарало Джордж да мисли, че вътрешността на къщата вероятно е също толкова разнебитена, но всичко там изглеждаше обитаемо — стая с нисък таван и няколко големи тапицирани кресла, стена с библиотечни

рафтове и тухлена камина. Ниската маса пред канапето беше отрупана с чаши, пепелници и мръсни чинии.

— Май поддаде малко — каза Карин, дърпайки отново вратата.

Джордж стисна дръжката и я дръпна силно. Не изглеждаше заключено, а по-скоро залостено. Успя да дръпне вратата с един-два сантиметра, достатъчно да установи, че не е заключена. Той приклепна и погледна вътрешния жлеб. Отвътре беше поставен тънък дървен клин. Каза на Карин да дръпне силно вратата и видя как клинът се огъва и започва да излиза от жлеба.

— Мисля, че ще можем да го счупим — каза той. — Ако дръпнем достатъчно силно.

Двамата хванаха дръжката, заеха позиция с краката си и наблегнаха с цялата си тежест да счупят тънкия дървен клин. Той издържа още един кратък миг, след което вратата се отвори с изненадващо силен звук. Джордж падна назад върху патиото, а Карин се стовари върху него. Тя несръчно се претърколи встрани и двамата нервно се разсмяха.

Джордж извика „Ехо“ в полутъмната къща, въпреки че беше убеден, че няма никой. Пристъпи вътре, Карин плътно зад него, и остави за секунда очите си да се адаптират. Миришеше на застояло и на нещо друго, нещо гнило. Тръгна към ниската масичка за кафе, отрупана с няколко мръсни чинии, някои зацапани с нещо като хранителни останки, други с цигарени угарки и пепел. Върху кутия за пури имаше две лъжици, всяка с нещо засъхнало и черно, което според Джордж беше от хероин или кокаин. Искаше му се да премести лъжиците и да отвори кутията за пури, но някакъв инстинкт го предупреди да не докосва нищо в стаята.

Карин беше тръгнала към кухнята, в която се влизаше директно от дневната. Джордж я видя през прозореца между двете помещения. Стоеше неподвижна и се оглеждаше.

— Как е в кухнята? — попита той.

— Отвратително — отвърна тя.

— Няма ли нешлифовани диаманти?

— Не и на пръв поглед.

Джордж щракна един ключ за лампа да провери дали в къщата още има ток. Отгоре започна да се върти вентилатор и той го изключи.

— Има ток — каза той. — Искаш ли ти да претърсиш тук, а аз да сляза долу?

Карин се върна в дневната. Притискаше ръце плътно до тялото си, сякаш ако ги вдигнеше, по тях щеше да полепне мръсотията от къщата.

— Защо непрекъснато ми предлагаш да се разделим? Няма да се разхождам из тая къща сама. Дай най-напред да огледаме тук.

От дневната директно се излизаше в коридор. Там нямаше прозорци и беше тъмно почти като в рог. Джордж щракна някакъв ключ, който запали две от трите крушки, вградени в ниския му таван. Стените бяха боядисани в безлично индустриално сиво и по тях нямаше никакви картини. Мокетът, който, доколкото можеше да види, покриваше почти целия горен етаж на къщата, беше в тъмнозелено. Можеше само да си представи мръсотията и мазнините, които криеше този тъмен цвят. В края на коридора имаше две врати, една срещу друга. Едната беше отворена и Джордж се наведе да погледне вътре. Беше спалня с тапети на дребни цветчета, покрита с окачени постери и рамкирани снимки. Пристъпи вътре, а Карин го последва. Приличаше на стая на тийнейджърка. Постерите по стената бяха на някаква банда музиканти, а рамкираните снимки бяха колажи на момичета в абитуриентски рокли или хокейни униформи. В единия ъгъл имаше малко чамово бюро, а над него — дъска за бележки, отрупана с изрезки от лъскави цветни списания. В ъгъла насреща имаше тясно единично легло, но вместо чаршафи и одеяла върху него имаше само пухкав спален чувал и възглавница без калъфка.

— Ти си видял жената, която живееше тук — обади се Карин. — На колко изглеждаше?

— Трудно е да се каже. Беше някаква наркоманка, така че доколкото мога да предположа, е малко над двайсет, а изглеждаше на четирийсет. Не беше тийнейджърка обаче. Сигурен съм.

Карин стоеше до бюрото. Беше взела бележник със спирала и гледаше корицата.

— Говори ли ти нещо името Катрин Алър?

Джордж отговори отрицателно.

Карин остави бележника.

— Да продължаваме ли с огледа на къщата?

Върнаха се в коридора, където Джордж отвори вратата срещу спалнята и тутакси ги лъхна някаква воня. Беше малко, мокро помещение, по-мръсно от всичко видяно до момента в къщата. Освен мърлявите пералня и сушилня покритото с плочки помещение беше пълно с няколко големи кофи за боклук, целите преливащи от торби. Едната от препълнените торби беше паднала на пода и се бе разцепила. От дупката изтичаше неопределена черна течност, нападната от огромни тромави мухи.

— Това май е стаята за боклуците — каза Джордж.

— Защо не ги е изхвърлила?

— Не знам.

Без да влиза по-навътре, Джордж покри носа и устата си с ръка и се приведе да погледне по-добре. Между пералнята и сушилнята имаше дълбок четириъгълен умивалник от бяла пластмаса, покрит с черна плесен. Около умивалника бръмчаха мухи. На отсрещната стена беше облежнато цилиндрично руло от прозрачно пластмасово фолио с размерите на голям навит килим, високо близо два метра. Отгоре и отдолу рулото беше вързано здраво с жълто найлоново въже. Така приличаше на гигантски шоколадов бонбон, още с опаковката. Стаята беше добре осветена от прозореца над умивалника, но той прокара ръка по стената да потърси електрически ключ. Като не можа да открие, задържа дъх, пристъпи напред и дръпна шнура, който висеше от флуоресцентната лампа на тавана и на ярката изкуствена светлина стаята се оказа още по-отвратителна.

— Какво правиш? — попита Карин зад него. Докато той малко по малко навлизаше в стаята, тя се отдръпваше към коридора навън.

— Искам да видя какъв е този килим.

Той приклепна до рулото с пластмасова обвивка. Разлетяха се още мухи и се заблъскаха безразборно из тясното помещение, жужащи като живи жици. Фолиото беше на множество пластове, но в центъра се очертаваше тъмна фигура, дълга около метър и петдесет — метър и шейсет. И изведнъж разбра какво е това.

— Какво откри? — попита Карин от коридора.

— Още не знам — каза той и докато говореше, пое неволно въздух и почувства, че му се гади.

Джордж се насили да се наведе над пластмасовия цилиндър и да натисне с ръка тъмната форма вътре. Когато пластове на обвивката

се прилепиха един до друг, изплува онова, което беше вътре. Тъмно лице, от което се виждаше челото, плюс сенките на очните орбити. Успя да различи и разперена около главата коса. Джордж дръпна ръцете си от фолиото, но размърданото тяло, във временния му саван, стана причина малкото перално помещение да се изпълни с отвратителната воня на разложено. Той се изправи и хукна към коридора, после спря, когато разбра, че няма да успее да се удържи. Наведе се над дълбокия пластмасов умивалник и повърна. Откъм коридора Карин кой знае защо се беше умълчала, но когато той свърши, тя попита тихо:

— Какво има там? Мъртво тяло?

— Да — каза той. — Увито във фолио. Трябва да повикаме полицията.

Джордж завъртя крана и от чешмата на няколко пъти излезе въздух, преди да потече тънка струя вода. Съзнаваше, че не трябва да пипа нищо на мястото на престъплението, но отчаяно искаше да измие с вода устата си, преди да избяга колкото е възможно по-далеч от тази къща. Наведе се, пое глътка вода с вкус на ръжда, после се изплю в умивалника. От пералното излезе в коридора. Карин бе направила няколко стъпки назад, а очите ѝ бяха някак безизразни и лъскави и той се зачуди дали не беше изпаднала в шок.

— Трябва да извикаме полицията — каза пак той.

— Правилно. — Карин се огледа наоколо в коридора, сякаш по магия можеше да се появи телефон.

— Носиш ли мобилния си?

— Оставих го в колата. В чантата ми.

— Видях телефон в кухнята. Да проверим дали работи.

Карин го последва в кухнята. След като беше повърнал, сега Джордж се чувстваше пречистен не само от повръщаното, но и от страха си. Пред очите му с особена яснота се разгърнаха бъдещите събития. Щяха да повикат полицията и да ги изчакат в колата, като внимават повече да не пипат нищо на мястото на престъплението. Щеше и да опита да се свърже възможно най-бързо с детектив Робърта Джеймс. Сигурен беше, че тя ще иска да огледа мястото на убийството, преди нещо да е било размествано. Телефонът в кухнята беше монтиран на стената. Той приближи розовата слушалка до ухото си, но не чу никакъв сигнал. Не се учуди.

— Трябва да позвъним от мобилния ти — обърна се той към Карин. Лицето ѝ, в светлината на широката кухня, бе загубило цвета си. Устните ѝ безмълвно се отваряха и затваряха като на златна рибка, зяпнала нямо в отражението си. Тя се обърна и заслиза по четирите стъпала към входната врата. Той си помисли, че ще е най-добре да си тръгнат така, както бяха дошли, но реши да забрави това и я последва. Тя дръпна резето на тежката врата, отвори я навътре и тогава двамата се озоваха пред белия додж, паркиран зад аудито на Карин, който блокираше изхода, а насреща им се зададе Бърни Макдоналд/Дони Дженкс, с дълга пушка, която се поклащаше небрежно от едната му страна.

ГЛАВА 20

В деня след като се бе видял с Лиана в „Палмс Лаундж“, Джордж се събуди малко след зазоряване. Лиана щеше да дойде по обяд и той се зачуди как ще изчака толкова дълго да я види отново.

След като си взе душ и се облече, тръгна към „Шоуни“ и си взе голямо кафе и сладка кифличка. Купи си и нов пакет цигари. Лиана нямаше да дойде в хотела поне още пет часа, но Джордж не искаше да рискува да я изпусне. Дръпна щорите в стаята и откряна вратата. Изпи си кафето и изяде половината кифличка, после обели целофана на пакета с „Кемъл лайт“. Обедното време дойде и замина и той се замисли дали да не отиде до офиса на Дан, да наеме буика, който вече смяташе за свой, и да мине покрай къщата на бащата на Лиана. Към един следобед Джордж вече беше изпаднал в паника, крачеше напред-назад из стаята и почти беше преполовил пакета цигари. Набра телефона на баща ѝ, но не последва никакъв отговор.

Реши да вземе колата, но когато излезе навън в топлия, облачен ден, в паркинга влезе тъмносив краун виктория. Зад кормилото Джордж позна детектив Чалфънт.

Чалфънт паркира, изключи двигателя и излезе на паважса. Беше сам.

— Джордж, може ли за минутка?

Влязоха обратно в мотелската стая, където въздухът бе наситен с миризмата на цигарен дим и непрани дрехи. Джордж седна на края на неоправеното легло, а Чалфънт — на единствения стол в стаята. Той пригладя панталоните си, после вдигна с пръсти нещо от коляното си.

— Косъм от котката — каза и се усмихна на Джордж. — Искам да ти задам няколко въпроса, а после да те помоля за услуга. Имаш ли минутка? Май беше тръгнал някъде?

— Щях да погледна дали мога да взема кола от съседа. Да покарам малко.

— А може би възнамеряваше да се върнеш в Чинкапин, на Осма улица, за да разбереш дали можеш да намериш Лиана?

Джордж не каза нищо.

— Това е добре — отбеляза Чалфънт след секунда. — Няма нужда да ми казваш неща, които вече знаем. Би трябвало да ти благодаря. Ти ни свърши трудната работа, въпреки че ми се иска да си мисля, че и сами щяхме да се справим. Полицай Уилсън вчера те последва от гарата до Чинкапин. Той ни даде адреса, на който беше ти, проверихме го и получихме името Дектър. Училищният годишник свърши останалото. Трябва да попитам: Свърза ли се с Лиана? Видя ли се с нея?

Джордж се позабави, мислейки трескаво каква част от случилото се да разкаже.

— Говорих с нея. Тя се обади тук. Трябваше да се видим днес по обяд.

— Днес обади ли се?

— Не. Само вчера. Изплашена е. Знае, че са открили размяната ѝ с Одри Бек.

Чалфънт пое въздух през носа.

— Джордж, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но имаме заповед за арестуването ѝ. Ако разполагаш с някаква информация за местонахождението ѝ...

— За какво е заповедта? Знам, че е излъгала коя е, но това е по-скоро училищен проблем, не е ли така?

— Не е за това. Прав си. Този проблем едва ли е работа на полицията. Заповедта е за подозрение в убийство. Според нас Одри Бек не се е самоубила. Има убедителни доказателства, че в нощта, когато е умряла, с нея е имало още някой в колата, когато е била в гаража.

— Не е била Лиана. Говорих с нея за това. Била е с нея по-рано същата вечер в един бар, но са си тръгнали поотделно. — Джордж осъзна, че говори бързо и гласът му изтънява.

— Успокой се, Джордж. Ако си прав за това, а аз се надявам да си прав, нещата ще се изяснят много по-лесно, като намерим Лиана. Няма доказателства точно за това, че Лиана е била в колата с Одри в гаража, но в тази кола, освен Одри е имало и още някой. Знаем го.

Знаем също, че Лиана и Одри са отишли заедно до „Палмс Лаундж“ затова е вероятно и да си тръгнат заедно.

— Как разбрахте, че са пътували заедно дотам?

— Братът на Одри, Били, ги е видял, като тръгват. Разпозна Лиана по снимката в годишника, с който разполагаме. Джордж, тук можеш да ми помогнеш. Ако си толкова убеден, че Лиана е невинна, а аз съм сигурен, че си прав, тогава най-добре за нея е да я доведеш тук, за да се изчистят нещата.

— Потърсихте ли я в къщата на баща ѝ?

Очите на Чалфънт се раздвижиха, следвайки пътя на някаква черна муха, която бръмчеше по стъклото на прозореца.

— Не се е връщала в тази къща от вчера вечерта. Имаме основания да смятаме, че е избягала. Затова, ако имаш някаква информация за местонахождението ѝ или къде според теб може да е отишла, ще се наложи да ни съобщиш тази информация. В противен случай ти подпомагаш престъплението и ставаш съучастник. Разбираш ли?

— Нямам никаква представа къде може да е отишла, нито защо е трябвало да изчезне така изведнъж.

— Тя не ти ли каза нещо, когато разговаря с нея? Не спомена ли за някое лице или място, където може да отиде?

— Не. Както казах, трябваше да дойде тук по обяд и да се видим.

— Вярвам ти, Джордж. Вярвам, че точно така мислиш. Но ние сме почти сигурни, че тя вече не е в нашия щат.

— Защо да постъпва така?

Джордж забеляза, че Чалфънт отново отмества поглед, съвсем леко. Беше почти убеден, че до момента детективът не го е лъгал. Защо да го лъже сега?

— Тя добре ли е? Има ли това нещо общо с Дейл? — попита Джордж.

— Какво можеш да ми кажеш за Дейл Райън? — вдигна поглед Чалфънт.

— Нищо особено. Дори не знаех, че това е второто му име. Вчера беше в къщата в Чинкапин.

— Добре, Джордж. Ще ти кажа какво ще направим. Трябва да дойдеш с мен в управлението и да отговориш на няколко въпроса.

Само за това, за което си говорихме тук. Нищо обезпокоително. Ти въобще не си загазил. После искам да си събереш багажа и да се върнеш в колежа. Лиана няма да дойде тук, но има вероятност да е тръгнала към Кънектикът. Ти трябва да си там, в случай че тя се свърже с теб. И трябва да ме уведомиш веднага щом това се случи. Можеш ли да го направиш за мен?

Докато слушаше детектива, Джордж започна да изпитва чувство на спокойствие и сигурност, което от дни наред не му се беше случвало. Чалфънт беше възрастен човек и съветваше Джордж какво да направи. Решението беше извън него. Изведнъж, с някакво почти болезнено желание, му се прииска да е обратно в Матър. И не само защото Лиана можеше да се появи там и да го потърси. А защото Матър, дори без Лиана, му беше като роден дом. Джордж усети как се отпускат скованите мускули на гърба и врата му.

— Добре — каза той и стана.

И още веднъж двамата тръгнаха заедно към полицейското управление на Суитгъм.

А после Джордж се върна в колежа да чака Лиана Дектър.

ГЛАВА 21

С плавно, почти небрежно движение Бърни Макдоналд вдигна пушката. Не последва звук, но Джордж забеляза как към Карин и него се насочи нещо изстреляно, една ивица в червено. После чу ужасен звук, като малка секирка, забила се в дърво, и Карин се свлече до него. Докато Макдоналд смени ъгъла, под който бе насочена пушката, Джордж затръшна вратата и я залости.

Падна на колене и погледна Карин. Тя разтриваше шията си и издаваше леки звуци като приглушена прозявка. Той отмести ръцете ѝ. Точно по средата на шията ѝ стърчеше стреличка, не по-голяма от тийче за голф. Той я хвана за червената конусовидна опашка и я дръпна. Под нея остана издут белег и малка капка кръв с размера на кабърче. Карин дрезгаво пое въздух и изстена, раздвижвайки глава напред и назад.

— Стреличка — каза Джордж. — Според мен, с нещо упойващо. Как се чувстваш?

Карин седна и притисна ръка към шията си. Подутината бързо се увеличаваше и тя я разтри, размазвайки кръвта. Джордж осъзна, че са оставили плъзгащата врата към дневната отключена и ако имаше някаква възможност да избяга от Макдоналд, трябваше единствено да се добере до онази врата. Затова се обърна към Карин:

— Трябва да останеш спокойна, докато заключи задната врата и намеря начин да стигна до някакъв телефон. Става ли? Просто се облегни на стената. Всичко ще се оправи. — В собствените му уши гласът му прозвуча разумно и спокойно, сякаш казваше на колегата си, че трябва да изпрати факс и веднага ще се върне.

Намести Карин така, че да се облегне на стената в коридора. Очите ѝ бяха придобили някакъв отчаян, животински поглед, но според него клепачите ѝ започваха леко да натежават.

— Застреляха ли ме? — попита тя.

— Само с упоително. Вероятно ще заспиш, но няма да ти стане нищо.

Тя отдръпна пръсти от шията си и погледна следите от кръв по връхчетата им.

— Веднага ще се върна — каза Джордж и хукна по стълбите към второто ниво. Огледа дневната, а след това отпрати поглед през стъклената врата. Нямаше и следа от Макдоналд нито в задния двор, нито по патиото. Придърпа плътно вратата и завъртя резето да я заключи, после отстъпи назад към средата на помещението. Хрумна му, че заключването на вратите бе, общо взето, безполезно. Ясно беше, че тази къща, заедно с трупа, увит във фолиото, е пряко свързана с Макдоналд и Лиана. Макдоналд сигурно имаше ключ, а ако нямаше, щеше просто да счупи стъклената врата.

Джордж изтича обратно при Карин. Тя беше все още в положението, в което я беше оставил, но очите ѝ бяха затворени и вече дишаше тежко през отпуснатата си уста. Ръката, която бе разглеждала, тази с кървавите пръсти, още стоеше пред лицето ѝ, някак препъната и скована. Приличаше на марионетка, на която са отрязани всички конци, с изключение на един.

Джордж приклепна. Струваше му се, че е минал вече час откакто беше открил тялото в пералното помещение, но вероятно бяха минали само няколко минути. Не чуваше никакви звуци нито в къщата, нито отвън. Какво ли щеше да направи Макдоналд? Влезеше ли в къщата, рискуваше Джордж да го чуе, да хукне към някой друг изход и да избяга. Нямаше да може да използва колата си, тъй като беше блокирана на пътеката, но можеше да избяга в гората и да се скрие. Шансовете му бяха нищожни, но все пак имаше някаква възможност.

Джордж опита да изчисли колко изхода и входа има къщата. Знаеше поне за три. Предната врата, плъзгащата се стъклена врата в дневната и плъзгащата се врата в спалнята. Вероятно имаше и някакъв вход към гаража, може би надолу по стълбата, където в момента се беше свил. Защо ли Бърни не предприемаше нищо?

Джордж реши да заеме позиция в тъмния коридор на второто ниво на къщата, където Макдоналд нямаше да може да го види през прозореца. Излезе от прикритието си, а ставите на колената му изпукаха силно. Карин остана в старото си положение, с все още вдигната ръка, сякаш лакътят ѝ беше блокирал. Джордж се наведе назад и внимателно подхвана китката ѝ, сваляйки ръката така, че да остане до тялото ѝ. Сега изглеждаше сякаш се беше напила на някакъв

купон, заспала беше в изправено положение и се бе свлякла по стената. Така беше малко по-добре.

Опита да тръгне нормално, нито много бързо, нито прекалено бавно, към второто ниво. Отново погледна през стъклената врата към задния двор и не видя нищо, после влезе в коридора и изключи осветлението, за да остане на тъмно. Облегна се на стената и отново се заслуша. Мина една минута. Кожата му, която преди малко беше напрегната и тръпнеща, вече се отпускате и ставаше по-хладна. Прокара ръка през косата си и се изненада от количеството пот по нея. Нещо в къщата издаде тих, тиктакащ звук и краката му започнаха да омекват. Осъзна, че храбростта и изобретателността, довели го до тук, вече намаляваха, и то бързо като вода, която се оттича в сифона на мивката. Вместо да си представи как бяга от къщата, той си представяше как изведнъж Бърни Макдоналд изниква от мрака в коридора. И се видя как замръзва на място като статуя, докато Бърни запраща стреличка, или нещо по-лошо, в шията му.

Джордж се замисли защо Бърни не се бе разтревожил, че той може да повика ченгетата? Очевидно знаеше, че телефонните линии не работят, но как можеше да е сигурен, че Джордж не носи мобилен? Навярно Бърни беше наясно, че на това място, в тази дълбока гора на края на океана няма обхват. Ако беше така, нямаше за какво да бърза, но Джордж знаеше, че колкото повече седи тук, толкова по-голяма е вероятността да загуби всякаква смелост.

Реши да си набележи посока и да се втурне натам. Това щеше да му даде петдесет на петдесет шанс за бягство. Предимството на задната част на къщата беше близостта ѝ до гората. Тя започваше само на няколко метра от патиото. Джордж опита да си представи как изглеждаше и успя да си спомни ниските, непроходими храсти от рододендрони и рози отстрани на къщата, но не можа да се сети точно с какво беше оградено патиото. Ако беше същото, изгледите му бяха нулеви.

Предимството на предната част на къщата беше, че знаеше съвсем точно къде да отиде — направо по чакълестата пътека, придържайки се към края, така че дърветата малко да го прикриват, а после да поеме към уличката „Капитан Сойър“. В предната част на къщата щеше да има по-малко прикритие, но щеше да се придвижи по-бързо.

Джордж състави план. Ще се изнесе бързо, но спокойно към входната врата и ще надникне към пътя за колите, оглеждайки за някаква следа от Макдоналд. Ако оня беше още до колата си с пушка в ръка, щеше да се обърне и да хукне към задната част с възможно най-голяма скорост и да опита шанса си с гората отзад. Ако не види нищо, ще отключи вратата и колкото е възможно по-бързо ще излезе и ще затича към „Капитан Сойър“.

Наложи си да тръгне към предната врата. Предпазливо слезе по стъпалата до площадката, минавайки покрай Карин, която още лежеше отпусната до стената в съвсем същото положение, въпреки че кожата на лицето ѝ започваше да придобива обезпокоително сив цвят. Спря пред тесния прозорец и погледна навън. От Макдоналд нямаше и следа. Колата му още беше там, паркирана зад аудито на Карин. Някаква гарга подскачаше по чакълестата пътека и кълвеше нещо. Погледна докъдето можа по дължината от двете страни на пътя и не видя нищо.

Откачи резето на вратата и я издърпа навътре. Пристъпи навън, оглеждайки в двете посоки: никаква следа от Бърни Макдоналд. Затича към колите. Враната пристъпи едва, вдигна се във въздуха и полетя с опърпаните си крила. Джордж изтича покрай аудито на Карин, после край доджа на Макдоналд и пътьом хвърли поглед вътре. На задната седалка видя жена.

Спря да погледне по-добре — беше Лиана, легнала по гръб, а двата ѝ крака бяха свити, за да може да се събере на седалката. Главата ѝ беше подпряна на облегалката, косата ѝ покриваше едната ѝ буза, а когато през нея мина сянката на Джордж, на него му се стори, че вижда как бледите ѝ клепачи помръдват. Пристъпи по-близо. Въпреки неудобната поза върху задната седалка дрехите ѝ бяха доста пригладени. Носеше лилавата пола, с която я беше видял преди, и нещо като памучно поло. Полото леко се беше дръпнало по корема, разкривайки ивица бяла кожа. На пода на колата се въргаляше обувка без ток, а другата висеше от стройния ѝ крак. Джордж опита дръжката на вратата, но беше заключено. Той леко побутна колата, опитвайки се да не вдига много шум, но Лиана очевидно не беше будна, без съмнение упоена от дрогата, с която Макдоналд беше заредил пушката си. Джордж се зарадва, че беше видял помръдването на клепачите ѝ, защото това означаваше, че още е жива.

Усети ужилване по рамото си, пресегна се и изтегли малката стреличка, като я хвърли далеч, сякаш беше оса. Макдоналд се приближаваше към него с небрежна походка, а пушката му пак беше отпусната отстрани. Идваше откъм задната страна на къщата. Джордж беше отгатнал точно — ходил беше отзад. Джордж се затича отново, този път към улицата. „Може пък да стигна до гората, да намеря скривалище и да пропълзя там. Може и да не ме намери. Може да съм изтеглил стрелата, преди отровата да успее да влезе в кръвта ми“, помисли си той.

Но докато тичаше, минавайки през сноповете слънчева светлина, които преминаваха между дърветата, земята под краката му започна да се движи, накланяйки се силно надясно. Опита да приспособи походката си, но краката му се преплетоха и той се стовари с лице върху гористата почва. Вдигна се на колене и светът отново се завъртя, а дърветата се завихриха наоколо като на бърз каданс. И отново легна. Почвата в гората беше мека от нападалите борови иглички. Затвори очи и въртенето спря.

ГЛАВА 22

Понякога Джордж се чудеше дали ограничените полета на паметта му не бяха съвсем запълнени с подробности за Лиана, всичките натрупани през първия семестър в колежа, през ония шестнайсет бурни седмици. Въпреки че нямаше снимки, ясно можеше да си спомни повечето от дрехите на Лиана, точните размери и украсата на спалното ѝ помещение, начина, по който държеше писалката, начина, по който пушеше цигара, точния вкус на устните ѝ. Помнеше тези неща, защото отново и отново се беше връщал в мислите си към ония мигове, позволявайки почти всичко, случило му се оттогава насам, да минава пред него незабелязано и без никакъв анализ. И съзнаваше, че всеки път, когато се връщаше към спомените за Лиана, той ги възобновяваше в ума си, играеше си с тях, променяше ги. Знаеше, че повече не трябва да се доверява на ония спомени, че те бяха истории, разказани му през изкривяването на времето, също като фрази, предавани в някоя игра на телефон.

Но имаше една нощ, в началото на декември, в спомените за която той вярваше. Толкова пъти си беше представял онази вечер, а разговорът никога не се променяше, и именно поради това той вярваше, че наистина се е случила. Бяха на кино в „Тръмбул артс“, кинотеатър, който се ръководеше от студенти в една преустроена лекционна зала в източното крило на комплекса. Гледали бяха „Нещо диво“, филм на Джонатан Дем с Джеф Даниълс и Мелани Грифит, филм, който Джордж не беше гледал оттогава и въпреки това си го спомняше почти сцена по сцена, точно както можеше да си спомни леко разнебитените столове на балкона, където седяха, и усещането на кожата на дланта ѝ в своята, докато държаша ръцете си по време на филма.

Беше петък вечер и смятаха след това да отидат на някакъв купон. Купонът беше в крилото на Зак Гросман, който му беше приятел и в момента гадже на Емили, съквартирантката на Лиана. Беше местен, най-малкият от трима братя и заради това непрекъснато

носеше бурета с бира на купоните на първокурсниците. Когато наближиха мястото на купона, през прозорците гърмеше музиката на UB40. Лиана стисна ръката на Джордж и каза:

— Имам по-добра идея.

— Така ли?

— Да отидем да разгледаме новото крило за естествените науки.

Тръгнаха в насрещния студен и режещ вятър към далечната северна част на кампуса, където беше започнало строителството на четириетажна сграда за естествени науки. Изграждаше се на леко наклонен парцел, който граничеше с най-голямото място за паркиране в колежа. Основите бяха излети и всички колони и греди също бяха по местата си и се издигаха на четири етажа нагоре. Това напомняше на Джордж за нещо, изградено от голям детски комплект за строителство. Обектът имаше не особено стабилна оранжева пластмасова ограда.

Лиана поведе Джордж към място, където оградата бе паднала, защото един от коловете се беше измъкнал от земята. Тя прескочи оградата и издърпа Джордж след себе си.

— Къде отиваме? — попита той.

— Да влезем вътре. Умирам да го направя.

Джордж я последва в сградата. Застанаха на излятия бетонен под и изчакаха да привикнат с тъмното. Имаше някакво недовършено стълбище, с поставени напърно нерендосани дъски за стъпала, които водеха към горния етаж. Някои части от подовите бяха завършени, но повечето още не бяха готови и когато погледна нагоре, Джордж видя тъмносиньото нощно небе, обсипано със звезди.

— Няма да се качвам там — каза той.

— Защо?

Преди да успее да я спре, Лиана се затича по стъпалата и дъските затропаха по гредите. Джордж я последва, преглъщайки страха си. На третия етаж Лиана прекоси една временна пътека, която водеше към някаква част, подобна на постоянна подова настилка в югозападния ъгъл на сградата. Тя седна и Джордж облекчено се строполи до нея. На мястото на стените бяха окачени сини мушамени платнища, които плющяха и се издуваха на силния вятър.

— Все едно сме на кораб — каза Джордж.

— Да — отвърна Лиана и легна по гръб, за да гледа небето. Джордж се извърна към кампуса. Разпозна полегатите покриви на

спалните сгради, които заобикаляха двора, и по-нататък кулата на параклиса, осветена от бледия прожектор. В далечината блещукаха светлините на града.

— Добре — призна той. — Идеята беше добра. — Легна до Лиана. Вятърът и плющенето на платнищата изместиха всички други шумове от кампуса.

— Мислиш ли, че Лулу постъпи нечестно? — попита Лиана.

На Джордж му трябваше малко време да се сети, че тя говори за филма, който току-що бяха гледали.

— Ами да — каза той.

— Защото се преструваше на друга? Защото не му казваше цялата история?

— И заради двете.

— Но това означава, че всеки път, когато се запознаваме с някого, трябва някак да излеем цялото си минало, защото така ще е най-честно.

— Има много голяма разлика между това да излееш цялото си минало и да използваш истинското си име.

— Но онова хлапе във вашите спални — каза тя, — оня, който нарича себе си Чеви. Това е прякор, който сам си е измислил, когато е постъпил в колежа. Няма разлика с това, което прави Лулу във филма. — Обикновено премереният, монотонен глас на Лиана се ускори, не обезпокоително, но достатъчно, за да се забележи. Макар и тогава да не можеше да разбере защо, Джордж си беше помислил, че тя му разкрива нещо за себе си. Той приседна, огради с шепа запалката си и запали цигара.

— Май е така — каза той.

— Искам да кажа само следното: Ако някой се превърне в нов човек, както Лулу във филма, не е ли възможно момичето, в което се превръща, да е по-честно... по-истинската тя... от тази, която първоначално се е родила? Никой не може да избира семейството, в което се ражда. Никой не може да избира сам името си, нито как да изглежда, нито какви родители да има. Но когато порастваме, ние можем да изберем и да станем такива, каквито е трябвало да бъдем.

— Искаш да ми кажеш, че истинското ти име е Боб и си от Канада?

— Не, но и аз не се чувствам изобщо свързана с моите родители, нито с Флорида, откъдето съм. Същото е като да съм си сменила името. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Разбирам. Не съм напълно съгласен, но разбирам какво искаш да кажеш.

— Какво имаш предвид, че не си съгласен?

— Говориш сякаш хората са свободни да се променят напълно по желание. Не става така. Може да не ни харесва какви сме се родили, но това не променя нищо — ние си оставаме същите.

— Това няма нищо общо със свободата да се променяш. Казвам само, че лицето, в което се променяме, е фактически това, което сме. Като във филма. Лулу наистина е това, което е този образ. Макар и изцяло да го е измислила.

— Но не това беше идеята на филма. Там ставаше дума за това, че не можем да избягаме от миналото си.

— Знам. Казвам ти какво мисля аз.

— Има още нещо, което казваш, с което не съм съвсем съгласен.

— Ти спориш заради самия спор.

— Не е така. Разбирам какво ми казваш. Казваш, че с възрастта имаме възможност повече да станем това, които сме искали да бъдем. Просто си мисля... по принцип, че хората, които се опитват да избягат от миналото си или опитват да се отделят от родителите си, се заблуждават. Не става по този начин. Може би външно — да, може би както другите ги виждат, но дълбоко вътре всеки е продукт на своето минало.

— Значи не мислиш, че хората могат да се променят?

— Не казвам това. Просто казвам, че никой не може напълно да се отърси от произхода си. Независимо харесва ли му или не. — Джордж хвърли цигарата си над платнището. Докато гледаше как вятърът отнася оранжевите искри, усети някаква празнота в стомаха си. Никога не беше обичал височините.

— Кръвта ще избие — каза Лиана. Гласът ѝ прозвуча примирено.

— Нещо такова.

Лиана замълча и се загледа в скелето на сградата. Джордж се обърна на една страна и се втренчи в профила ѝ, черен и отчетлив на далечните светлини от паркинга.

— Говориш така, защото ти харесва мястото, откъдето идваш — каза Лиана. — Харесваш родителите, родния си град и Ню Ингленд. Избрал си да се запишеш в този шибан колеж само на два часа път от дома си. Не мисля, че разбираш какво е да се чувстваш като чужденец в собственото си семейство.

— Добре. Съгласен съм. Успокой се. Всъщност за нищо не споря с теб. Просто мисля... че когато казваш... че когато казваш, че човекът, който ставаме по-късно в живота си, е по-истински от човека, който сме в началото на живота си, ето с това не съм напълно съгласен. Не, почакай. Изслушай ме. Просто мисля, че има истина и в двете страни на един човек. Не можеш да отхвърлиш мястото, откъдето идваш, дори и да го искаш. То винаги ще е тук. И все още е истината за това кои сме.

Лиана отново се смълча. Като се връщаше назад, Джордж разбираше, че тя се е почувствала победена. Разговорът бе приключил, но през годините Джордж мислено се беше връщал към него отново и отново. Отдавна беше осъзнал, че Лиана Дектър е искала позволение да бъде Одри Бек за постоянно. Беше живяла като този нов човек по-малко от три месеца, но вероятно е видяла възможностите, видяла е, че има истински шанс да се отърси напълно от предишната си кожа и да започне наново.

Останаха в недовършената постройка още час, като им ставаше все по-студено. За да се стоплят, се бяха обърнали на една страна и се бяха прегърнали. Джордж си спомняше болката в хълбока си и как Лиана бе започнала да трепери от студ преди него. Бяха се целунали и Джордж бе зърнал да проблясва влага в очите на Лиана. Докоснаха се през дрехите си. Джордж попита дали да не отидат в една от спалните им.

— Не.

Джордж остана легнал на една страна, докато тя се придвижи по него надолу, разтвори ципа на джинсите му и го пое в устата си. Беше правила това и преди, но само като кратка прелюдия към нещо друго, като не беше съвсем сигурна какво точно да прави, а Джордж се мъчеше да не свършва. Онази нощ бе достатъчно спокоен, за да обръща внимание на чувствата си. Той отпусна глава назад върху студения под и се загледа в нощното небе. След като свърши, Лиана го

задържа в устата си, докато омекне. Случилото се, както и разговорът, довел до него, бе останал завинаги в дебрите на паметта му.

Лиана се премести по-нагоре и го целуна. Той беше започнал вече също да трепери, но останаха един до друг още петнайсетина минути, преди да се предадат.

А сега, когато Джордж се събуди с гадене и скапан от упоителното, се оказа легнал настрани, лице в лице с Лиана и отначало помисли, че сънува или че е умрял и се е върнал в най-щастливия миг от живота си. Но Лиана отвори очи и той видя в тях страх, и усети болката от въжето по китките и глезените си, както и твърдата повърхност, на която лежеше и която се полюляваше нагоре и надолу. Усети мирис на газ и чу ритмичното виене на мотор, както и плискането на вода. Бяха под някакво зелено покривало, достатъчно прозрачно, за да види светлината на деня над тях и да разпознае смътно чертите на лицето на Лиана.

— Къде сме? — попита той със сипкав глас, който едва позна. Говоренето отприщи нещо в главата му и светът, който и без това се повдигаше и се и се спускаше, се олюля още по-силно, сякаш пропадеше празно в пространството. Надигна се енергично, но тялото му опъна това, което го държеше неподвижно привързан. Китките му го заболяха така, сякаш бяха порязани с изострено като бръснач стъкло.

След като повърна, той се разкашля силно и от затворените му очи потекоха сълзи. Когато кашлицата отмина и дишането му възвърна донякъде нормалния си ход, той отново погледна Лиана. Беше успяла да се отдели малко от него и Джордж осъзна, че и тя е вързана и неподвижна под платнището.

— Добре ли си? — попита тя.

Гърлото и устата на Джордж бяха покрити с горчива слюнка. Нова вълна на гадене премина през него и той затвори очи да я преодолее.

— Стреляли са по теб с упоително — каза Лиана.

— Знам — каза той и отвори отново очи. — Къде сме?

— В лодката на Дони. Или ти май вече знаеш истинското му име.

— Бърни.

— Точно така. Готви се да ни убие.

Лодката се наклони силно, издигайки се по една вълна, и падна с тежък плисък върху водата. Джордж усети как към него сякаш се изтърколи някакво друго тяло. Опита да обърне глава, но успя да види само платнището, което ги покриваше. — Кой е зад мен?

— Приятелката ти. Не я познавам.

— Карин Бойд. Племенница на Джери Маклийн. Господи.

— Мъртва е, Джордж.

— Откъде знаеш?

— Видях го като ви довлече тримата до лодката. Бърни ми каза, че е умряла от упоителните. Не че има някакво значение. Така или иначе ще ни убие всичките.

— И другото тяло ли е в лодката?

— На Кейти Алър?

— Жената, която живееше в къщата?

— Да, това е Кейти Алър. Бърни я уби снощи.

— Коя е тя?

— Дълга история, а нямаме време. Искам да опиташ да направиш нещо. Той е вързал ръцете ти отпред, нали?

— Тхъ.

— Преди да се докопа до мен, успях да взема един нож за пържоли и да го скрия под полата си. В ластика на бельото ми. Опитах да го извадя, но не мога.

— Отпред ли е?

— Да.

Джордж се изтегли колкото може напред, така че коленете му докоснаха коленете на Лиана и лицата им се допряха. Платнището се придвижи заедно с него, но още ги покриваше изцяло. Макар и да не разбираше системата, по която Бърни ги беше вързал, усещаше, че глезените му са обездвижени също като китките. Имаше чувството, че въжето го обвива и през кръста и овързва китките му така, че ръцете му да са приковани до токата на колана му. Пръстите му бяха изтръпнали и безчувствени, но можеше да ги движи. Доближи се достатъчно, за да докосне пръстите на Лиана. Усети и нещо като найлоново въже, пристегнало плътно китките ѝ, плюс нещо лепкаво по кожата ѝ, което беше или пот, или кръв.

— Трябва да се плъзнеш малко по-надолу — обясни тя.

Направи това, което му каза Лиана. Трудно беше. Бърни беше стегнал въжето здраво около всяка става и той чувстваше болка както на глезените, така и на китките, където найлонът се врязваше в кожата. Щом ръцете му стигнаха под Лиана, тя се придърпа по-близо до него, така че пръстите му да се притиснат до горната част на бедрата ѝ. Усети плата на полата ѝ и очертанията на бельото ѝ по хълбока. Но не напипа никакъв нож.

— Вдясно — каза тя. Той се изтъркаля напред, така че ръцете му да се плъзнат на два-три сантиметра към чатала ѝ и внезапно напипа твърдата изпъкналост на вероятно тъпия край на ножа.

— Ще трябва да дръпна полата ти нагоре — каза Джордж. — Можеш ли да се повдигнеш малко? — Джордж беше хванал с пръсти част от плата и го дръпна към себе си. Лиана вдигна хълбок от дъските. Той сграбчи още малко от плата и го смачка в пръстите си. Лодката се разклати и хълбокът на Лиана падна тежко. Тя изстена. Отне им три мъчителни минути, но най-после го направиха: Лиана извиваше тялото си в дъга, за да отлепи хълбок от дъските в лодката, докато Джордж всеки път придърпваше плата с по един сантиметър към себе си. Болката в китките му беше непоносима, а пръстите му се схващаха, но не смееше да каже нищо на Лиана. Очевидно и за нея беше изключително болезнено да се повдига от дъските. Той чуваше как дишането ѝ става насечено и хриптящо. Най-после, когато пръстите му докоснаха края на полата ѝ, той дръпна силно за последно и прокара пръсти под подгъва. Вече докосваше голите ѝ бедра.

— Слава богу — въздъхна тя и отпусна тяло.

Бедрата ѝ бяха овлажнели от пот и Джордж придвижи пръстите си към края на бельото ѝ.

— Тази работа си има и добри страни — каза той и тя се изсмя измъчено.

Джордж закачи с пръст крайчеца на памучното ѝ бельо, напредвайки сантиметър по сантиметър, като усещаше твърдите ѝ венерини косъмчета през плата, после се придърпа по-близо до нея и вдигна ръце така, че успя да стигне до ножа, прикрепен хоризонтално под ластика. Той издърпа надолу бельото ѝ, докато усети оголената дървена дръжка, хващайки я здраво с палец и показалец. Ножът се търкулна и се освободи, закачайки се в намачканата ѝ пола, но Джордж

го задържа, прихващайки го и с другите пръсти, така че здраво да го стисне в дланта на дясната си ръка.

— Взе ли го? — попита тя.

— Да.

— Можеш ли да отрежеш въжето?

— Твоето или моето?

— Давай с твоето. По-лесно ще ти бъде. Моите ръце са абсолютно изтръпнали.

— Дай ми минутка. — Джордж усети как лодката като че ли промени курс и сега знойното обедно слънце грееше директно в зеленото покривало, с което бяха покрити. От косата му непрекъснато се стичаха струйки пот. Усещаше мириса на страх заедно с мириса на тялото си, примесен със солта на океанския въздух и с нещо друго, миризмата на изгнило, миризмата, която си спомняше от пералното помещение в къщата на улица „Капитан Сойър“. Кейти Алър, в найлоновия ѝ саван.

Намести ножа така, че да хване дървената дръжка с четирите пръста на дясната си ръка, с назъбеното острие, обърнато надолу. Изтегли ръката си напред и усети как ножът се закачи във въжето около китките му. Направи го няколко пъти и ножът започна да се закача по-малко и да реже повече.

— Май се получава — каза той на Лиана.

— Слава богу. Щом си освободиш ръцете, има една пластмасова кутия с такъми, която се пързала наоколо и ме удря по главата. Почти съм сигурна, че в нея има оръжие. Револвер.

— Искаш да застрелям Бърни? — Беше естествено да зададе този въпрос, но още докато го изричаше, Джордж усети как коремът му се свива от страх. Спомни си чувството, което бе изпитал, докато стоеше в оня коридор и чакаше Бърни да тръгне към него с пушката си, и се зачуди колко ли кураж му бе останал.

— Щом се добереш до револвера, прицели се в Бърни и му кажи да скочи от лодката във водата. Той няма да го направи, но ти ще си му дал шанс. Той ще опита да намери начин да разговаря с теб и да те накара да сгрешиш. Не му давай такава възможност. Кажи му да скочи във водата. Ако се поколебае или направи нещо друго, прицели се в средата на тялото му и стреляй. Или той, или ние, Джордж. Знаеш го. Какво става с въжето?

— Напредва. — Моторът на лодката заглъхна като тихото бръмчене на комар и сърцето на Джордж заби лудо при мисълта, че Бърни е стигнал до мястото, където ще ги изхвърли, преди той да успее да разреже дори и един възел, но тогава моторът пак заработи. — Какво ли чака?

— Според мен днес са излезли много лодки. Чака да остане сам в океана.

— Искаш ли да ми кажеш как се докарахме дотук.

Лиана въздъхна силно, дъхът ѝ беше застоял и топъл.

— Очевидно не се гордея с това.

— Цялото пътуване, фактът, че си дошла тук, е било схема да се вземат ония диаманти от сейфа на Маклийн. — Джордж не зададе въпрос. Просто го изрече. „Ако това са последните ми мигове на земята, не искам да бъда лъган повече от Лиана“, помисли си той.

— Да — каза тя. — Но не знаех, че Бърни ще убива някого. Честна дума. Той трябваше просто да повали Маклийн, да вземе диамантите и да избяга.

— Как е влязъл в къщата?

— Знаехме, че в събота ще има градинари, и направихме така, че нашето идване да съвпадне с времето, когато ще са там. Стигнах с колата до една улица, където Бърни можеше да мине през гората и да влезе в имота. Беше се преоблякъл като градинар, така че ако го видеха да идва от гората, нямаше да го заподозрат. Той беше огледал къщата и беше наясно, че обикновено над задния навес има полуотворен прозорец. Носеше със себе си къса дървена стълба. Беше лесно. Кабинетът на Джери беше на втория етаж. Щеше да влезе вътре и да го изчака. След като вземеше диамантите от сейфа, щеше да ги отнесе обратно през гората, където аз щях да го чакам.

— А защо ти трябвах аз?

— Защото наистина не исках да се появявам в къщата на Маклийн. Онова, което ти казах за отношенията ни, беше вярно. Жена му умираше и той вероятно не беше съвсем на себе си. Много по-разумно беше да изпратя неутрален човек. Плюс това, отидеше ли ти, означаваше, че аз ще карам колата. Бърни не искаше да оставя непозната кола на улицата за три часа в някакво забутано място в Нютън. Щеше да привлече прекалено много внимание. Какво става с въжето?

Джордж още режеше, но беше усетил това, което и Лиана вероятно бе усетила — Бърни бе направил широк завой с лодката, оставяйки мотора да бръмчи на празен ход. Дали беше открил подходящото място?

— Чувствам, че режа въжето, но ръцете ми въобще не се разхлабват. Защо дойде да се срещнем в „Каулун“? Не беше нужно.

— Мислех, че има смисъл да те видя още веднъж, преди с Бърни да изчезнем на другата сутрин, но Бърни изтрещя. Не бях разбрала до каква степен е бил убеден, че с теб сме заедно в играта и се готвим да го изработим. Затова е заплашил приятелката ти и затова започна да избива свидетелите. Направо изтрещя.

Джордж усети, че найлоновото въже се разхлабва. Раздвижи китки, но още бяха стегнато вързани. Постави ножа под друг ъгъл и захвана друго парче найлон. Започна отново да реже.

— Можем да се измъкнем оттук — каза Лиана, но гласът ѝ не прозвуча много уверено.

— Продължавай да ми говориш. Помага.

— Какво например?

— Къде беше вчера целия ден?

— В Ню Есекс, повечето време. В къщата, която намери. Опитвах да се изясня с Бърни и да го накарам да напусне града с мен. Беше убеден, че оставяме прекалено много свидетели. Теб, разбира се. Кейти Алър...

— Коя беше тя?

— Запознах се с нея на островите. Беше наркоманка, която харчеше парите на родителите си. Те са мъртви, а имотите по цялата улица „Капитан Сойър“ са техни. Когато разбрах, че с Бърни ще правим удар, се свързах с нея. Тя ни позволи да живеем в къщата ѝ...

— И да използвате вилата ѝ.

— ... и да използваме вилата, да, и...

— И това сигурно е нейната лодка.

— Да. Виж, Джордж, мога да го кажа хиляда пъти и зная, че е без значение, затова ще го кажа само веднъж. Много съжалявам, че те забърках в това. Нямах представа, че ще стане толкова опасно. Трябва да ми повярваш. Аз заслужавам да умра още днес, но не и ти.

Джордж започваше да усеща, че въжето се разхлабва. Кръвта се връщаше в пръстите му и той вече можеше да извие дясната си китка

поне на четирийсет и пет градуса. Тази нова свобода му позволи да смени ъгъла на ножа и да започне да реже по-добре. Направи още два дълбоки разреза и въжето се скъса, освобождавайки дясната му ръка. Лявата все още беше вързана и стегната от въжето, обвито около кръста му.

— Ръката ми е свободна — каза той.

— И двете?

— Само дясната, но мисля...

Лодката прихлопна, сякаш нещо се бе ударило в нея отстрани.

— Какво беше това? — попита той. Вече с една свободна ръка, страхът му беше намалял малко. Безнадеждността беше отстъпила на мъничко надежда. Главата му се замая от притока на адреналин. Стисна очи, за да отпъди усещането.

— По дяволите — каза Лиана и той отвори очи. Тя изпъваше глава назад, очите ѝ гледаха нагоре, сякаш виждаха през брезента. Тъкмо се готвеше да я попита какво става, когато изведнъж и той го усети. Лодката бавно намаляваше ход и почти спря. Моторът замлъкна, загъркори и се затресе малко, а после напълно угасна. Лодката се олюля напред, после назад сред необятното море и внезапната тишина сякаш завладя всичко наоколо. Също като някое дете, което си играе на криеница, Джордж пак стисна очи и остана мълчалив, сякаш Бърни можеше да забрави двамата живи хора под покривалото.

— Ставайте и се радвайте — долетя носовият глас, шокиращо силен в настъпилата тишина. Бърни отметна наполовина покривалото от телата им, сякаш беше чаршаф. Джордж отвори очи, но слънцето, високо в безоблачното небе, го заслепи и той видя единствено някаква неясна фигура, надвесила се над тях, силует в трептящо черно, който унищожи и последните искрици надежда.

ГЛАВА 23

— Кажете си сбогом, вие двамата — каза Бърни.

— Бърни, моля те, спри за момент — каза Лиана с неестествено висок глас. — Помисли какво правиш. Това не си ти.

Бърни, все още тъмна, неопределена фигура, закриваща високото слънце, разпери ръце назад, като че опитваше да разпъне някакъв възел на гърба си.

— Помниш ли как ме убеди да дойда с теб — отговори той. — Как ми каза, че влизането с взлом в къщата на друг човек, повалянето му и открадването на диамантите ще е като детска игра. Че е трудно само първия път. Имаше право. Изобщо не беше трудно да се влезе в къща с взлом, но беше трудничко да го ударя с оня чук.

Бърни се разсмя неловко, както човек може да се разсмее на собствената си неумела шега на някакво парти.

— Мислех си, че да удариш някого по главата с чук е все едно да удариш дънер — продължи той. — Но беше като да удариш парче плод. Чукът направо хлътна вътре. За момент дори залепна там. Знаеш ли какво ми беше?

— Бърни, знаеш, че не съм те молила да го правиш.

— Каза ми да го зашеметя.

— Но не и с оня проклет чук. Господи, Бърни, помисли за момент какво се каниш да направиш. Можеш да задържиш диамантите. Можеш да си тръгнеш. Ние ще изхвърлим другите тела. Нищо по-лесно.

— Да, ще изхвърля телата — каза Бърни и се отмести от пътя на слънцето. Знойните лъчи се стовариха върху лицето на Джордж и в един безсмислен миг той запримигва, зачуден къде ли са му слънчевите очила. Бърни се наведе и Джордж дочу как влачи нещо, сякаш дърпаше тежко кресло по пода. Очите му се нагаждаха към ослепителния блясък в безоблачното небе и най-накрая успя да забележи, че Бърни е издърпал нещо тежко, успоредно на Лиана. Тя се извиваше назад, опитвайки се да разбере какво прави.

— Бърни, спри — каза тя с нов тон на гласа си, сякаш да наподобява майчински авторитет, но онова, което Джордж чу, а вероятно и Бърни го долови, беше отчаян опит да измисли нещо ново, каквото и да е, което да спре вече неизбежното.

Джордж дръпна ножа възможно най-бързо и силно с освободената си дясна ръка по стегнатото найлоново въже, което привързваше лявата му китка към примката около кръста му. С внезапно настъпилото притихване в открития океан, той ясно съзнаваше, че трябва да напегне последните си сили, без да издава никакъв звук и да привлича вниманието към себе си.

Бърни хвана Лиана за въжето около кръста ѝ и леко я придърпа, а след това я обърна по лице. Движението я накара рязко да издиша, а после да изстене. Платнището се плъзна, разкривайки долната половина на тялото ѝ и Бърни погледна събраната ѝ нагоре пола и оголените бедра и хълбоци.

— Какво е това? — попита той. — Да не си дарила гаджето си с едно последно докосване? Божичко, Джейн, много си перверзна. — Той отстъпи назад и нададе своя лаещ смях, този, който Джордж беше чул няколко дена преди това, когато за пръв път се сблъска с него пред вилата в Ню Есекс. Използваното име Джейн накара Джордж да разбере колко малко знае Бърни за жената, която се готвеше да убие.

— Помисли какво правиш — каза Лиана и тонът ѝ отново се промени.

— Мислил съм за това. Мислех да те ударя по главата с чука, както ударих оня старец, и след това да те изхвърля в морето. Но после си помислих, че това ще е прекалено лесно за теб. — Бърни се беше надвесил над тялото на Лиана и чак сега Джордж успя да види какво прави. Беше довякъл циментово блокче, около десет на десет сантиметра, и го привързваше за нея. — Не, мисля просто да те катурна ей така в морето, та докато потъваш, да си помислиш какво си направила. — Бърни действаше бързо и когато спря да говори, той се изправи и затегна възела, който току-що бе направил. Лиана изви глава към Джордж. Косата закриваше наполовина лицето ѝ, но Джордж все пак видя едно уплашено и зачервено око. Бърни започна да дърпа Лиана към края на лодката. Голата ѝ кожа изскърца по линолеума на дъното.

Джордж вече почти беше отрязал въжето, което стягаше лявата му ръка, но това нямаше да помогне. Дори и да го отрежеше докрай, преди Бърни да е прекатурил Лиана в океана, глезените му още бяха вързани. Ръцете му щяха да са свободни, но нямаше почти никакъв шанс да успее да се придвижи до такелажната кутия, да извади пистолета и да застреля Бърни, не и при положение че половината от тялото му все още беше завързано.

Бърни дръпна силно Лиана към края на лодката.

— Спри — извика Джордж и Бърни се обърна, с почти изненадана усмивка на лицето си, с оголени сивкавоморави зъби.

— Гаджето проговори — каза той.

— Преди да ме простреляш, повиках полицията — каза Джордж.
— Казах им за плана ти да ни хвърлиш в океана. Вероятно вече претърсват мястото със самолети.

— О, да. И как се сети, че ще направя точно това?

— Видях лодката малко преди това, до вилата. Къде другаде щеше да изхвърлиш телата?

Бърни го погледна с интерес. Беше вдигнал циментовото блокче и го пусна от другата страна на лодката. Въжето, завързано около Лиана, се опъна. Оставаше му само да повдигне тялото ѝ и да го прекатури във водата.

— Щом е така — каза той, — значи трябва да побързам. Когато ония самолети прелетят над нас, хич не ми се ще в лодката да има още доказателства.

Бърни се обърна към Лиана. Тя се бореше, извивайки тяло напред и назад във въжетата. Бърни стъпи с единия крак до главата ѝ, а с другия до кръста ѝ и се наведе да я вдигне. Джордж изкрещя „Помощ“ колкото може по-силно, с надеждата, че някоя лодка може да е наблизо. В отговор чу единствено дрезгавия вик на кръжащ наблизо гларус. Джордж изкрещя отново, докато Бърни сграбчи Лиана и започна да я повдига. Виждаха се един друг през разкрачените крака на Бърни и Лиана поклати глава към Джордж. Океанският бриз подхвана косата ѝ и откри лицето ѝ, така че сега виждаше и двете ѝ очи. В тях вече нямаше паника, бяха изпълнени с примирение. Джордж спря да крещи.

— Джордж, съжалявам — каза тя. — Обичам те.

— Одри — каза той.

И докато Джордж дърпаше неистово все още вързаната си лява китка, Бърни претърколи тялото на Лиана през борда на лодката. Джордж дочу един-единствен силен плясък и после нищо повече. Циментовото блокче я беше издърпало моментално под водата.

Бърни се обърна и се облегна на ръба на лодката, сложил двете си големи ръце на бедрата.

— По-трудно беше, отколкото си мислех — каза той и гласът му звучеше малко задъхано. Джордж не можеше да го гледа. Изтощен, той подпря чело на лепкавото дъно, съсредоточен върху обувките на Бърни, чифт мокасини с пискюли. Единият от маншетите на панталоните му се вееше на лекия вятрец. Джордж пое дълбоко въздух през носа си и усети острия метален мирис от дъното на лодката. Обхвана го дълбока празнота, съзнавайки колко бързо приближава смъртта. Почувства се абсолютно сам. В мислите му изникна образът на неговия баща.

Джордж чу тътренето, когато Бърни се изправи. Ще отмести покривалото от мен, помисли Джордж, ще види ножа в подутите ми пръсти и ще го вземе. Ще намери разрязаното въже и ще се изсмее на нещастния ми опит да избягам, после ще върже пак въжето и ще ми даде личното ми блокче цимент, което да си нося към дъното на океана.

С глава все още залепена на дъното, Джордж наблюдаваше как Бърни се придвижва към предната част на лодката. Джордж сведе брадичка към гърдите си и видя още три циментови блокчета, прикътани зад предните седалки. Бърни взе едното в ръка и излезе извън полезрението му.

— Ужасно мълчалив си, Джордж. Пазя те за накрая, така че имаш още малко време. Чувствай се свободен да говориш. Нямам нищо против малко разговор.

Джордж усети краката на Бърни да пристъпват по дъното, платнището прошумоля, но си остана на мястото. Меко тупване накара Джордж да си помисли, че е пуснал блокчето, после усети две ръце, едната на хълбока му, другата на задната част на бедрата му, които го издърпаха няколко сантиметра напред. Ножът, още стиснат в освободената му дясна ръка, изстърга по дъските и той реши, че Бърни със сигурност го е чул, но оня каза само:

— Там да стоиш, чу ли?

Джордж погледна надолу към тялото си. Още беше покрит с платнището. Бърни щеше да е зает няколко минути, за да прикрепил блокчетата към Карин Бойд и Кейти Алър, преди да хвърли и техните тела във водата. Той опипа с пръсти въжето и намери отрязания почти на три четвърти край. Намести отново острието и започна да реже.

— Тая ме изненада — каза Бърни. — Племенницата на Маклийн. Ти наистина привличаш симпатичните дами, Джордж, въпреки че не мога да си обясня защо. Заредих стреличките си с достатъчно сокче, за да поваля човек с твоя ръст — това не е лесна наука, да знаеш, но за тази беше малко в повече. Приспах я завинаги.

Тъкмо Джордж беше успял да отреже въжето докрай около лявата си китка, и ръката му, с изтръпнали мускули, падна върху дъските. Той се престори, че кашля, за да прикрие шума, извивайки се да разтрие изтръпналите си, парещи ръце. Престореното кашляне скоро се превърна в истинско и спазмите на диафрагмата му накараха стомаха му да отдели последното останало количество горчива течност. Той се изплю на дъските.

— Скоро всичко ще свърши — каза Бърни. Джордж не можеше да го види, но му се стори, че оня изхвърля през борда тялото на Карин Бойд. Надяваше се, че Бърни е с гръб към него, и бързо постави ръце на кръста си, намирайки двойната примка, овързана сравнително хлабаво през тялото му. Точно над левия му хълбок имаше малък възел. Не разбираше нищо от възли, но прокара пръсти през него, забелязвайки само, че е прекалено стегнат и че няма да може да намери разнищени краища, които да развърже. От възела въжето се спускаше стегнато надолу по бедрото му и между двата му крака. Ако успееше да среже въжето, глезените му щяха да си останат вързани, но поне щеше да изпълне тяло и ръцете му щяха да се освободят. Щеше да има възможност да стигне до пистолета в такелажната кутия.

Джордж чу плисък — Карин Бойд отиваше в гроба си под водата — а после чу как Бърни дълбоко въздъхна. Уморяваше ли се вече? Беше силен, Джордж знаеше поне това, но въпреки че денят да беше сравнително хладен, слънцето беше в апогея си, а Бърни беше облечен с тъмни панталони от костюм и лъскава сива копринена риза.

— Ах, Кейти — каза Бърни и Джордж долови звука на шумолящото фолио. Представи си как тя е още увита на руло и вързана

като килим, както я бе видял в къщата на улица „Капитан Сойър“. — Ти всъщност не познаваше Кейти, нали?

— Видях се с нея — каза Джордж, защото искаше да накара Бърни да продължи да говори. Джордж беше насочил острието на ножа под опънатото въже, което свързваше кръста с глезените му.

— Тогава сигурно знаеш, че аз не просто я убих, а я пребих до смърт. Знаеш ли на колко години беше? На двайсет и две, а приличаше на осемдесет и две. Беше наркоманка от по-малко от година, но каква година. — Бърни се изсмя по своя особен лаещ начин. — И знаеш ли кой я запозна с наркотиците? Твоята безценна Джейн. Тя имаше истински талант с дамите, също като теб.

Джордж започваше да отмалява, главата му се въртеше, пот се стичаше по тялото му и му трябваше цялата енергия, която имаше, за да разреже последните остатъци от въжето. Слънцето по лицето му го караше да се чувства като парче месо във фурна.

Чу как Бърни леко изръмжа и отново долови звука от шумолящото фолио.

— Хората са по-тежки, когато са мъртви, знаеш ли? Вдигал съм това нещо тук няколко пъти, когато беше още жива, и не тежеше повече от парцалена кукла, но сега, господи, вече остарявам.

Въжето, с което се мъчеше Джордж, се цепна на две и краката му се освободиха. Глезените му още бяха вързани, но вече не като на пуйка за печене. Едва успя да се спре да не опъне стърчените, изтръпнали мускули на краката си, но не знаеше накъде гледа Бърни. Протегна възможно най-силно глава назад и видя единствено небето, вече нашарено от няколко перести облака. Чу плисъка, когато и Кейти беше пусната в морето. В лодката бяха останали вече само двамата с Бърни и той осъзна, че няма начин да успее да отреже въжето, омотано около глезените му. Изви глава на другата страна да погледне назад, където бе лежала вързана Лиана. Такелажната кутия, за която бе споменала, се удряше в стените на лодката. До нея имаше яркочервена спасителна жилетка и Джордж се зачуди дали няма да е по-добре просто да я грабне, да се гмурне във водата и там да опита шансовете си.

Чу тътренето на обувките на Бърни по дъските зад себе си. Опита да поеме дълбоко дъх, но въздухът, който нахлу в дробовете му, беше разреден и недостатъчен. „Всеки момент Бърни ще дръпне

платнището от мен, ще види, че съм се освободил от въжето и тогава трябва да се задействам и да го ударя с ножа, с който може да се нареже само някоя хубава крехка пържола“, помисли си той.

Бърни издаде някакъв звук зад него, кратко сумтене в гърлото, което прозвуча като въпрос, после направи три стъпки към носа. Джордж го видя как се навежда, отваря някакъв шкаф и изважда бинокъл. Допря го до очите си и се загледа в далечината. Моментът на Джордж настъпи.

Толкова бързо, колкото можеше, Джордж се изтъркаля на ръце и колене и след това се оттласна напред към такелажната кутия. Усещаше мускулите си бавни и вцепенени, сякаш беше стоял вързан дни, а не часове. Отвори капака на кутията и изсипа съдържанието ѝ на дъските. Разпиляха се инструменти, рибарски такъми и няколко перца, заедно с черен револвер, увит в мазно парче плат. Джордж го грабна с дясната си ръка и се извъртя обратно в седящо положение. Бърни още стоеше спокойно на носа с бинокъл в ръка. По устните му се появи лека въпросителна усмивка и Джордж видя как очите му се преместиха от лицето към пистолета в ръката му, а после пак на лицето.

— Не е зареден — заяви Бърни.

— Сигурен ли си? — попита Джордж и дръпна назад ударника. Той щракна на място по-лесно, отколкото предполагаше. Ръката му затрепери и от страх, и от умора, но това не го интересуваше.

— Давай, стреляй — каза Бърни. — Наистина не е зареден. Защо просто не вземеш тази спасителна жилетка и...

Джордж дръпна спусъка. Лек откат наклони ръката му и пистолетът издаде силен звук, който прозвуча като фишек. Бърни изпусна бинокъла на дъските и вдигна дясната си ръка към шията. От устата му се чу ужасен гъргорещ звук и по гърдите му потече тъмна ивица кръв, която попи в копринената му риза.

Бърни натисна раната по-силно, но кръвта се стичаше по кокалчетата му, покривайки цялата му ръка. Той протегна другата си ръка и стисна облегалката на въртящото се капитанско столче, а после се отпусна в него като старец със ставни проблеми.

Очите му останаха приковани в Джордж. В тях като че нямаше нито страх, нито гняв — само обърканост, сякаш се чудеше защо от шията му внезапно е започнало да извират нещо и какво общо има това с пистолета, който Джордж още държеше. Бърни се свлече на

седалката, все така обърнат към Джордж, а обляната му с кръв ръка се отпусна към бедрото. Цялата предница на ризата му бе напоена с кръв, а лицето му беше станало призрачно бяло. Очите му вече не изглеждаха объркани. Не виждаха нищо. Беше мъртъв.

Джордж се обърна и огледа заобикалящия го океан. Очакваше да види лодка на хоризонта или онова, което бе разсеяло Бърни, но видя единствено линията на хоризонта, която се простираше във всички посоки. Някаква чайка се клатушкаше върху синята вълна на около двайсетина метра и това беше единственият признак на живот.

Той затвори очи и опита да прочисти ума си за момент, опита да проумее какво се беше случило току-що. Знойното слънце пареше кожата му, а палубата се люлееше. По краищата на съзнанието му се носеха някакви неясни образи и в кратък пристъп на нещо като халюцинация, Джордж почти си позволи да заспи.

Когато отново отвори очи, нищо не се беше променило. Беше сам на палубата на лодката с разпиляното съдържание на такелажната кутия и едно циментово блокче, предназначено за него. Револверът се тресеше в ръката му. Бърни се полюшваше на капитанското столче, което се плъзгаше напред-назад в ритъма на лекото вълнение на морето.

ГЛАВА 24

Джордж се върна в Матър Колидж. Макар и пътуването му до Суитгъм да му се беше сторило като цял живот, всъщност той не се беше връщал в стаята си в общежитието от по-малко от една седмица. Обясни на съквартиранта си Кевин и на всеки друг, който го попита, че за няколко дена си е бил вкъщи, върнал се е Масачузетс при родителите си. Никой не му зададе повече въпроси.

Чувстваше се гузен, че лъже, но си каза, че така предпазва Лиана.

Беше решил, че Чалфънт е прав. Че има шанс Лиана да се върне в Матър да го търси. Тя не можеше да се върне обратно във Флорида. Нямаше семейство. Къде другаде да отиде? И Джордж беше решил, че ако Лиана дойде при него, той ще ѝ помогне на каквато и да е цена. Можеше да се опита да я убеди да се предаде, но ако това не проработеше, тогава щеше да направи всичко възможно, за да е сигурен, че няма да я хванат. И да е сигурен, че ще е някаква част от живота ѝ.

През първия семестър в колежа Джордж не беше особено общителен, главно заради Лиана, но онзи втори семестър стана още по-затворен. Никога не ходеше по купони и престана да се отбива постоянно с другите момчета в дневната в края на коридора. Често хапваше сам в трапезарията, скрит зад копие от училищния вестник. Ходеше единствено в учебните часове, свит в зимното си палто, с неизменна цигара в устата. Свободното си време прекарваше в един и същ отдалечен ъгъл в библиотеката в подземното ниво. Там беше тихо, дори според библиотечните стандарти, и единственият шум идваше от потракването и съскането на някакъв допотопен радиатор. Учеше сериозно, опитвайки да поправи незавидните си оценки от първия семестър, виждаше, че другите първокурсници от неговото крило, и специално Кевин, се чувстваха засегнати от внезапното му дистанциране. Но защита му беше смъртта на Одри, за която смятаха, че скърби.

Онази зима беше най-студената от повече от петдесет години, с минусови температури седмици наред. Късите дни едва пълзяха, а студът и мракът превръщаха времето на Джордж, прекарано във Флорида, а също и предния семестър, в някакъв сън от друг свят. И все пак, винаги когато иззвънеше телефонът в стаята, която делеше с Кевин, лека тръпка в стомаха му го караше да се чуди дали пък не е Лиана. Но никога не беше тя.

За февруарската ваканция Джордж се върна у дома си. Майка му така и не спомена за Лиана, но баща му го направи, като попита как се справя след тъжната вест. Джордж отвърна, че е бил и по-добре, и тогава баща му му предложи скок с вода — за пръв път му предлагаха алкохол в собствения му дом. Той прие и двамата мълчаливо седнаха в кабинета на баща му да пийнат.

— Харесва ли ти?

— Може би ми трябва време да свикна с тоя вкус.

Баща му се разсмя, показвайки пожълтелите си зъби от дългогодишния навик да пуши лула.

— Към твоето трябваше да добавя малко сладка бира.

— Не, така е добре. Вече свиквам.

Върна се в училище, дните се удължиха, а температурите се повишиха. Джордж чувстваше, че му липсва анонимността, осигурявана му от зимното му палто с качулка. Когато вървеше през двора на колежа, усещаше как погледите се спират на него малко по-продължително от обикновеното. Знаеше какво си мислят хората. „Това е Джордж Фос. Приятелката му се самоуби през коледната ваканция и сега той почти не говори с никого. Не общува с другите.“ Това не го притесняваше особено. Беше самотен, но мисълта, че някой ден Лиана може да се появи или да се обади, поддържаше жива надеждата му.

Когато най-накрая му се обади по телефона, беше детектив Чалфънт. Отговорил беше Кевин, една събота сутрин, когато Джордж беше в трапезарията.

— Да не си загазил? — попита Кевин, след като предаде съобщението и номера, на който да отговори.

— Семейен приятел. Нарича себе си детектив. Нещо като шега.

Вместо да се обади от телефона в стаята, Джордж отиде с телефонна карта в една от телефонните будки в студентския

център. Никой не ползваше точно тези телефони и той знаеше, че там няма да го безпокоят. Запали цигара, пое дима дълбоко, а после набра номера.

Чалфънт вдигна при второто позвъняване.

— Обажда се Джордж Фос, в отговор на вашето обаждане.

— Здравсти, Джордж. Как си?

— Добре.

— Нещо ново от нашата приятелка?

— Ами, не. Не съм се чувал с нея. Мислех, че вие може да имате новини.

— Боя се, че нямам. Нищо не сме открили. Изчезнала е напълно.

— Джордж долови някакво шумолене, сякаш Чалфънт местеше слушалката от едната си ръка в другата. — Джордж, искам да те информирам за нещо. Не знам дали следиш местните ни новини, но бащата на Лиана Дектър е мъртъв. Умрял е в нощта, когато Лиана е заминала от Чинкапин. Тогава не ти казах, защото не исках да размътвам водата, а и освен това истината е, че в онзи момент още не знаехме какво се е случило. Но сега има втора заповед за задържане на Лиана. За подозрение в убийство, Джордж, за убийството на баща ѝ.

— Какво?

— Няма никакво съмнение. Тук новината вече започва да се раздухва, а подозираме, че и в цялата страна. Именно затова исках да ти се обадя. Да го чуеш най-напред от мен.

— И защо да убива баща си?

— Причината, поради която издаваме втората заповед за арест след толкова време, е, защото имахме основание да мислим, че Кърт Дектър е бил убит от букмейкър, на когото дължи пари — въздъхна Чалфънт.

— Дейл.

— Да. Дейл Райън. Забравих, че знаеш за него. Задържахме го за разпит и той призна, че Дектър му дължи пари, но твърди, че няма нищо общо със смъртта му. Имаше сериозно алиби и съдебните не намериха нищо, затова го пуснахме. Сега работим по предположението, че преди да избяга, Лиана е убила собствения си баща, за да... това е само хипотеза, разбира се... за да го предпази от

Дейл. Както изглежда, от време на време Лиана е извършвала сексуални услуги, за да изплати някои дългове на баща си.

Чалфънт изчака, но Джордж не каза нищо. И макар да знаеше вече тези подробности, когато ги чу отново от друг източник, усети лек спазъм в стомаха си.

— Според нас, когато Лиана е решила да напусне града, тя е знаела, че баща ѝ остава в ръцете на хората, на които дължи пари. Вероятно е извършила това именно защото е знаела, че е обречен.

— И как е умрял?

— Убит е бил в дома си, рана от нож в шията.

* * *

Чалфънт не спомена за други подробности. Само напомни на Джордж още веднъж, че ако Лиана се свърже с него, по закон трябва да уведоми властите. Джордж обеща да се обади, в случай че Лиана се появи.

По-късно през тази година, по време на едно от станалите задължителни за него посещения в сектора за периодика на библиотеката в Матър, Джордж намери дълга статия по случая, публикувана в рубриката „Разни“ на голям вестник във Флорида. Беше статия без никакви доказателства, базирана главно на интервю с полицай Робърт Уилсън, който явно не работеше вече в полицейското управление в Суитгъм.

Джордж прочете статията толкова пъти, че му се стори, че я е научил наизуст.

Тялото на Кърт Дектър било открито в дневната на къщата на Улица Осма. „Беше най-грозната къща на една улица с грозни къщи“, казал Уилсън. И двамата детективи — Чалфънт и Уилсън — отишли заедно в къщата да изпълнят заповедта за арестуването на Лиана Дектър. Още преди да отворят вратата и да ги лъхне острата миризма, двамата знаели, че се намират на място, където е извършено престъпление. Хората в Чинкапин не оставяли вратите си отключени през деня.

Нужен им бил само миг да свикнат с тъмния интериор. Тялото било в седнало положение на избеляло кафяво канапе в средата на

дневната. Главата била клюмнала напред, с брадичка, опряна на гърдите. С широки къси докерски панталони, с разкراчени крака, с небрежно отпуснати покрай бедрата ръце. Отначало помислили, че Дектър е с черен потник, но от презрамките станало ясно, че дрехата е бяла, но предницата е станала тъмнокафява от изтеклата кръв. Около трупа бръмчели черни мухи.

Нямало нужда да проверяват за пулс. Шията на Дектър била разрязана толкова дълбоко и широко, че кожата била увиснала от двете страни под челюстите. Кръвта не само била попила по фланелката, но и се стекла в скута му. Струя от артерията минала над стъкления плот на масичката за кафе и опръскала бежовия килим от другата ѝ страна.

Нито Чалфънт, нито Уилсън знаели как е изглеждал Кърт Дектър, но по жилестите, обсипани с петна ръце и поразеното от слънцето плешиво теме, мъртвецът изглеждал на около седемдесет. До мъжа било дистанционното на телевизора. Краката му били боси. Масичката за кафе била отрупана с празни кутии от бира „Корс“. Големият керамичен пепелник във формата на извит алигатор бил пълен с угарки и изгорелите краища на няколко джойнта. До пепелника имало малка отворена торбичка с няколко снопчета марихуана.

Върху тапицираната облегалка на канапето имало кухненски нож, чиято тъмнокафява дръжка почти не се забелязвала върху карирания плат. И двамата детективи заобиколили и застанали зад канапето, като внимавали да не докосват нищо, преди да пристигнат специализираните криминалисти. Уилсън казал на репортера, че гледката с грижливо поставения до жертвата нож, също като нож, оставен върху дъската до някой нарязан морков, за него била някак по-ужасяваща от прерязаното гърло на Кърт Дектър.

Чалфънт направил оглед на другите стаи, докато Уилсън стоял зад тялото и разглеждал мястото на престъплението. Огромният телевизор бил изключен, но все още свързан с евтината на вид развлекателна уредба и обърнат към нивото на очите на Дектър. До стената била подпряна прашина торба за голф. На пода имало купа с вода, а до нея суха котешка храна, насипана в празна табла, предназначена за вечеря пред телевизора. Между храната и дълбоката цепнатина в долната част на стената се точела

върволица мравки. На масата имало мръсна чиния с недоядена пържола, а по чинията се виждали яркочервените сокове от пържолата. От скута на мъртвеца грациозно се подаде тлъста черна муха и кацнала върху парче сланина.

Уилсън си спомнял как в оня момент си помислил, че Кърт Дектър, надрусан и пиан, със стомах пълен със скъпа пържола, е умрял щастлив.

С разума си Джордж разбирал защо Лиана е убила баща си. Това беше наказание, разбира се, за самия факт, че е такъв: безволев дегенерат, готов да сводничи за дъщеря си, за да си плаща дълговете. Но беше и убийство по милост. Лиана е била готова да напусне града завинаги и никога вече да не види баща си. Тя знаела, че баща ѝ ще продължи да залага и да губи, но без Лиана да го пази, Дейл щял да продължи да го изнудва. Кърт Дектър бил жив мъртвец и го очаквала мъчителна смърт. Лиана просто беше ускорила процеса, като го беше избавила с един бърз удар с ножа.

Обаче осмислянето на случилото се в нощта, когато Одри беше умряла, бе различна история. В статията се изтъкваше, че съществува категорично доказателство, че Лиана е била в колата заедно с Одри. Джордж си представи как двете са се скарали в бара. Вярваше на това, което Лиана му беше разказала — че Одри искала да приключи с тяхната уговорка и че си поискала обратно и живота, и името. Вярваше и в това, че в „Палмс Лаундж“ Одри вероятно съвсем се е напила. Лиана я откарала обратно в къщата на семейство Бек, където я очаквала собствената ѝ кола. Когато колата на Одри вече била в затворения гараж с все още работещ двигател и Одри седяла в безсъзнание до нея, Лиана сигурно е взела решение да я остави в колата да умре от задушаване. Дали е мислила, че това ще ѝ позволи да продължи да живее живота на Одри? Не би могла. Това нямаше смисъл. Може да е мислила, че след като Одри умре, тя ще започне отново, че часовникът, който е имала на мястото на сърцето си, ще спре напълно и тя никога няма да се изправи пред живота, който оставила зад гърба си, и изречените от нея лъжи. И ще започне всичко отначало.

А Джордж беше провалил този план, появявайки се на погребението.

ГЛАВА 25

Джордж донесе кафето на Айрин и внимателно го постави на масичката пред нея. Нора, също на масата, подуши течността, после обърна глава в знак на неодобрение. Скочи грациозно на пода и се запъти към кухнята да разузнае какво има в нейната паничка.

— Благодаря — каза Айрин. — Можехме да излезем да пием кафе навън.

— Добър опит.

— Нали *можеш* да излезеш на кафе? — каза отново тя с някакво иронично преувеличение, което беше съвсем прозрачно. — Още не си се затворил напълно вкъщи, нали?

— Аз излизам — каза той.

Технически беше вярно. През десетте дена, откакто беше убил Бърни Макдоналд, Джордж беше излизал няколко пъти от апартамента си, главно до бакалията на ъгъла или до магазинчето за алкохол, удобно разположено точно до бакалията. Беше отскочил и до няколко полицейски управления по тяхна молба. Не ставаше агорафоб, поне на себе си казваше така, просто видът на обикновените хора, които се държаха обикновено, или още по-лошо, които се радваха на живота, го изпълваше с безпокойство, което граничеше с ужас. Беше започнал да приема, че в сегашното състояние умът му е като киноекран, на който се прожектира само един филм, филм за оня понеделник следобед в Ню Есекс и в лодката на Бърни. Не се будеше облян в студена пот, нито надаваше писъци в съня си, нито пък се стряскаше от необичайни звуци, но не спираше да вижда отново и отново случилото се. Напомняше му на периода в първите години в колежа, когато се беше пристрастил безнадеждно към играта на тетрис на компютъра, докато ония четири цветни форми не започнаха да плуват неспирно в мислите му и дори се бяха промъкнали в сънищата му.

— Някой път ще излезем да пием кафе навън — каза Айрин и стисна съчувствено устни.

— Това изражение на лицето ти не ми помага — отвърна той. — Освен това, никога не съм обичал да пия кафе навън. Знаеш го.

— Нямаше да настоявам така, ако се беше съгласил да говориш с някого. — Айрин хвана чашата с кафе с две ръце, сякаш беше зима. Август беше отминал, но градът още беше в капана на душната жегата, а в апартамента на Джордж, охлаждадан само от климатика на прозореца, беше към 28 по Целзий. Този някой, за когото говореше Айрин, беше терапевтът, с когото тя искаше Джордж да се види. Беше проучила и намерила човек, когото смяташе за съвършен. На теория Джордж се беше съгласил с нея, но не и на практика.

— Ще го направя — каза той. — Когато съм готов. Минали са само две седмици. На тебе ти трябваха повече, за да преодолееш „Мълчанието на агнетата“.

Тя се усмихна, остави кафето си на масичката, после се изтегна на канапето. Носеше черни бермуди и блуза на точки без ръкави. Синината от юмрука на Бърни Макдоналд беше почти изчезнала. Джордж виждаше едно съвсем бледожълто петно, но може би само си въобразяваше.

— Чудесно. Днес печелиш, защото съм прекалено изморена да споря с теб. Какво ще кажеш да послушаш за моите незначителни проблеми?

— С удоволствие — отвърна той.

Тя му разказа за катастрофалната среща, на която се бе съгласила да отиде с разведения редактор, как той я завел в малка изба и ѝ изнесъл лекция за удоволствието от ечемичното вино, после се напили и хлипали в колата му по пътя към дома. Джордж слушаше и правеше саркастични бележки, но както винаги се случваше през последните дни, мислите му още витаеха над онова празно пространство на смъртта, а образите се въртяха и падаха като парчета от тетрис.

След като бе застрелял Бърни, той се беше съсредоточил в прерязването на въжето около глезените си. Ръцете му се бяха разтреперили силно като на човек, който се опитва да вдигне пластмасова чаша към устата си в попаднал в турбуленция самолет. Успя някак, държейки глава надолу, с очи вперени в задачата. Когато и краката му вече бяха свободни, той се изтласка назад и се облегна на кърмата. Бърни не беше помръднал, още седеше на леко полюшващото се капитанско столче, с брадичка на гърдите, сякаш беше заспал, само

че гърдите му бяха облени в кръв, вече потъмняваща от яркочервена в калнокафява. Някаква голяма муха бръмчеше около сведената му глава. Откъде се беше появила толкова бързо посред нищото? Изведнъж Джордж се уплаши, че са минали часове, докато развърже краката си, а не няколко минути. Взря се в слънцето, опитвайки се да си представи колко е часът. Кога ли ще настъпи нощта и още ли ще се поклаща в океана с един труп?

Именно тази мисъл го накара да пристъпи към действие. Изправи се на изтръпналите си крака и опита да пристъпи към носа, но треперещите му мускули го принудиха да падне на колене и той запълзя към Бърни. Когато стигна тялото, Джордж бутна с пръст глезена му и страхливо се отдръпна, все още притеснявайки се, че може да е жив. Не се случи нищо и той успя да се изправи, избуца Бърни от столчето и зае мястото му. Тялото тупна тежко долу с ужасния звук от изпускане на въздух. Джордж не го погледна, но долови острата воня на изпражнения, смесена с мириса на солена вода и кръвта.

Втрени се в празното море. Денят беше спокоен, но повърхността на водата бе тук-там набраздена, а разбиващите се бели вълни блещукаха на слънцето. Погледна във всички посоки. Всичко си беше същото и океанът се спускаше по кривата на земното кълбо. Хрумна му, че никога няма да намери земя и че ще умре наред нищото. Слънцето, високо в небето, нито се вдигаше по-високо, нито залязваше и сякаш му се подиграваше със собственото си безсмислие. Погледна таблото на лодката и там, прикрепен към конзолата, съгледа компас, инструмент, какъвто не беше виждал вероятно откакто се беше провалил като малък скаут. Беше покрит със солена вода и той го почисти, а стрелката му показваше, че лодката е насочена на север. Знаеше единствено, че трябва да се движи на запад, назад към сушата. Щеше да е достатъчно дори да успее само да влезе в полезрението на други лодки. В земята на живите можеха да го арестуват за убийство, но това означаваше също, че щяха да го вземат от лодката и да го отведат далеч от отвратителното вълнение на морето. И далеч от Бърни, който лежеше в собствената си кръв и изпражнения.

Намери ключа за стартера, прикрепен с верижка към парче пластмаса с форма на риба. Завъртя ключа. Не се случи нищо и гърдите му се свиха от страх. После се зае с дросела, премести го на

„Неутрално“ и отново опита. Двигателят се закашля и тръгна. Никога през живота си не беше управлявал лодка, но успя да мръдне дросела, за да задвижи лодката със скорост, каквато искаше, а след това завъртя кормилото, докато компасът не му показва, че се движи на запад. А после остана на постоянна скорост.

След около десет минути Джордж съгледа на север от него нещо подобно на морски съд с прилични размери. Помисли си дали да не остави лодката си насочена към сушата, но не знаеше колко бензин му остава и реши, че ще е по-добре да се възползва от първата възможност да се отърве от тялото на Бърни. Завъртя силно кормилото и лодката сякаш подскочи върху тихата вода, изхвърляйки силна струя, която проблесна на слънцето с цветовете на дъгата.

Когато приближи до другата лодка, с облекчение видя, че тя стои неподвижно във водата. Блестеше в невероятно бяло, голяма лодка за спортен риболов с нещо подобно на сателитна система, прикрепена към покрива на каютата. Забеляза две фигури на палубата с дълги въдици пред тях. От около петдесет метра разстояние той видя как и двамата мъже се обърнаха към него, а след това как и две жени станаха от седалките си, за да видят кой се приближава. Джордж намали скоростта и размаха двете си ръце в комбинация, както се надяваше, от „Нужна ми е помощ“ и „Не съм опасен“. Изведнъж му се прииска да беше покрил трупа на Бърни с платнището.

Когато приближи, забеляза, че и двамата мъжете са на средна възраст, със силен слънчев загар. Всеки държеше кутия бира. Двете жени, с еднакъв кафяв тен, набързо си навлякоха горницата на банските — явно правеха слънчеви бани по монокини.

Джордж приближи лодката странично, като натисна ръчката за горивото, за да избегне сблъскване. На около десетина метра изключи двигателя и лодката остана на дрейф, полюшвайки се до тях. Единият от мъжете, който имаше корем с размерите на медицинска топка, каза:

— Боже господи, задник такъв.

Джордж вдигна отново ръце и отвърна:

— Извинявайте! Нужна ми е помощ.

Едната от жените, с бикини в черно и златно, надникна от борда на риболовната яхта, видя тялото на Бърни и нададе странен, пронизителен писък.

— Стана злополука — каза Джордж, което си беше почти истина.
— Можете ли да повикате бреговата охрана?

— Мъртъв ли е оня човек? — попита втората жена, която също беше дошла до перилата. Изглеждаше по-млада с най-малко двацет години от всички останали и току-що беше запалила цигара. Миризмата ѝ стигна до Джордж, божествен аромат, за кратко заменил вонята на кръв и сол наоколо.

— Мъртъв е — каза Джордж. — Мога да ви обясня, след като извикате бреговата охрана. Може ли да се кача при вас?

Мъжът с изпъкналия корем се беше придвижил до носа и Джордж видя как той взе радиопредавател от сложното табло. Другите трима се спогледаха, сякаш, без да разменят и дума, решаваха дали да позволят на някакъв очевидно откачен убиец да се качи на яхтата им. Джордж забеляза как очите им оглеждат неговата палуба и видя, че по-младата жена съзря револвера, който той бе захвърлил.

— Не съм въоръжен — каза той и обърна длани към тях. — Бях отвлечен от този човек. Ако не искате да ме пуснете на борда при вас, може ли поне да ми дадете малко вода?

Докато не поиска вода, той всъщност не беше усетил колко е жаден. В устата си имаше вкус на метал и кръв. По-младата жена, която носеше ярки жълти бикини, се обърна към другия мъж, който още не бе проговорил.

— Може да се качи, нали? — попита тя.

Той се обърна към своя приятел по риболов, който още се туткаше с предавателя, а после се обърна към Джордж.

— Става. Само да взема сгъваемата стълба.

Бреговата охрана пристигна петнайсет минути след като Джордж се бе качил на „Риъл Тайм“. Докато чакаше, той прие предложения му стол, изпи голямо количество вода и започна да разтрива китките и глезените си, докато осъзна, че така става още по-лошо, защото разкъсваше и без това охлузената кожа и от нея бе бликнала прясна кръв, която опръска палубата на яхтата. Мъжете останаха на разстояние, но по-младата жена, която се представи като Мелани, го попита какво се е случило. Той опита да говори, но започна да се тресе толкова силно, че трябваше да остави шишето с вода на пода. Внезапно му стана студено и един далечен глас, неговият собствен глас, му каза, че изпада в шок. Когато моторницата на бреговата охрана

пристигна и го качи на борда си, те му дадоха одеяло. Този дребен жест на внимание го накара да се разплаче.

През следващите дни Джордж разказа своята история безброй пъти на безброй представители на закона. По разликата в отношението и подвеждащите въпроси можеше да усети, че съществува спор дали да го арестуват или не. Беше прострелял човек в гърлото и беше пряко свързан със смъртта на четирима души. Пряко беше свързан и с една огромна кражба, а от въпросите, които му задаваха, ставаше все ясно, че диамантите, взети от сейфа на Маклийн, все още липсват. Започна да вярва, че именно детектив Робърта Джеймс е тази, която го защитава, тази, която вярва във всяка дума от неговата история. Със сигурност тя беше и единственият детектив, който постоянно му даваше информация, осведомявайки го, че нито едно от телата не е било извадено от дълбините на океана, че съпругата на Маклийн най-накрая е починала и че доколкото знае, така и не ѝ съобщили за убийството на съпруга ѝ.

Когато се връщаше мислено към тези дни, Джордж съзнаваше, че няма нищо против постоянните разпити. Това, че разказваше своята история отново и отново, изглежда му помагаше да се справи с преживяното. Едва когато измина цял един ден, без полицията да се свърже с него, ден, в който не излезе от апартамента си, той започна да осъзнава ужаса на случилото се. Някои образи — Бърни, отпуснат безжизнено на капитанското столче, Карин Бойд, която посивява в къщата на Кейти Алър, лицето на Лиана, докато се прекатурваше в морето — изобщо не изчезнаха от мислите му. Четенето не помогна, нито телевизията. Когато излезе от апартамента си, светът, който винаги бе изглеждал относително приятен, му се стори като пред някакво бедствие. Сградите се люлееха, сякаш всеки момент ще се сгромолясат, колите опасно се накланяха по ъглите, а гневни непознати го гледаха така, сякаш можеха да прочетат ужасяващите мисли в главата му. Всяка мисъл за океана го изпълваше с неясен страх.

Разговарял беше с отдела по човешки ресурси в списанието и временно му бяха дали отпуск по графа „Грижи за семейството и кризи“. Поискаха от него само личният му лекар да попълни един формуляр и да им го изпрати по факса. Всеки ден Джордж се канеше да се обади на лекаря си и да си уговори час. И всеки ден не се обаждаше. От офиса му изпращаха мейли, на които той не отговаряше.

Посещенията на Айрин не помагаха кой знае колко, но и не вредяха. Запълваха времето му през деня, въпреки че прекарването на деня не беше най-големият му проблем. Проблем бяха безкрайните часове на нощта.

— Мислех, че той мрази жена си?

— О, ти наистина слушаш — каза Айрин, изправяйки се на канапето да отпие от кафето си. — Така твърди той. — Тя сви рамене.

— Значи няма да има втора среща.

— Божичко, не. Моят експеримент със съкрушени мъже официално приключи. — И щом каза това, лицето ѝ се изчерви от състрадание. — Не исках...

— С изключение на мен, разбира се.

— Не те приемам за съкрушен.

— Благодаря. Окървавен, но несломен. Това съм аз. Това, което не те убива, те прави по-силен. Между другото, оня, който го е казал, трябва да бъде оставен в морето заедно с призрака на Бърни Макдоналд.

— Ще разбере кой го е казал и ще взема мерки. — Тя взе едно косъмче от Нора от рамото си и се раздвижи.

— Тръгваш ли си? — попита Джордж.

— Да, освен ако не ме помолиш да остана.

Той изпрати Айрин до вратата, където тя го целуна по устните, както правеше винаги.

— Мисля, че ще се справиш.

След като Айрин си тръгна, Джордж разтреби гардероба в спалнята си, като напълни една хартиена торба с ризи, които не смяташе вече да носи. Може би по-късно щеше да я отнесе на две преки по-нататък до „Гудуил“. И това щеше да бъде излизането му за деня.

Сипа си пак кафе, като едва устоя на желанието да добави капка бърбън, и се върна в дневната да поработи върху това, което тайно наричаше своя Дневник на смъртта. Беше идея на детектив Джеймс от последния им разговор. Тя беше излязла заедно с него от полицейското управление, както правеше винаги. Бяха постояли за малко в сивия градски здрач, където той ѝ бе благодарил за добрината.

— За кое? — беше попитала тя.

— За това, че ми повярвахте. И не ме арестувахте. И не ме гледате като другите полицаи... полицайки.

— Не ти правя услуга. Истината е, че действително вярвам в твоята версия.

— Но продължавате да ме водите тук.

— Надявам се да си спомниш нещо ново. Има още много въпроси.

— Още не сте намерили диамантите, нали?

— Не.

Джордж запали цигара, навик, който беше възобновил, след като се беше съвзел. Пое дълбоко дима, който изпълни дробовете му, после го издиша, извърщайки глава от детектив Джеймс, но вечерният вятър подхвана дима и го запрати в лицето ѝ. Той се извини.

— Не се притеснявай. Мирише добре. Аз съм от ония бивши пушачи, които още харесват чуждия дим. Дори ми липсва в крчмите.

— Понякога си мисля, че сте перфектната жена, детективе.

— Не всеки ден чувам подобни думи — избухна в смях тя.

— Просто се движите с погрешните хора.

— Със сигурност.

Той дръпна още веднъж продължително от цигарата си.

— Мислите ли, че пак ще трябва да идвам тук?

— Вероятно. Все още не съм убедена, че си си спомнил всичко, което можеш.

— Защото се мъча да забравя всичко, което мога.

— Имам предложение за теб — каза тя, като разтърка врата си, а после оправи яката на ризата си. Не лакираше ноктите си. Всъщност, освен може би руж, според Джордж, Робърта Джеймс не носеше никакъв грим.

— И какво е то? — попита той.

— Според мен трябва да опиташ да пишеш за всичко това.

— Мислех, че вие го правите.

— Според мен можеш да напишеш повече. Напиши и най-дребната подробност на случилото се. Опитай да опишеш нещата. Все още съм убедена, че пропускаме нещо. Може да ни помогне да разнищим случилото се, но си мисля също, че ще помогне на теб... да анализираш нещата.

— Смятате, че нещо в главата ми не е наред.

— Не, но според мен ти се случи нещо доста шибано. Няма да ти навреди да го опишеш. Не бих го предложила, ако не смятах, че трябва да го направиш.

Той беше приел предложението, намери празен бележник, прибран на една от лавиците с книги, и започна да описва случилите се събития със своя сбит, почти нечетлив почерк. Не описваше нещата в хронологичния им ред. Просто се сецаше за нещо и опитваше да го запише. Не беше приятно, но така наистина запълваше времето.

Напоследък се беше съсредоточил върху опита си да избяга от Бърни Макдоналд в къщата на Кейти Алър. Описа интериора на къщата, вида на пералното помещение, където беше подпряно опакованото тяло на Кейти. Опитва да си спомни своите мисли и въпроси в оня момент. Как е разбрал Бърни, че сме там? Дали ни беше последвал с доджа си и ако е така, защо бе изчакал толкова дълго да ни приближи с пушката с упойващото средство? Защо не се беше разтревожил, че можем да повикаме полицията по мобилните си от къщата?

Написа за решението да опита да избяга от предната част на къщата и начина, по който изглеждаше Карин Бойд, когато минаваше покрай нея в коридора. Сивотата на кожата ѝ и непохватното, отпуснато положение на тялото ѝ. Навярно вече е била мъртва или е умирала заради прекалено силната доза упойващо за размерите на тялото ѝ. После написа как бе видял Лиана на задната седалка на доджа и как тя лежеше в безсъзнание. Спомни си как разбра, че е жива, защото... заради потрепването на клепачите ѝ. Беше нещо, към което се връщаше отново и отново, към онова леко движение, което беше забелязал. Само неволен тик ли беше видял, или Лиана бързо беше затворила очите си, разбирайки, че някой минава покрай колата? В оня момент си бе помислил, че е неволно, че е в безсъзнание или също упоена и че клепачът ѝ е потрепнал. Защо сега убеждаваше себе си, че на задната седалка на доджа Лиана е била в пълно съзнание и само се е преструвала?

Дали защото пасваше на мисълта, която непрекъснато го глождеше, че от самото начало Лиана и Бърни са работили заедно и че всичко, включително пътуването им с лодката в морето, е било организирано?

И ако е така, защо тогава и двамата бяха мъртви, а той все още жив? Как Лиана беше позволила на Бърни да я изхвърли през борда? Защо Бърни беше толкова сигурен, че пистолетът от такелажната кутия не е зареден?

Знаеше единствено, че писането за всичко това му помага. И че колкото повече подробности записва, толкова повече му се изяснява какво се бе случило през оня дълъг уикенд. Усещаше как все повече се доближава до истината.

Отгърна страниците в края на бележника, където бе започвал да прави скици. Нарисувал беше няколко картини на лодката, опитвайки да си спомни всичко, което беше в нея. Този път направи скица отгоре, отбелязвайки местоположението на четирите тела — две живи и две мъртви. Загледа се втренчено в тях, докато очите му се замъглиха, и се извърна едва когато в далечината забиха църковните камбани, което му подсказа, че е пладне.

Стана, отиде в кухнята и наля в чашата си останалото в каната кафе. Този път наистина добави глътка бърбън.

ГЛАВА 26

Полицията пристигна на другата сутрин, в сряда, малко след девет. Джордж бе започнал да си прави кана кафе и обмисляше как да прекара дългия ден пред себе си.

На вратата се почука три пъти силно и последваха викове: „Полиция. Отворете“. Мъжки глас. Сигурен, че ще бъде арестуван, Джордж отвори вратата и видя О'Клер, придружен от двама униформени полицаи.

— Джордж Фос. Детектив Джон О'Клер от полицейското управление на Бостън. Имам заповед за претърсване на тези помещения. — Той вдигна ръка с два сгънати листа. Изглеждаше така, все едно е спечелил нещо голямо от лотарията и държи билета във въздуха.

Джордж седна на канапето да изпие кафето си и да прочете копието на заповедта, докато двамата униформени полицаи започнаха да претърсват от кухнята към дневната и към спалнята. Нора любопитно ги последва, промушвайки се между краката им и надничайки в отворените шкафове. О'Клер не вземаше участие в претърсването, а стоеше в дневната в лъскавия си сив костюм и се полюляваше на пети, като от време на време проверяваше мобилния си.

— Къде е детектив Джеймс? — попита Джордж.

— О, тя е уведомена за ситуацията.

— Какво точно търсите?

О'Клер не отговори.

Джордж си помисли за парите, които Лиана му беше дала и за които все още не бе съобщил на ченгетата. Беше пренесъл сумата в мазето на сградата, увити в парцал и пхнати под една сушилня. В оня момент се бе зачудил дали не е прекалено предпазлив, но сега бе доволен, че не се налага да обяснява на бостънската полиция какви са тези десет хиляди в брой.

— Детективе, намерихме нещо — обади се от спалнята единият от униформените.

О'Клер, който не направи нищо, за да скрие доволния поглед от лицето си, каза на Джордж да остане където е и влезе в спалнята. Джордж започна да рови в мозъка си, опитвайки се да си представи какво биха могли да намерят, което да го уличи още повече. Щеше му се да си е оправил леглото и да е прибрал купчината мръсни дрехи, насъбрани в ъгъла. Откъм спалнята проблеснаха светкавици, правеха снимки. Джордж стана точно когато О'Клер се появи от стаята, придружен от едното униформено ченге, ниска испанка със склучени вежди като на Фрида Кало. Носеше бели гумени ръкавици и държеше разтворен бял лист, върху който имаше две малки камъчета — едното зеленикаво, другото розово.

— Можете ли да кажете какво е това? — попита О'Клер.

— Никога не съм ги виждал досега. Къде ги намерихте? — Макар и да приличаха на камъни, Джордж знаеше, че са диаманти. Косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Ще ги използваме като улика. Налага се да дойдете с нас до управлението.

* * *

Джордж изчака в една от стаите за разпити. Стоеше сам от около час, след като бе заявил на О'Клер, че се отказва от правото си да иска присъствието на адвокат. Джордж се чудеше дали вече не е бил във всички стаи за разпити в Бостънската полиция. Тази специално имаше прозорец с решетки. Оттук се виждаше мостът Заким, а в далечината и обелискът в Чарлстън. Небето беше като измито синьо или може би прозорецът беше мръсен и затова изглеждаше така.

— Здравей, Джордж.

Той се обърна към познатия глас и се зарадва като видя детектив Джеймс. Беше облечена с черен костюм върху копринена бяла риза, яката извадена над реверите на сакото. В случай че арестуваха Джордж, той се надяваше тя да е тази, която да му сложи белезниците, а не О'Клер, който без съмнение щеше да изглежда доста самодоволно.

— Добър ден, детективе — каза Джордж.

— Моят партньор ми съобщи, че се отказваш от правото си на адвокат. Още ли е така?

Джордж ѝ отговори утвърдително.

— Добре. Седни. Държа да те уведомя, че този разговор се записва. — Тя посочи малката камера в ъгъла на стаята. Джордж кимна.

След като представи себе си, после Джордж, а после съобщи часа и мястото на разпита, детектив Джеймс каза:

— Искаш ли да ни разкажеш за диамантите, които намерихме?

— Никога досега не съм ги виждал.

— Тогава как според теб са се озовали в чекмеджето с дрехите ти?

— Това от диамантите на Маклийн ли са?

— Не знам. Ти ни кажи.

— Аз също не знам. Но мисля, че щеше да е голямо съвпадение, ако не са.

— И как са попаднали в твоето чекмедже?

— Лиана Дектър ги е сложила там. В деня, когато беше убит Маклийн, и нощта, която тя прекара в моя апартамент.

— И в оня момент не си знаел за това?

— Не, не съм.

— И защо да е постъпила така, без да ти го каже?

— Сещам се за две причини. Едната, да ми благодари за помощта да ограби Маклийн. Макар да не знаех, че ѝ помагам.

— А другата причина?

— Скроила ми е номер.

— И защо да го прави?

— Имате ли малко време?

Детектив Джеймс се усмихна.

— Имам цял ден. И ще се радвам да чуя защо Лиана Дектър ще ти крои номер?

— Скроила ми е номер, защото аз съм единственият, който знае, че е жива, а ако съм в затвора, няма да ѝ търся сметка.

— Преди ни каза, че си станал свидетел как Лиана Дектър е била убита от Бърни Макдоналд.

— Искам да променя показанията си.

— Значи не си я видял със завързано циментово блокче и хвърлена в океана?

— Не, казвам, че видях това да се случва, и все пак мисля, че тя е жива.

— Как може да стане това?

— Не съм съвсем сигурен как го е направила, но дълбоко в себе си не мисля, че она ден се е удавила.

Джеймс изви шия на едната, после на другата страна, сякаш се готвеше за боксов мач.

— Защо не започнеш от самото начало?

— Сигурна ли сте?

— Както казах, имам на разположение цял ден.

— Добре — започна Джордж. Думите заизлизаха лесно. През последните няколко дена беше репетираше мислено тази реч. — Поради липса на по-добра отправна точка, ще кажа, че всичко е започнало още в Барбадос. Знаем със сигурност, че Лиана или Джейн Бърн, както се е представяла тогава, е работела в курорта „Кокъл Бей“ и именно там се е запознала с Джери Маклийн. Знаела е, че е богат, и е знаела, че е корумпиран, в смисъл че вероятно има пари в брой. Той е бил набелязан и тя го е проучила основно. Узнала е как изглеждат двете му съпруги. Копирала е външния им вид и го е прелъстила, като го е спечелила достатъчно, за да я отведе в Атланта като своя любовница. Дал ѝ е работа — или тя е поискала такава — и това ѝ е осигурило достъп до неговите бизнес документи. По един или друг начин, тя е установила, че той е прехвърлил голяма част от парите си в брой в диаманти и че те се намират в сейф тук, в Масачузетс. И така, как може да се проникне в сейф? Тя изработва перфектен план. Ще открадне парите от него, което е било лесно, защото той редовно изпраща пари в брой към островите, а тя има достъп до тях. Ще вземе една от тези пратки и ще изчезне от града. Той ще се разтревожи, но според нея, поради естеството на пратките, няма да се свърже с полицията. И вероятно е знаела, че ще пусне своя постоянен детектив Дони Дженкс по следите ѝ. След това ще ѝ е нужно единствено да измисли начин да му върне пратката с парите тук, в Бостън. А когато някой ти донесе пари в брой вкъщи — и то голяма сума, — какво правиш? Отваряш сейфа си и прибиращ парите там. Именно на това е разчитала тя. Имала е нужда от помощ, затова наема местен барман в

Атланта на име Бърни Макдоналд. После наема Кейти Алър, или поне се свързва с нея. С Кейти се познава от някой от курортите в Карибите, където е работила. Научих много неща за нея. Била е единствено дете, и двамата ѝ родители загинали в инцидент с яхта, когато Кейти е на осемнайсет. Били богати и тя наследила всичко. Притежавали земята с къщата и вилата в Ню Есекс, плюс някакви имоти във Флорида и Мексико. Баща ѝ продавал луксозни яхти във Форт Лодърдейл. Кейти била наркоманка, може би под влияние на Лиана, а може би не. Когато Лиана разбира, че с Бърни имат нужда от място, където да останат в Бостън, тя се свързва с Кейти. Допускам, че е довела Кейти със себе си тук, настанила я е в стария ѝ дом с достатъчно дрога, за да бъде доволна, и е използвала къщата. Оказало се, че това е перфектното място да уреди срещата ми с Бърни, или както първоначално го знаех като Дони Дженкс.

— Защо се е представил за Дони Дженкс? Изглежда доста очевидно, че си щял да разбереш кой е.

— Без значение е било дали накрая ще разбере. Тя винаги е знаела, че ще проумея, че ме е използвала, за да се добере до диамантите на Маклийн. Предполагам, че най-лесно е било да използва името на Дони Дженкс, тъй като той е работел за Маклийн. Възможно е било да опитам да го проверя, преди да се съглася да отнеса парите. Не знам наистина, но съм сигурен, че това, което Лиана е искала да направи, е било да ме убеди да помогна, като отнеса сумата на Маклийн. Не е била сигурна, че ще е достатъчно само да говори с мен, и затова е решила, че ако ме запознае с Бърни и той изглежда истински страховит, ще поискам да я защитя и ще се съглася да отнеса парите на Маклийн.

— Разбирам защо е имала нужда от Бърни и защо ѝ е трябвала Кейти, но защо е имала нужда от теб?

— Всъщност не е имала нужда. Поне не за първата част от плана си. Вероятно и сама е можела да отиде до къщата на Маклийн или би могла дори да изпрати Кейти. Единствената причина да поиска аз да доставя парите е била да ме включи в играта. Искала е да стана свидетел, когато бъде изхвърлена в морето. Всичко е водело именно към това. Вземането на парите от Маклийн е било само началото. Но тя е имала по-голям план. Не само е искала диамантите, искала е абсолютно чисто измъкване, приключен случай, в който тя да е мъртва.

— Значи според теб е трябвало да оцелееш оня ден на лодката?

— Да. Не само си мисля, че е планирано да оцелея, но според мен и Бърни е знаел, че трябва да оцелея. Бил е наясно с това. Само че Бърни не е знаел, че е било запланувано *той* да умре.

— Върни малко назад. Защо Бърни е заплашил своята приятелка... Айрин ли беше?... Защо я е заплашил и защо е стрелял по теб от колата?

— Трябвало е да си помисля, че Бърни го е подгонила параноята, че леко е мръднал и иска или да ми затвори устата, или да убие всички, замесени в грабежа. И е било важно аз да знам тази история, защото аз съм този, който ще трябва да я разкаже. Основната история е била следната: вместо да напусне града заедно с Бърни веднага след кражбата на диамантите, Лиана решава да се види още веднъж с мен и това довежда Бърни до параноична ярост. Доста е преувеличено, знам, но за известно време аз го повярвах. Според мен Лиана си е играела с моята суетност, предполагайки, че ще предпочета да повярвам, че остава още една нощ, за да бъде с мен.

— Говориш за събота вечер?

— Точно така. След като Бърни открадва диамантите, най-разумно е двамата да избягат възможно най-далеч. Вместо това Лиана се среща с мен в „Каулун“, после се връща с мен в апартамента ми и прекарва нощта там. Преди да си тръгне, скрива два от диамантите в чекмеджето на шкафа ми за дрехи, където няма да ги намеря веднага. Според мен не си е оставила много време, знаейки, че тялото на Маклийн ще бъде открито и че полицията ще започне да ме издирва. Мисля, че е била готова да поеме този риск и че за плана ѝ е било важно да прекара нощта с мен, за да може и да ме държи под контрол, и да остави диамантите, а също и да осигури приемлив мотив за Бърни Макдоналд да забрави задръжките си. Преструвките на Бърни, че е полудял, са били решаващи за втората част на плана. Първата била да вземе диамантите от Маклийн — достатъчно лесно, както се оказва, — а втората била да инсценира смъртта си и да елиминира Бърни, което означава, че всички диаманти остават за нея, а търсенето се преустановява, защото тя е мъртва. Знаела е, че може да успее с *първия* план, а вторият е само допълнителна печалба. Тази част е решаваща, за да се разбере това, което се е случило, което мисля, че се е случило. Всичко станало след грабежа е било като куотърбека в ръгби мач,

който пуска отчаян пас към крайната зона. Един вид „аз да стрелям, пък каквото стане“ в края на второто полувреме, когато отборът ти вече води. Разбирате ли какво искам да кажа?

— За какъв ръгби мач говориш? Не, продължавай, схванах го.

— Така. Било прекалено сложно, за да е сигурна, че ще може да се измъкне. Било е ход с несигурен резултат, но ако не проработи, ако аз примерно реша да я издам на вас или ако не успея да убия Бърни в лодката, тя пак ще остане с диамантите и пак ще изчезне. Всичко това има смисъл само ако се разглежда по този начин.

— Разкажи какво се случи на лодката.

— Така както аз го виждам, вероятно на Бърни е казано, че според плана аз трябва да остана жив като свидетел за смъртта на Лиана. Не знам защо се е вързал на това, но допускам, че поне отчасти е бил омаян от нея и е искал да ѝ угоди. Вероятно го е убедила, че тя трябва да изчезне завинаги. Затова и идеята е била да ме качат в лодката на Алър, вързана до вилата, а след това да излязат в морето. Аз доста ги улесних, като сам отидох в къщата на Кейти Алър, макар за нещастие да се появих заедно с Карин Бойд и тя стана допълнителна жертва.

— Какво щеше да стане, ако не бяхте дошли в къщата?

— Бърни щеше да намери друг начин да ме отвлече. Той явно ме преследваше. Последва ме в нощта, когато отидох при Айрин в Кеймбридж, нощта, когато стреля по мен и се нахвърли върху истинския Доналд Дженкс. Можеше още тогава да ме убие, но планът не е бил такъв. Той все още е играел отредената му роля. Истинският план е бил да ме хване жив и точно затова носеше тази пушка с упойващото вещество. Защо иначе да има подобно оръжие?

— Между другото, това оръжие принадлежи на една зоологическа градина в Атланта. Обявено е за откраднато. Изглежда, Бърни е имал приятел, който работи там.

— Което показва, че този план се е подготвял от доста време. Пушката щяла да им даде възможност да ме хванат жив, което е било от огромно значение. Карин е объркала малко плана, но това означава единствено, че Бърни е трябвало да ни упои и двамата. Той е приготвил стреличката с упойващото за мъж с моите размери, но за Карин е било прекалено силно и тя е умряла от свръхдоза. Не че е имало кой знае какво значение, защото тя бездруго е щяла да бъде

убита. Докато се случва това, докато Бърни ме държи заклещен в къщата на Кейти Алър, Лиана е чакала в колата. Сега осъзнавам, че тя си беше в пълно съзнание, лежеше на седалката отзад и се преструваше на упоена, за да я видя, в случай че изтичам покрай колата. Както и направих. Бях почти убеден, че виждам жена в безсъзнание, обаче видях как си мърда очите, сигурен съм. В оня миг си помислих, че това е просто страничен ефект, нещо като тик от упойката, но сега си го спомням по-различно. Според мен съм виждал, как Лиана бързо затваря очи, когато се появявам до прозореца на колата.

— В подписаните от теб показания си казал друго.

— Знам. Но вече не мисля така. Може би съм разсъждавал прекалено дълго и вече не виждам нещата ясно, но според мен тя просто си е лежала на задната седалка в колата. Чакала е Бърни да ме хване. Аз съм ги улеснил, като съм дошъл отново в къщата в Ню Есекс. Докато Бърни е идвал след мен, Лиана е заключила колата и е легнала отзад. Ако я видех, щях да си помисля, че Бърни е заловил и нея. И аз наистина я видях. И си помислих точно това.

— Но ако не я беше виждал, нямаше да се забавиш и щеше да избягаш.

— Истина е. Можех да избягам в гората и после на пътя. Ако това се беше случило, според мен Лиана и Бърни просто щяха да изчезнат завинаги. Не забравяйте, че цялата история е била просто един ход с непредвидим резултат.

— А Лиана е била като онзи куотърбек — каза тя.

— Да, схванахте го. Лиана е в ролята на онзи куотърбек. А в най-добрия случай Бърни е само нападателят.

Детектив Джеймс се разсмя.

— Добре, схванах го. Мисля, че подценяваш качествата на добрия нападател, но разбирам какво искаш да кажеш. Продължавай.

— И така, след като вече бях упоен, е трябвало само да натоварят всички тела в лодката. Закарали са ни до вилата, където беше вързана лодката. Лиана сигурно е помогнала, а след това е оставила Бърни да я завърже. Поставил ни е лице в лице под платнището. След това е насочил лодката в открито море и е започнал да кръжи наоколо, докато аз дойда на себе си. Щом това се е случило, Лиана ми казва за ножа, който е скрила, и ме оставя да прережа въжето, с което съм овързан.

Тази част е свързана изцяло с точния разчет на времето. Важното е било аз да се освободя, едва след като Лиана е хвърлена през борда. Според мен са имали някакъв знак помежду си, така че Лиана да даде сигнал на Бърни кога да спре и да започне да изхвърля телата. Мисля си, че сигналът е бил тя да ритне по стената на лодката. В оня момент, когато чух това, помислих, че е звук от спирането на лодката, защото непосредствено след това Бърни сграбчи Лиана и я хвърли през борда. Но една лодка не издава такъв трополящ звук, когато спира. Освен ако нещо не падне. Лиана е подала сигнал на Бърни, че е време да стана свидетел на смъртта ѝ. Аз нямаше да имам възможност да направя нищо, за да я спася, но щях да остана с ножа, а Бърни през това време щеше бавно да изхвърли и другите две тела. Той се мотаеше, давайки ми време да прережа останалата част от въжето.

— И да се добереш до пистолета — отбеляза детектив Джеймс.

— Ами... не. Бърни не е знаел за пистолета. Може да е знаел, че в такелажната кутия има пистолет, но е бил сигурен, че не е зареден. Не, мислел е, че аз трябва да се освободя, да грабна спасителната жилетка и да опитам да се спася в океана.

— Ти си щял да бъдеш лесна мишена. А той е имал лодката. Можел е просто да те прегази с нея.

— Но идеята е била да не го прави. Трябвало е да ме остави да избягам. Бърни не е знаел обаче, че тя ми беше дала възможност да го застрелям. Оставила ми беше зареден пистолет. Искала е да убия Бърни. Така нямаше да остане жив никой, който да знае, че *тя* не е мъртва. Аз щях да обявя пред света, че е убита, и макар че тялото ѝ никога няма да бъде намерено, а също и диамантите, няма да има реална причина издирването ѝ да продължава. Перфектно.

— Но е толкова невероятно. Прекалено много неща е можело да се объркат. Ами ако стрелбата с упойващите вещества те беше убила като Карин Бойд? Ако не беше успял да прережеш въжетата? Ако Бърни беше оцелял? Мога да продължа още и още.

— Ако Бърни беше оцелял, за Лиана нямаше да настъпи краят на света. Той нямаше да я предаде. Щяло да се наложи просто да подели парите с него. Както казахте, те са достатъчно много, а и не се знае дали тя не би измислила някакъв начин все пак да го убие. Той ѝ е вярвал. Не би било трудно.

Детектив Джеймс изглеждаше скептична, със стиснати устни.

— Аз също имах подобни съмнения и въпроси, докато не започнах да мисля по друг, различен начин — обясни Джордж. — Както казах преди малко, имало е два плана. Първият план е бал прост, или поне толкова, колкото може да е един грабеж за няколко милиона долара. Това е бил планът за диамантите на Маклийн. Вторият план е бил един блян, начин да вземе диамантите, да се отърве от Бърни и да изчезне завинаги. Можело е този план да се провали. По всеки от начините, които споменахте. Плюс много други. Можеше Кейти Алър да бъде прибрана от вас, полицаите, незабавно след убийството на Маклийн, стига да бяхте направили по-бързо връзката. Можех аз да напусна града. Бърни би могъл случайно да ме застреля с пушката още пред къщата на Айрин. Ако се беше случило някое от тези неща, Лиана щеше да е готова да спре до там. Щеше да се е изнесла от града още преди вие да узнаете пълното й име. Но тя е останала, за да изпълни всичко до съвършенство, и успя. Появиха ли се отнякъде диамантите? Това не ви ли говори нещо? — продължи Джордж.

— Е, както знаеш, някои се появиха.

— Имам предвид голямата част от тях. Сигурен съм, че са били повече от два.

— Да речем, че си прав — каза Джеймс — и Лиана е планирала цялата история. Как се е измъкнала, след като Бърни я е хвърлил във водата? Каза, че е била вързана. Видял си, че Бърни е привързал към нея циментовото блокче.

— Това не знам. Допускам, че не е била вързана, а само е изглеждало така. Сигурен съм, че беше истинско циментово блокче, но може да го е привързал към нея така, че да се отвърже веднага щом я пусне във водата.

— Каза, че си чул един плисък и нищо повече.

— Това си спомням. Може би е плувала за малко под водата, докато се отдалечи достатъчно, за да не я чувам. Може наблизо да е имало друга лодка или нещо плаващо. В този момент бях все още овързан на дъното и не можех да видя нищо извън лодката.

— Не знам, Джордж — каза детектив Джеймс.

— Признавам, че тази част и мен ме затрудни. Бяхме в открито море. Аз се изправих в лодката много скоро след като Лиана беше изхвърлена във водата, и не видях нищо. Но ако някой е можел да

отплува към новия си живот, то това е именно тя. Не знам как го е направила, но го е направила. Било е магически номер.

— Доста невъзможен магически номер. Били сте на километри от сушата.

— Знам, че звучи абсурдно, но то си е абсурдно откъдето и да го погледнете. Продължавам да размишлявам какво се случи с мен на тази лодка. Всичко е било подготвено така, че да стана свидетел. Беше прекалено лесно. Лиана е донесла тайно нож на борда, който аз да взема. Когато се добрах до ножа, аз я попитах дали иска да прережа нейните въжета и тя отвърна, че не иска. После Бърни намери подходящо място за изхвърлянето на телата точно в момента, в който освободих ръцете си. Той решава най-напред да изхвърли през борда Лиана, но след това не изхвърли незабавно и мен. Това не звучи смислено. Би трябвало да иска да се освободи от двете живи тела, а след това да се оправя с мъртвите. Всичко е било измислено така, че аз да мога да се освободя и да избягам. И да стана свидетел.

— Но дори и да беше скочил във водата, не е имало гаранция, че ще оцелееш.

— Не е имало гаранция за нищо. Всичко е било един отчаян ход с много неизвестни. Знам, че звучи неправдоподобно, но мислите ли, че е вероятно Лиана да е оставила Бърни да я очисти и сега двамата да са мъртви, а диамантите съвсем да са изчезнали?

— Не смятам нищо от това за вероятно. Според мен е точно толкова вероятно ти да си прибрал всичките диаманти и не съм единствената, която мисли така.

— Ако имах всичките диаманти, защо ще оставям два от тях в чекмеджето си за бельо?

— Може да си го направил, за да оправдаеш своята история, да я представиш така, все едно са те натопили.

— Май ме бъркате с някой гений. Прекалено ме надценявате, детективе.

— Не си единственият, който го мисли.

След разпита оставиха Джордж сам за един час. Той си представяше какъв разговор се води извън звукоизолираната стая — вземаше се решение дали да го задържат сега или по-късно. Искаше да го е грижа за това, но мислите му продължаваха да се въртят около

диамантите, оставени в чекмеджето му. Бяха ли за благодарност от Лиана? Или бяха финалното „прецаках те“.

Детектив Джеймс влезе отново в стаята и каза:

— Свободен сте, господин Фос. Засега приключихме.

Джордж стана.

— Ще ме изпратите ли?

Щом излезе навън, Джордж запали цигара.

— Бях почти сигурен, че ще ме арестувате — каза той на детектив Джеймс, която излезе с него на тухлените стълби на управлението.

— Върза цялото управление на възли. Но ще бъдеш арестуван. Въпросът е само под какво обвинение и кога.

— Благодаря ви за подкрепата.

— Повечето смятат, че ще ни отведеш до Лиана Дектър.

— Значи някой все пак е съгласен с мен, че не се е удавила в морето.

— Не, според мен има консенсус, че тя никога не се е качвала в тази лодка. Поне няма доказателства, че е така.

— Само моята дума.

— Само твоята дума.

— Мисля, че ще трябва да се радвам на свободата си, докато я имам.

— О, и не напускай града. Бих искала да се запише, че съм те предупредила.

— Защо още ми имате доверие? — попита Джордж.

— Не знам дали ти имам доверие, но вярвам, че говориш истината. Чувам доста лъжи от доста лъжци в моята професия. Вярвам ти, когато казваш, че си действал добросъвестно, когато си върнал парите на Маклийн, и че си бил измамен от Лиана и Бърни. Не смятам, че си знаел за диамантите в твоята спалня. И вярвам, че смяташ, че Лиана е още жива.

— Но вие не мислите така.

— Знаеш ли за бръснача на Окам^[11]?

Джордж кимна.

— Най-простото решение е, че Лиана Дектър и Бърни Макдоналд открадват много диаманти. Бърни става алчен или ревнив,

или и двете, и решава да убие всички замесени. Почти успява, но сам бива убит. Диамантите... Кой знае? Може да са навсякъде.

— Тогава защо съм тук? Ако Бърни наистина е искал да ме убие, можел е да го стори. Как съм успял аз да го преборя?

— Мисля, че си имал късмет — каза тя. — Много голям късмет.

[11] По името на Уилям Окам (1835–1840) — принцип във философията и науката, че предположенията за обяснение на дадено нещо не трябва да се мултиплицират до безкрай; оттам, при преценяване на необясними факти, най-добрата хипотеза е винаги най-простата. Нарича се също Закон за пестеливостта. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 27

Когато се върна в апартамента си, Джордж вече знаеше какво трябва да направи.

Беше късно следобед. Нахрани Нора, после взе ключовете за сааба и тръгна към вратата. Решил беше да се върне в Ню Есекс, убеден, че Лиана е оставила нещо след себе си.

Ще разбере какво търся, когато го намеря.

И докато караше през трафика в центъра на града, ритъмът на сърцето му се удвои, а главата му се замая. На Бийч Роуд спря на паркинга пред църквата, преди да стигне улица „Капитан Сойър“. Свали прозореца от своята страна и дълбоко вдъхна морския въздух. Кой знае защо си спомни прегърбената фигура, която бе съгледал на църковната скамейка, когато за пръв път бе отишъл до вилата край блатата. Спомни си как погледна заспалия старец и си бе помислил, че може да е умрял на тази скамейка, без никой да го забележи, защото приличаше на някой възрастен енориаш, излязъл на припек.

Сърцето му възвръщаше нормалния си ритъм и Джордж отново включи колата на скорост и излезе от паркинга. Сви надясно по улица „Капитан Сойър“, после веднага надясно по изровената алея пред къщата на Алър. Беше паднал здрач и в боровата гора беше мрачно, но той успя да види жълтата лента, която още ограждаше имота.

След като намери „Ребека“ с картичката от Мексико между страниците, Джордж подкара в тъмното назад към Бостън. Остави климатика да работи и прозореца до себе си открехнат, за да издухва дима от цигарата навън. Не знаеше какво точно означава тази книга — дали беше оставена специално за него, като диамантите, или беше просто грешка от страна на Лиана — но беше наясно какво означава книгата за *него*. Беше подсказка, информация, която вече имаше само той и никой друг.

Когато се върна вкъщи, Джордж седна на канапето и разлисти книгата. Имаше много маркирани пасажии, всичките оградени със синя писалка, както Лиана винаги правеше в учебниците си. Прокара пръст

по чертите от писалката, точните ъгли и съвършено правите линии. Отгърна на страница шеста, където беше пхнатата картичката с руините на маите, и прочете отбелязания пасаж: „Но в този живот ми се случиха достатъчно мелодрами и с радост бих дала петте си сетива, ако те можеха да ни осигурят покой и сигурност сега. Щастieto не е придобивка, то е качество на мисълта, състояние на духа.“

Същата нощ Джордж не заспа. Във всяка негова мисъл витаеше Лиана, докато той се убеди, че постоянното ѝ присъствие в ума му е още едно доказателство, че тя е жива някъде. Но къде беше отишла, след като бе възкръснала от океана? Беше взела диамантите — това го знаеше със сигурност — и имаше вече нова идентичност. Ново име. Нова коса. И живееше някъде много далеч. В това я биваше. В преобразяването. Казала му беше, че то е нейното проклятие, но не беше така. Беше дарба, изключителна способност, талант. Можеше да се превърне в някой друг и после можеше също толкова лесно да убие тази, в която се е превърнала, унищожавайки всеки, който ѝ се изпречеше на пътя. И след като преобразяването беше неин специален талант, Джордж осъзна, че онова, което бе привлякло Лиана към него, беше фактът, че той никога нямаше да се промени. Щеше да остане все един и същ.

„Именно затова ме е потърсила в Бостън“, помисли Джордж. Не защото е искала някакъв завършек на връзката им или за да го види отново, нито защото е имала нужда от помощта му в критичен момент. Върнала се е при него, защото той е можел да изиграе роля — малка роля, на статист — и да го накара да изиграе тази роля е било толкова лесно. Трябвало е само да се появи в бара — красива и изплашена.

Светлината на утрото започна да изпълва прозореца в спалнята на Джордж. Той чу как пощенският камион на „Глоуб“ избоботи надолу по улицата. Макар и да не беше спал, Джордж имаше чувството, че е съвсем буден. Знаеше какво да направи.

* * *

— Айрин Димас.

— Здравей, аз съм.

— А! Не познах номера. Къде си?

— Всъщност съм далеч. За малко. Чудех се дали можеш да ми направиш една услуга.

— Добре. Разбира се.

Джордж дочуваше шума от офиса на Айрин. Успял беше да я хване на бюрото ѝ, въпреки че беше малко след пет в петък.

— Искам да се погрижиш за Нора.

— Добре. Колко дълго ще отсъстваш?

— Всъщност се надявах да я вземеш при теб. Може да не се върна скоро.

Гласът на Айрин изтъня и се извиси.

— Да не са те арестували? Откъде се обаждаш?

— Не, не. Още не, поне засега. Извън града съм. Просто не знам колко дълго ще отсъствам. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че Нора е при теб.

— Моля те да ми кажеш, че не си тръгнал да я търсиш.

— Добре. Не съм тръгнал да я търся.

— Не ти вярвам. Остави това на полицията.

— Полицията не търси Лиана. Те наблюдават мен. Намериха в апартамента ми някои от липсващите диаманти.

— Кога? Как?

— Трябва да тръгвам. Можеш ли да се погрижиш за Нора?

— Да. Разбира се. Няма ли да ми кажеш къде си?

— Не мога. Съжалявам.

— Какво ще направиш, ако я намериш?

— Трябва да тръгвам. Погрижи се за Нора. Ще се върна.

Джордж затвори, преди Айрин да зададе повече въпроси.

Ако наистина намереше Лиана, как щеше да постъпи? Истината беше, че не е съвсем наясно. Искаше му се да може да си каже, че ще я накара да си плати за това, което беше сторила. Но не беше сигурен. Знаеше само, че ако не намери Лиана Дектър и не докаже на света, че тя е виновната, ще бъде арестуван и осъден на дълги години затвор. И знаеше, че всичко случило се в Бостън, от нейната поява в „Джак Кроу“ до кървавата баня в лодката на Бърни, се бе развило точно както трябваше, точно по начина, планиран от Лиана.

Той уви евтиния телефон за еднократна употреба в торбичката, в която го бе купил, и го напъха в кофата за боклук до масичката за пикник. Някаква черна птица с жълти очи се устреми надолу и кацна

на ръба на боклукчийската кофа, чудейки се дали не е изхвърлил храна. Джордж стана, прехвърляйки презрамката на сака си през рамо, с десетте хиляди долара, увити във вчерашния брой на „Бостън Глоуб“, във вътрешния джоб, който се затваряше с цип. Когато напусна апартамента си предния ден, беше взел със себе си само тях, плюс паспорта и няколко чифта дрехи. Съзнаваше, че полицията може да го следи, и не посмя да вземе по-голям сак.

Когато излезе от апартамента си в прохладното утро, той не видя нищо подозрително, освен едно жълто такси, което се мотаяше край ъгъла. И все пак тръгна към гаража си, където държеше сааба, влезе през предната врата, после се измъкна покрай нощния пазач, който спеше на бюрото си, и се отправи през задната врата към отрупаната с боклуци уличка. Оттам повървя до най-близката спирка и взе метрото до Гара Юг. Сигурен беше, че ако отиде до Логан и опита да вземе самолет, ще бъде спрян. Но си помисли, че може да има шанс от някое летище в Канада. До Монреал нямаше влак и Джордж си купи автобусен билет за отиване.

Канадският служител на границата подпечата паспорта му и почти не го погледна. Същото беше и на летище Монреал-Трудо, където си купи еднопосочен билет до Канкун. Джордж беше толкова сигурен, че ще бъде разпитан на полицейската охрана или че пътната му торба ще бъде претърсена и парите открити, че едва повярва, когато три четвърти пълният самолет се издигна над Монреал и река Сейнт Лорънс по пътя си към Мексико.

Някакъв разнебитен автобус го отведе за час на юг от Канкун, в Тулум. Трябваше да си наеме стая в хотел, някое евтино място, където да приемат пари в брой, без да задават въпроси. Но най-напред си купи телефона и се отправи към мястото с развалините на майте.

Точно като на картичката, помисли Джордж, докато гледаше сивите руини, които се простираха по хълма, и в далечината — спокойната, блещукаща на слънцето повърхност на морето. И тогава разбра с абсолютна сигурност, че Лиана не почива на дъното на Атлантическия океан. Тя беше жива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.